

கலாவிதி

University of Jaffna

370.73

PAL

250019(AR; MAIN)

1967

While in Jaffna

SHOP AT

THE JAFFNA CO-OPERATIVE STORES LTD.

(Estd : 1918)

420, HOSPITAL ROAD,

JAFFNA.

All Your Requirements of :

- * PROVISIONS
- * CIGARETTES
- * GROCERIES
- * LUXURIES
- * TEXTILES
- * MOTOR SPARES
- * RADIO SPARES
- * BATTERIES
- * TYRES ETC. ETC.

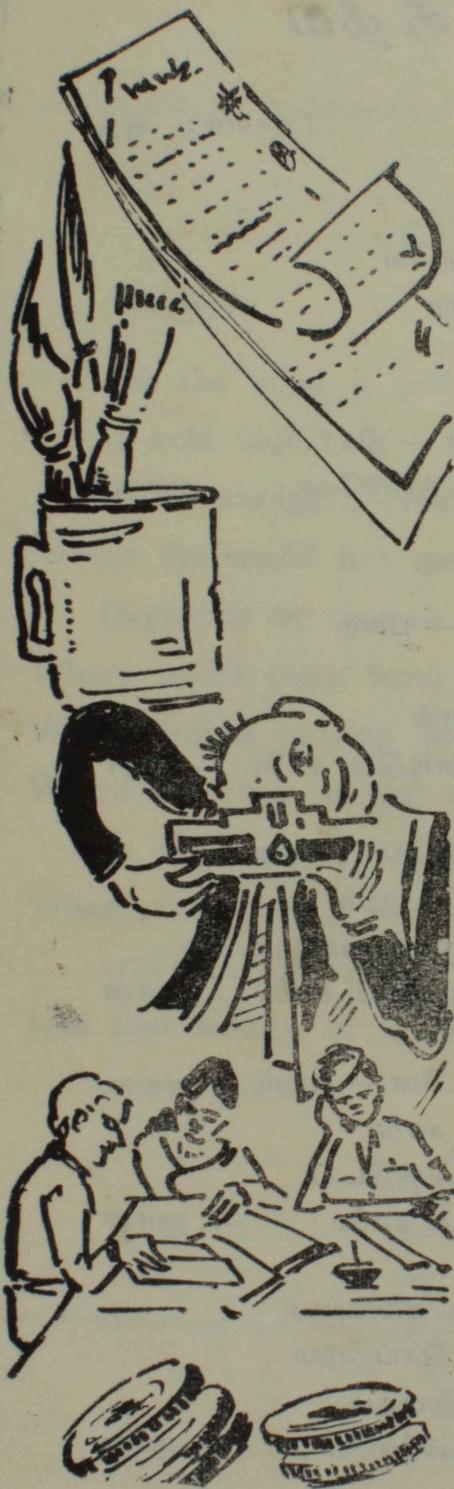
Our Motto is Service Above Self

'PHONES : 438, 370 & 537.

'GRAMS : "LAKSHMI", JAFFNA.

3701
PAL AR

1967

THE
KALAVATHY
PALALY TEACHERS' COLLEGE
VAYAVILAN

*

2007

Editor

Mr. S. PATHMANATHAN

Assistants

Mr. S. RATNAM

„ S. S. BALASUBRAMANIAM

Miss N. KULANTHAIVELU

Artists

Mr. N. L. M. AMEEN

Mrs. N. BALENDRAN

Photographer

KUGAN STUDIO, PT. PEDRO

Blockmakers

M. D. GUNASENA & CO., LTD.
COLOMBO.

JAFFNA BLOCKMAKERS,
JAFFNA.

Advisory Board

Mr. G. N. EDWARD

„ S. MAGASU

„ S. M. ASAIPILLAI

„ R. E. J. A. SETUKAVALAR

Miss S. SINNAPPOO

Mr. K. KANAGASABAPATHY

Business Manager

Mr. V. NAGARAJAH

Advertising Manager

Mr. S. SIVASUBRAMANIA SARMA

250019

250019

University of Jaffna

250019

Library

ARCHIVES

கலாசாலைக் கீதம்

இராகம்: பிஸ்ஹரி]

[தாளம்: ஆதி

பல்லவி

ஞானமிளிர் சாலை — நலம் பெறவே
தானருளும் வேலை — தலைமை தர ... ஞான

அனுபல்லவி

தாலத்திலே கல்வி தலைமையிலே — நிகர்
நீலக் கடலுலகில் நாடக் கிடைத்திடுமோ ... ஞான

சரணங்கள்

சோலையிலே எழு வாழையிலே — பலா
தோடையிலே தேட ஈடுளதோ
கூடலிலே தமிழ் மூறிடு மாறுபோல்
கொண்டல் நிறைந்துவளம் கண்டிடும் சாலை ... ஞா

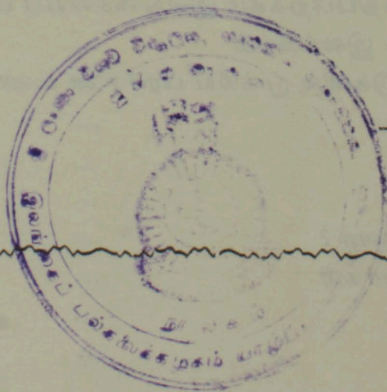
மண்ணுலகோ தேவர் விண்ணுலகோ — என
எண்ணிடவே நமர் துள்ளிடு மாடலும்
விண்ணொளி யெனமிகு எண்ணொளி தன்னுடனே
பண்ணும் இசையும்பயன் நண்ணுறும் சாலை ... ஞான

மெச்சுபுகழ் தச்சுத் தொழிலுடனே — கமம்
உச்சமடைந்து புவி மெச்சிடும் சாலை
பச்சையிளஞ் சிறு பாலர்கள் உய்ந்திடப்
பயிற்சி முறைசிறந்த பலாலிஎம் சாலை ... ஞான

அறிவியற் கலையொடு அழகியற் கலைகளும்
நெறிதரு நிலைகளும் நிலவிடச் செய்திடும்
பேரா சிரியரும் பெருமைசே ரதிபரும்
ஆரா தனைசெய அணைந்திடு மன்னையே ... ஞான

PRAYER

“Where the mind is without fear, and the head
is held high,
Where knowledge is free;
Where the world has not been broken up into
fragments by narrow domestic walls;
Where words come from the depth of truth;
Where tireless striving stretches its arms towards perfection;
Where the clear stream of reason has not lost
its way into the dreary desert sand of dead habit;
Where the mind is led forward by Thee into
ever-widening thought and action;
Into that heaven of freedom, my Father, let my
country awake.”

—Rabindranath Tagore.

This Issue Presents . . . .

	Page
Some Growing Points of English Teaching in Ceylon	9
Remedial Teaching	14
Adolescence	17
Evaluation of Instruction in Mathematics	20
The Poet and the Great Thinker of the East	23
Bharati's Concept of Caste	26
Reading Shakespeare's Plays	29
The Place of the Mother Tongue in the National System	31
The Education and Mental Health of Children	35
Knowledge	38
Do they have an 'Omega' or a 'Seiko'?	39
The First Stage in Writing	41
Health Education and the Care of the School Child	43
Democracy and Education	45
The Trial	47
Palaly G. T. C.	48
A Burglar at the Vairavar Mandapam	49
An Ode To Old Soldiers	51
Bacchanalian Melody	51
A Teaching Practice Casualty	52
Laugh it Off	54
பக்தி	59
புலி வீரன்	62
தமிழில் ஒப்பியல் ஆய்வு	66
காலம் கடந்தேங்கும் இதயம்	69
குறுந்தொகை காட்டும் அகவாழ்க்கை	71
கிளர் மின்வீசும் சமதானிகள்—பண்பும் பயனும்	73
இந்திய நாணய மதிப்பிறக்கம் இலங்கையைப் பாதிக்குமா?	76
தமிழிற் கிறுகதை இலக்கியம்	79
குறைவிருத்தி நாடுகளில் முக்கிய பிரச்சனை உணவுப் பற்றாக்குறையா?	81
மத்திய வங்கி	85
யார் தவறு?	89
பாமலை	93—112
எங்களை அறிவீர்களா?	113
மறக்க முடியாதவர்கள்	115
Reports	116—133
Lest we Forget	134—137

Message from Mr. M. J. Perera,

Permanent Secretary, Ministry of

Education and Cultural Affairs

DEAR EDITOR,

THANK you very much for your request to send you a message for this year's issue of the KALAVATHY. The best message I can give you is to sincerely wish for the continued success of your magazine. The collective effort in producing a worthwhile magazine is by itself a worthy objective and an institution of high purpose like the Government Teachers' College at Palaly should provide the necessary environment for such co-operative effort.

I wish you all success.

The Principal's Message

A teacher is essentially a socially integrative person with a wholesome personality rather than a master of knowledge and skills. He must possess qualities of quick understanding of problems, cheerfulness, confidence, honesty, initiative, integrity, judicial criticism, patience, perseverance, sense of duty and tact which would help him to set ideal standards of taste and values before his pupils. He should be sensitively aware of the social forces which tend to disturb the inner harmony of the individual and the sanity of the group and readily act to resolve them.

Palaly Teachers' College would say that its job of training has been well done if it could produce persons of precious character and psychological skill to lead the children of mother Lanka.

S. KANTHASAMY,
Principal.

Palaly Teachers' College,
Vayavilan.
1-12-67.

The Solution

THE purpose of Education is to develop the individual so that he becomes a useful member of the society.

There was a time when this all-important educative process was denied to the poor but, thanks to the Free Education scheme, every child receives education today whether he or she is rich or poor.

This should not blind us to the fact that Free Education is costing us one-fifth of our national income. But nobody grudges it, for, what we spend on education is a long-term investment.

We find the number of educated unemployed increasing. The country is not making use of their services and, what is more, some of them go to other countries in search of employment. Shouldn't this flight of talent be stopped?

Then, there is the attitude taken by some who have managed to find white-collar jobs—their utter disregard of the common welfare. They kick down the ladder with which they ascended their present heights. They forget the fact that they have been educated at the expense of the poor and that they have a duty by them. Swami Vivekananda is hard on such people —

“So long as millions live in hunger and ignorance, I hold every man a traitor who, having been educated at their expense, pays not the least heed to them.”

Therefore, as the Hon. Minister of Education and Cultural Affairs points out in his Proposals for Reforms in General and Technical Education, it is in the “correlation of education with the agricultural, industrial and economic needs of the country” that the solution to this problem lies.

Our Staff

1. Mr. S. Kanthasamy, *Principal*
2. „ G. N. Edward, *Vice-Principal*
3. Mrs. K. Snell
4. Mr. K. Sivanathan
5. „ R. E. J. A. Setukavalar
6. Miss S. Sinnappoo
7. Mr. S. Magasu
8. „ V. Kanthasamy
9. „ K. Kanagasabapathy
10. „ A. Ariaratnam
11. „ N. Arumugam
12. „ A. Subramaniam
13. „ K. Sachchithanandan
14. „ P. Muthukumar
15. „ T. Thambiah
16. „ K. Nadesan
17. Mrs. K. Ramachandran, *Hostel Superintendent*
18. „ N. Subramaniam, *Asst. H. S.*
19. Mr. S. Ambikapathy, *Clerk*
20. „ R. Ramachandran, *Clerk*
21. „ C. Selvanayagam, *Clerk*
22. „ P. Rajaratnam, *Librarian*

VISITING LECTURERS

1. Dr. K. Shivapragasam
2. Mr. C. Subramaniam
3. „ P. Krishnapillai
4. „ M. Balasundaram
5. „ K. Balasubramaniam
6. „ S. M. Asaipillai
7. „ S. Sivagnanam
8. „ K. Perairampillai
9. Mrs. T. Winslow
10. Mr. V. Alagesan
11. Miss N. Sinnadurai
12. Dr. P. Sivasothy

அதீபரின் ஆசிச் செய்தி

ஆசிரியன் என்பவன் நூலறிவும் நுட்பங்களும் மட்டும் கைவரப் பெற்றவனல்ல; அவன் சமூக இணக்கமும் சான்றாண்மையும் உடையவன். பிரச்சினைகளை விரைவில் புரிந்துகொள்ளும் ஆற்றல், உற்சாகம், நம்பிக்கை, நேர்மை, ஊக்கம், கண்ணியம், பகுத்துணரும் பான்மை, பொறுமை, விடாமுயற்சி, கடமையுணர்வு முதலிய அருங்குணங்கள் நிறையப்பெற்று, தன் மாணவர்க்கு முன் மாதிரியாய் ஆசிரியன் திகழவேண்டும். தனிமனிதனின் உள்ளத்தையும் சமூகத்தின் நல்லியல்பையும் பாதிக்கும் சக்திகளை அறிந்து அவற்றோடு அவன் போராடவேண்டும்.

தலைசிறந்த பண்பும் உலகந்தழுவும் ஓட்பமும் அமையப்பெற்றவர்களாய் இலங்கை அன்னையின் குழந்தைகளை வழிநடத்தும் தலைவர்களைப் பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலை உருவாக்கினால், அது தன் பணி நிறைவுற்றதாகக் கருதிப் பெருமை கொள்ளும்.

சி. கந்தசாமி,
அதீபர்.

பலாலி ஆசிரியர் கழகம்,
வயாள்ளான்.
1-12-67.

தூய்மை சந்திர நிர்ப்பந்திர

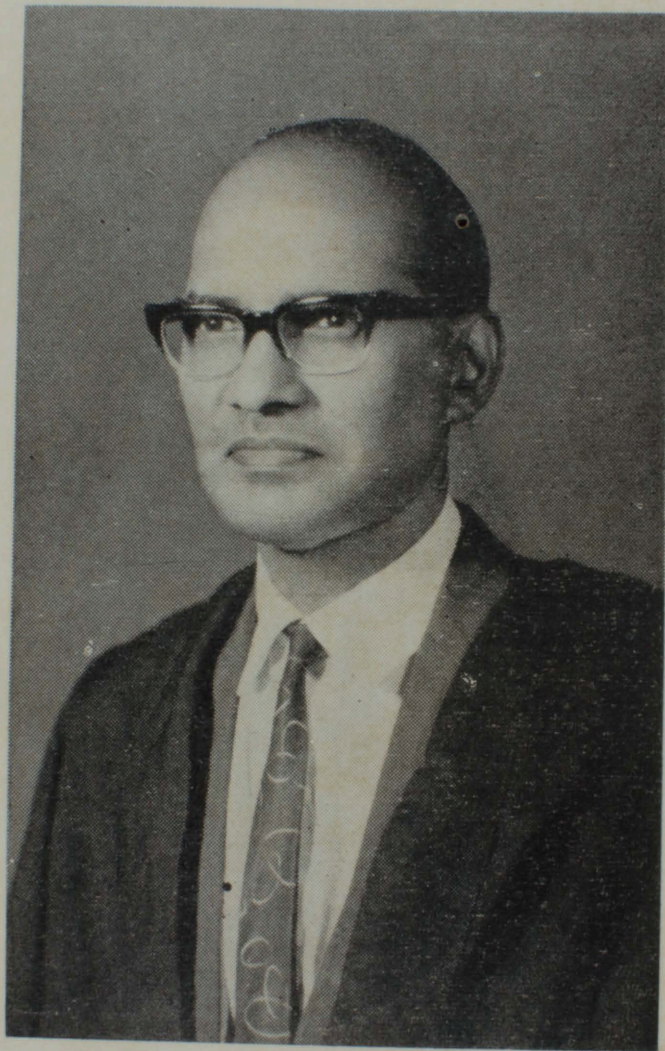
[illegible]

றுற்பெய்வவனாக வழுபட்ட வழுவுதற்குள் வழுப்ப துற்றுவிடத்
தீது வழுத்துவதுமே தீதுதருவது நன்மையாகக் கருதலுடன் பாவகர்ம
ந்து தீது, துறவினாமாக வுடையகாசக ர்பரிசுட லொரு பாவகர்ம
, துறவாக வகுப்பெ ப்டுதக க்காதருந்முருநி ருப்ப

பிராகதங்க .சி
.ர்பதிரு

வங்காள நாயரிசுத் தோஷ
 . நாயரிசுத் தோஷ
 . 78-81-1

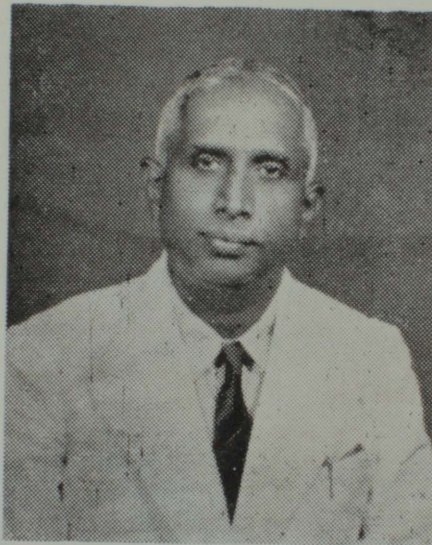
OUR PRINCIPAL

S. KANTHASAMY Esqr.

OUR VICE-PRINCIPAL

G. N. EDWARD Esqr.

OUR VICE-PRESIDENT

G. H. EDWARDS

THE COLLEGE STAFF.

THE BOARD OF PREFECTS.

THE BOARD OF DIRECTORS

THE EXECUTIVE COMMITTEE OF THE
KALAVIRUTHI MANRAM.

OUR SCOUTS.

Some Growing Points of English Teaching in Ceylon

ANY views expressed in this article are solely those of the author himself, formed after a stay of two years in the island. These opinions are, of course, subject to modification on longer acquaintance with English teaching here. Nevertheless, these observations may prove useful as starting-points for discussions of various aspects of this subject (and, of course, extensive discussion forms a most important part of the training of teachers). One might almost be tempted to hold that we learn more directly from discussion than from books: exchanges of opinion, especially when these involve differences of standpoint, enable us, academically to test our knowledge and principles against those of our colleagues. Incidentally, if our discussion is in English, we are increasing our ability in the spoken language in the real and vital situation of argument. If, then, this contribution to the Journal leads to debate, so much the better.

Any statement of viewpoint must be set in context, so that a declaration of the author's basic principles of language and language teaching seems useful at the outset. Not that these principles have any special originality now (though they would have had a hundred years ago!)

The first principle is that speech is the primary form of language; primary in

language development both racially and individually with us all. Secondly, normal speech is essentially a more rapid means of communication than is written language. This fact of sheer rapidity is in itself an important consideration in language teaching and learning.

Thirdly, conversational speech has certain other particular advantages over writing in the teaching-learning situation. It is integrated with the immediate, actual situation and is fully expressive of that situation. As a result, it is more completely meaningful. Again, though speech is very wide-ranging, it displays an intrinsic selection in vocabulary and sentence forms of high frequency in language. Intrinsically, too, it involves the constant use of main features of structure, for example, by natural repetitions, with or without the slight changes which automatically follow from "sticking to the point": answers very often require use of main features of questions with necessary minor modifications. Any logically developing discussion brings about natural extension of vocabulary, correction of errors and deepening of understanding of meaning.

On this basis, both theoretically and in practice, is built the development of mastery of the spoken word. On this basis are founded the selection of material and the general techniques of

---

E. L. TIBBITS

English Language Adviser, Ministry of Education.

language teaching in schools. In University language studies, too, the important part played by the spoken word is evidenced, *inter alia*, by the increasing use of recording machines, and the organisation of hearing and speaking implicit in sound and television broadcasts and in so-called "language laboratories" with their lines of recording and listening booths and their control unit. (Incidentally, the first language laboratory in Ceylon should be in operation early in 1968). In well-nigh all countries, oral techniques¹ are afforded a vital place in language teaching practice.

The general approach to English teaching in Ceylon is similarly based: it is an oral structural situational approach, as students in Government Training Colleges have learnt very early on in their courses. However all teachers have not had the opportunity of training, although facilities in Vacation Courses, In-service Courses, and Study Groups, have increased very greatly over the past ten years. There are, therefore, what may be called 'growing points' in techniques which untrained teachers, above all, should think about; indeed, points which all teachers do well to consider constantly in any teaching situation.

In this matter specially, trained teachers can render a notable service to their untrained colleagues, through discussion with them of professional matters such as these. It can be seen that much improvement in the effectiveness of language teaching in the island can stem from co-operation among teachers. At a purely practical level, this may be in

exchange of material: prose, verse, songs which teachers have found to be especially appropriate to particular grades; and by the wider dissemination of ideas for visual aids and for producing them.

However, to return to what appear to be one or two important items for discussion; firstly, perhaps, comes the teachers' continuing practice of spoken English; further development of easy fluency and spontaneity in the spoken language. Even when teachers are working in an environment where English is hardly ever heard, they can practise oral English by making short speeches on a wide variety of everyday topics, even if this should be **to themselves alone**. Of course, this kind of practice is always much more enjoyable, as most activities are, when two friends engage in it together, taking turns as speaker and audience. In addition, such speaking is a valuable preparation for public speaking, a special skill of great use to teachers (after all, teachers are professional speakers of whom great demands in spoken techniques are made).

We should all recognise, (since we all sometimes make slips in using our mother tongue), that we shall all inevitably make occasional mistakes in a second language. Every teacher will, of course, expect to make every effort to correct such occasional errors. However, it would be like throwing away the baby with the bath water to be self-conscious and diffident about speaking because of such chance lapses. All teachers, with their mastery of the essential sentence types and of a fairly wide vocabulary, can acquaint themselves with

¹ F. L. Billows, "The Techniques of Language Teaching" — Longmans, 1961.

fundamental techniques necessary for good language teaching, if they approach their teaching with lively energy and enthusiasm and "an eye" for what is productive of practice. They must recognise what is stimulating in the immediate situation, in experience which they and pupils share, and in their own greater experience, from which their classes can profit. To do this, they have to organise the English they know in immediately available "replacement pattern Substitution groups" which they can draw on unhesitatingly.

Into these patterns they must introduce striking, stimulating, perhaps unexpected; sometimes humorous, lively details to get essential language patterns practised. These 'replacement' sentences (which together constitute 'Substitution Tables') should be at teachers' 'fingertips' and spring to mind, alertly to be used to avoid that monotony and boredom which can result from too long or too frequent mechanical drills. The drill element **must** be present but the 'sugar' of living circumstance should richly coat this invaluable 'pill'. It will be obvious that real language is spontaneously self-expressive: lack of this essential spontaneous element of speaking is one reason why drills alone can fail to fulfil their full purpose. One of the major advances has been the recognition, in language studies and teaching in this century, of the importance of analysing objectively (for study) and mastering response to and use of the patterns (for language learning). Further steps forward have come from much improved techniques of teaching and learning these skills.

It is hardly necessary to give examples of the development of more complex forms from even the simplest sentences. However, one series of sentences may be in place, to bring immediate attention to bear on this point.

- (1) You're at school. (numerous similar 'formal' statements)
- (2) You and your friends are at school. (numerous similar 'formal' statements)
- (3) You and your friends are enjoying yourselves by the sea. (numerous similar 'formal' statements)
- (4) Vally and her friends were enjoying themselves by the sea (+) when the fishing-boat came to land. (numerous similar 'formal' statements)—i. e. sea (+) when
- (5) Christopher Marlowe and his companions were drinking in a London tavern (+) when a broil occurred (+) in which Marlowe was killed. — i. e. tavern (+) when occurred (+) in which

Each of these sentences has a formal connection with the preceding one. The teachers' ability to marshal numerous, immediately interesting examples simpler than this of structure development can enable them to have available, "on tap", an inexhaustible fund of teaching material.

The next area of potentially great development in the island seems to be the determination of every single teacher that **all** pupils shall hear and **see absolutely clearly everything** that is going on in the classroom. This does **not** mean that

teachers will have (e.g.) to shout but it will require some few teachers I have seen to give up the habit of remaining always immobile near the table. They would need to move about the classroom so that even the children in the rear desks can hear the examples given; and so that they too can be helped to respond. Again, this clear oral impression should be accompanied by the visual impression of the most important items from the blackboard, a flannelgraph or charts.

For this, teachers should all be very critically aware, not only of what they **intended** to write on the blackboard, but, even more of **what has actually been written**: sometimes, earlier writing (or damage to the board) gives rise to most peculiar impressions received by the children, and perpetuated as errors. Again, if all teachers provide themselves with simple flannelgraph equipment (a car polishing-cloth and illustrations of several kinds backed with sandpaper) and make use of a pantograph as described in English Book V (in order to enlarge illustrations) added interest among the people can lead to a significant increase of attainment.

Whatever may be a student's final aim in the use of the language, whichever skill he wishes most to develop, it remains true that a mastery of the spoken word is unquestionably an extremely efficient support in language learning. A decision to neglect the spoken language implies an admission of failure in teaching language skills (as argued above). Discussion of refinement of meanings (**Intensive** readings skill is quite as vital for University students as **Extensive**

reading skill) is, at the same time, progressive, truly instructive and educative, accumulative and economical (provided it can be carried out with reasonable ease). It is widely recognised that development of speech skills is a matter calling on all the abilities and techniques of selection and presentation which a teacher can command. And yet, the reward of success is immense and the challenge at once exciting and worthwhile. All teachers, in fact, **have** to solve this equation in their particular teaching circumstances :

Maximum possible speech skill +

Maximum mastery of reading-comprehension

= Maximum effective command of the language for Higher Studies.

(m s. + m.r - c = m e.)

All the elements of the learning situation will bear on the individual teacher's solution. But it is well to remember that the spoken language becomes firmly based physiologically and psychologically. Once learnt, a skill (psycho-physiological, as all skills are) is normally **always** remembered and, even after long periods of disuse, of easy recall. Injury apart, for example, we never really **forget** how to swim or ride a bicycle or drive a car. Though speech involves much smaller physical movements than these activities, the principle remains the same.

Other elements of success in teaching language, the last in this short account of some growing points, are (i) the quick-wittedness of teachers in making full use of immediate situations and of

common human experience and (ii) a clear-sightedness in choosing language and visual material of **high standard** with, of course, satisfying emotional and intellectual content. This involves both a sympathetic knowledge of students and a sense of style.

We learnt our mother tongues in an atmosphere of fresh and lively enthusiasm and it is in an atmosphere having as far as possible this quality that freedom of spontaneous natural speaking can thrive.

Everything going on around us should and can provide grist for the thriving mills of us second language teachers, as it should and does for teachers of a mother tongue.

Fortunately, much more of the basic English language material is now available in the Island: this in itself is an essential item of considerable growth, and a stimulus to all teachers of English to use it with imagination and enterprise. •

"When we see the wholeness of a thing from afar that is the true seeing; in the near view trivial details engage the mind and prevent us from seeing the whole, for our powers are limited. It is for this reason that we never completely know the life that we have lived with all its length of years; we worry over what we have missed, sorrow for what we have lost, and thus never find the time to assess as a whole what we have got ..... The wants and defects that go with that wholeness are not the important things, in fact they are irrelevant like the hollows of the mountain side which protest in vain against its elevation."

— Rabindranath Tagore

Remedial Teaching

"The fundamental requirement is not that the teacher should teach but that he should cause others to learn."
— Prof. W. R. Niblett.

IN good teaching it is taken for granted that the teacher teaches and the pupils learn. Thus in this two-fold process, the teacher, the pupils, the material and the methods are important factors to be analysed before evaluating success or failure in the classroom. As far as language learning is concerned, the language material to be taught is selected and graded by experts and is included in the various Courses or readers used in schools. It is the duty of the teacher to present this material to the pupils in accordance with the generally accepted principles of language teaching. However, in many classes the teacher may be expected to adapt the language material in the class reader to suit the linguistic attainment of his pupils. Though the reader may have been published for use in a particular class, it often becomes necessary to adopt teaching techniques that would facilitate the learning of the new language items easily. The material and the methods are lifeless phenomena and the burden of using these to advantage lies on the shoulders of the teacher, in the first instance, and then on those of the pupils. It is said that a good method does not compensate for an indifferent teacher. If the correct methods and the suitable material are used, failure or success in language learning has to de-

pend on the teachers and the pupils jointly or severally. Therefore, the errors of pupils have to be analysed carefully and the causes diagnosed. After a reasonable diagnosis the teacher has to proceed to the next important stage in his teaching—remedial teaching.

In second language teaching, pupils are expected to practice well the language materials in the new or target language. Practice, drill and exercise are some of the devices used to help the pupils to form correct habits of speech and writing in the new language. New constructions in both content and expression have to be mastered. No doubt, this could turn out to be exacting and tiring. But the teacher could lighten the problem by providing his pupils ample opportunities to use the new language in its two forms, speech and writing. In spite of all these attempts, errors may creep into the speech and writing of pupils.

A scientific analysis of the possible causes of error could go a long way in helping the language teacher to pay extra attention to those linguistic and extra-linguistic factors that affect language learning. The following causes may be observed in a careful examination of pupils' errors: interference of first language habits in speech and writing—extensions of the English patterns

---

S. MAGASU, B. A. (Lond.), B. A. (Cey.),
Dip.-in-Education (Lond.), Dip.-in-Teaching Eng. as a Foreign Lang. (Lond.)

into areas where they do not apply-confusion of new material with parts of the language-false analogies based on logic-inattention of the pupils-poor memory of pupils-poor-language ability-poor learning ability-lack of adequate motivation-lack of continuity in teaching and learning on account of irregular attendance-lack of minimum aids like class readers, pens and exercise books-teacher's poor preparation and presentation-factors beyond the control of teachers and pupils e.g. lack of suitable classrooms free from excessive noise, the problem of overcrowded classes.

Among the possible causes listed above, the interference of first language habits, false analogies based on logic, lack of adequate motivation, lack of continuity in teaching and learning and teacher's unsatisfactory presentation are rather common causes of the common errors of pupils. Lack of suitable classrooms free from excessive noise and the factor of overcrowded classes are problems to be solved by the government. The interference of the various systems in the first language is bound to interfere with the study and use of the various systems of English. Both the Sinhalese and Tamil languages have many common factors in their various systems. e. g. negation, interrogation, indirect speech, subordinate clauses, verb-less sentences, auxiliaries, phrasal verbs, passive forms, sequence of tenses. Hence, both the Sinhalese and Tamil speaking pupils have to practise and learn those forms of English (not found in their languages) much more systematically and carefully until these become parts of their automatic habits of expression in speech and

writing, in the second language. The problem of false analogies could be solved, to a great extent, if pupils are made to realise that the accepted habits of speech and writing of the native users of English have to be accepted as gospel truth. Language forms in speech and writing are not based on logic because language is usually defined as "a structured system of arbitrary sounds and sound sequences used in communication". No amount of sustained attack on these vagaries of the English language can help us to overcome this problem. Practice, exercise, and drill in the use of English are the key remedies to be applied. The third problem of lack of adequate motivation seems to be a real problem that has to be solved both by the practising teacher and the government. The question is often asked: What is the use of English in our present set-up? Motivation is one of the most powerful psychological factors that affect all teaching. If there is poor motivation, poor performances in the G. C. E. Examination and G. T. C. (Special Courses) English Scripts are logical in the cause and effect pattern of reasoning. The recent attempts to stress the need of English for those pursuing higher studies at the Universities has given new life to the motivation of the pupils.

If the teachers and pupils, the living performers in this dual process of language teaching and learning, are not regular in their attendance at schools, the language material will continue to remain dead and the results are brought to light in the performances of the candidates at examinations. Moreover, teaching the language is teaching a growing

system and for growth continued and sustained activity is vital. The remaining causes deal with the pupil's inattention, poor memory and poor language ability. But the teacher's poor preparation and presentation of language items are also important causes, which could be corrected, to a great extent, by principals and inspectors of schools.

The teachers, in their own interest have to be familiar with these possible causes so that they might be in a better position to apply preventive or curative remedies. They should be familiar with and proficient in the use of the different items of the first and second languages. The traditional chapters dealing with "confused words" and "correction of sentences" in the commonly used grammar books are not recognised as linguistic exercises which promote language learning. On the contrary the exercises are condemned as unpsychological, mischievous and harmful. For example, one pair of words, often confused, is "Their, there". This confusion may not have arisen if the two words have been separately taught well on their first introduction into the pupil's vocabulary. Hence in re-teaching or remedial teaching, "their" has to be used once again along with other words indicating possession (my, your, his, our) to drill in the correct use. The word "There" could

be used in a context indicating spatial relation (here, where). It would be wiser to revise in separate lessons the language items indicating possession and spatial relation. Generally speaking re-teaching and remedial teaching expect the pupils to unlearn the wrong uses and to establish the correct uses. This is double work on the part of both teacher and pupil.

In remedial teaching, the teacher is not expected to repeat the mistakes of the children because that will lead the children, into more mistakes by listening to the teacher's repetition of errors. Teachers are advised to drill the correct form and the mistakes would be just rolled flat by the correct form repeated several times. Leading writers on language learning like D. Y. Morgan, A. S. Hornby, Prof. P. Gurrey, F. L. Billows, A. V. P. Elliott, F. G. French, Prof. E. V. Gatenby, L. A. Hill, Dr. M. Finnochiaro have recommended this form of approach in remedial teaching. Moreover, lack of timely correction of pupils' written exercises and appropriate remedial teaching are two important causes for some of the errors in the written answers of pupils. Therefore, teachers have to pay more attention to remedial teaching and to regard it as one of the very important stages in any language teaching.

"Our birth is but a sleep and a forgetting."

— Wordsworth

“உறங்குவது போலும் சாக்காடு; உறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு.”

— திருவள்ளுவர்

THE SECOND YEAR TRAINEES WITH

RAINEES WITH THE LECTURERS.

ADOLESCENCE

EVERY teacher is interested in the stages of a child's growth as he has to adapt his teaching to suit the age and stage of the child.

The immortal English playwright, William Shakespeare, in his inimitable style has referred to the various stages in the growth of an individual. That was nearly three hundred years ago. He fixes the number as seven (lucky seven!)—vide *As You Like It*, Act II Scene VII—and the stages are given as (i) the infant (ii) the school boy (iii) the lover (iv) the soldier (v) the "justice" (vi) "senility" (vii) "second childishness".

Psychologists have also tried in various ways to fix the number of stages in the growth of an individual and the duration of these stages. Though they have also arrived at seven (by coincidence!) yet the names and duration of these stages vary. The stages generally agreed upon by the psychologists are as follows:

- (i) the baby-age: up to 1 year—cot age.
- (ii) the toddler-age: 1—2 years—pre-school age.
- (iii) the infant-age: 2—5 years—nursery and infant age.
- (iv) the child-age: 5—11 years—primary school age.
- (v) the adolescent-age: 11—21 years—secondary and tertiary school age.

(vi) the youth-age: 21—30 years—university, professional and post graduate age.

(vii) the grown up or adult—30 years and upwards.

Much research has been done both in the West and the East on each of these stages though the findings are still far from being unanimous. The most complicated of these seven stages is no doubt the Adolescent stage. This stage, sometimes referred to as the "teenager stage" covers a long period of about 10 to 11 years i. e. from the age of 11 to 21. Psychologists try to divide this adolescent period into three sub stages (1) Pre adolescence (age 11—14) (2) Adolescence proper (age 14—18) (3) Post adolescence (age 18—21).

There is no unanimity of opinion among researchers about the exact age at which adolescence commences, the nature of development at this stage, the needs and demands of the individuals in this group.

The famous Hadow Report of England on "The Education of the Adolescent" published by H.M.S.O. in 1927 (exactly forty years ago) referred to adolescence in these terms: "There is a tide which begins to rise in the veins of youth at the age of eleven or twelve. It is called by the name of adolescence. If that tide can be taken at the flood, and a new voyage begun in the strength

and along the flow of its current, we think that it will "move on to fortune". We therefore propose that all children should be transferred at the age of eleven or twelve from the primary to secondary schools.....transplanted to new ground and set in a new environment which should be adjusted as far as possible to the interests and abilities of each range and variety, we believe that they will thrive to a new height and attain a sturdier fibre". — (Introduction—p. xix)

During the forty years that have passed since the publication of the Hadow Report much water had flowed under the "psychological" bridge. Sociologists, Anthropologists, Physiologists, Psychologists, and UNESCO Seminar groups have tried their best to make a thorough study of this stage of an individual's development.

Dr. Fleming, former Reader in Psychology at the University of London Institute of Education has produced an excellent book entitled "Adolescence and its Social Psychology" with an introduction to recent findings from the fields of Anthropology, Physiology, Medicine, Psychometrics and Sociometry. The various opinions expressed on adolescence are very varied indeed as would be expected. A Unesco International Seminar Report of August 1953 (p. 106) describes adolescence thus:—"Adolescence is a period of anxiety and disharmony, an age of revolt and day dreaming about adventures, travel and uncontrolled freedom". Then on the next page it says "The adolescent of 12 or 13 is still a child in many ways, but a child who now wishes to be taken seriously.

His evolution is intermittent and spasmodic ; sometimes we have to deal with a mere youngster who can be captivated by completely primitive methods, and sometimes with a young man or young woman who demands that his or her personality be respected, revolts against all dogmatism, and seeks the why and wherefore of all things. The adolescent begins to be aware of himself and to observe the discipline of his own will. He no longer has complete confidence in others anymore than he has in himself. Only in action can he find self-assurance as well as the answers to the innumerable questions that assail him. It is through direct action that he will discover his own capacity and the "meaning" of things. At this age his conception of the world is a utilitarian one dominated by the questions. "What is the use of that ? What will it lead to ?"

Adolescence is a period definitely for helping the young to develop their own potentialities as students and as persons. In this matter the home, the school and the society have their grave responsibilities.

The Home: Boys and girls of this age require not only affection and acceptance in their homes but the opportunity of taking a responsible share in the activities of their companions—in working hours as well as in moments of leisure. In a book entitled "Studies in Social Psychology of Adolescence" by Richardson, Forrester, Shukla and Higginbotham, the five fold traits of adolescence are enumerated as Security, Adventure, Rights, Responsibilities and Development. The word Development comprises Intellectual Development,

Social Development, Economic Development, Development of Independence and Spiritual Development. It is almost impossible in a brief article of this type to discuss in detail the nature and scope of these varied types of development.

There is a classic on "The American Character" by the world renowned anthropologist Margaret Mead. In it she describes thus her findings on the attitude of 293 boys and girls (adolescents) towards "their development". It runs thus :—

"The directions in which the adolescents desire to develop seem most widespread; they are physical development, including a desire for health and strength, as well as for physical skills and the desire for more knowledge both of people and of things. They want to improve in character and to find a purpose and meaning in life".

Thus the parents have to show their youngsters both affection and sympathy and treat them with due consideration and regard.

The School: As regards the adolescents, the school has three main functions. The first is to present certain data which are regarded as being important. The second is to encourage certain attitudes thought to be helpful in getting on with the business of learning and also valuable to the child in his present and future life as a person. The third is to help to prepare the pupil in a number of ways for his later career.

As adolescence is the period of learning the art of living, the teachers should show themselves genuinely interested in the welfare of their pupils.

The Society: Every individual whether child, adolescent or adult has to live in

a certain social set up. His development is a determinant of several factors such as physical, mental, cultural, religious, economic and sexual. As there is usually a "generation gap" between the adults in the society and the adolescents, it is sometimes difficult for people of one generation to understand and appreciate fully the needs and feelings of the rising generation. However, the elders are bound to step down into the melee of contemporary life and must read into the mind and heart of the adolescents.

A survey of adolescent opinion revealed this. "The older ones (be they teachers or others) are shocked at our behaviour and mode of dress etc. It is always a case of "in our time". You talk about sex and they curl up in disgust and look horrified. Only mature adults can help adolescents to maturity".

Hence it is incumbent on our teachers in training, particularly those who are going to man the classes where adolescents learn, to equip themselves with sufficient knowledge of adolescents and their varied needs.

It is by understanding their needs one can satisfy them or provide adequate opportunities for the realisation and satisfaction of their legitimate needs. This is the responsibility and this is the challenge that faces our teachers of the upper classes in the Kanishta Vidyalayas and Sieshta Vidyalayas under the new dispensation in Free Lanka.

The adolescents of today are the adults of tomorrow. On them and them only depends to a great extent the future of our country. Are we parents and teachers particularly sufficiently prepared for this noble but onerous task of teaching and guiding our adolescents? I hope the answer is in the affirmative.

Evaluation of Instruction in Mathematics

EVALUATION is a *sine qua non* in every field of instruction. The objectives and techniques of evaluation in the various fields of instruction may vary, depending on the nature of the subject. A long headway has been made in Ceylon in the evaluation of instruction in Chemistry, Physics and Biology at the G.C.E. O./L. under the able guidance of Mr. J. Alles, Deputy Director General of Education. Similar work in the field of Mathematics is going on at a snail's pace mainly due to lack of qualified and trained personnel. We are all aware of the revolution that is taking place in the instruction of mathematics K through 12. Parallel to these revolutionary changes, an effective and efficient system of evaluation has to be developed to assess the quality of the new mathematics instruction.

An attempt to analyse S.S.C./G.C.E. (O) Science examinations was made by Mr. J. Ratnaike and his observations appeared in the Journal of the National Education Society of Ceylon (Vol. IX—Nov. 1960). In it, he says "that they predominantly test for factual recall and that they contain predominantly essay type questions". Thereafter he dwells on the type of examination which could be used to test the learner's knowledge. The type of knowledge he wishes to test at this stage are as follows:

1. Knowledge of specifics; that is the essential foundation of information and facts.

2. Knowledge of ways and means of dealing with specifics. These include investigation, inquiry, standards of judgement, patterns of organisation, skills and abilities of manipulation with figures and hands and application or use of specifics in every-day life.
3. Knowledge of universals—those major ideas and abstractions, the bigger fabric of generalisation by which phenomena, ideas and specifics are related, organised and classified.

The reorganisation envisaged by Mr. J. Ratnaike was fully incorporated in G.C.E. (O.) Examinations since 1966. The effect of this reorganisation was felt both in the teaching and learning of these subjects throughout the length and breadth of this country.

The Nuffield Project in England for the teaching and evaluation of Science subjects has taken into consideration the following abilities which the question demands of the candidate, corresponding to the educational objectives.

1. Knowledge
2. Comprehension
3. Application
4. Analysis / Evaluation

To evaluate the abilities mentioned above, the main activities in Chemistry, for example, with which the questions concerned are:

K. SIVANATHAN, B. Sc., (Hons.), Dip.-in-Ed., M. Sc., O. S. U. (U. S. A.)

- A—Changes in materials
- B—Practical work
- C—Patterns in the behaviour of materials (classifications)
- D—Measurements
- E—Use of concepts.

Evaluation in Science has taken definitive steps along educationally sound direction but Mathematics which should have had precedence over Science subjects or at least a parallel development is left behind. And all of us know that this state of affairs will have serious repercussions in the general education of the child, particularly in the teaching and learning of Mathematics.

‘What ability are we trying to test in mathematics?’ is a fundamental question. Will the abilities be the same as those in the Sciences? It is not an easy one-word answer-question. A full knowledge of mathematics and mathematics education are necessary to answer this question satisfactorily. Professor H. F. Fehr observes that in the learning of mathematics, the power with which an individual can make generalisations, abstractions, logical organisations and relate these to purposeful action determines his ability to progress. Richard R. Skemp says that Mathematics is not a collection of facts which can be demonstrated and verified in the physical world but a structure of closely related concepts arrived at by a process of pure thought. Further, his research work on Learning Mathematics indicates that :

- (i) Mathematics depends on Reflective intelligence—This ability of the mind to turn inwards on itself, that is to reflect, is some-

thing that most of us use so habitually that we may fail to realize what a remarkable ability it is.

- (ii) Learning of Mathematics depends on the Formation of Mathematical concepts—A distinction between primary and secondary concepts is made : only primary concepts can be exemplified in physical objects and secondary concepts can only be symbolized.
- (iii) Schematic Learning is essential in Mathematics — Mathematics is a subject in which dependence on earlier knowledge is particularly great.... Careful planning of the sequence and pace of teaching is therefore essential, to ensure as far as possible that pupils learn their mathematics schematically and not by rote.

All these reveal the complexity of the abilities needed in mathematics. But at the same time, it is imperative to identify the abilities in Mathematics, if evaluation is used as a quality control. Here an attempt is being made to put together the abilities which the questions demand of the candidate corresponding to the objectives of mathematics education :

1. Knowledge
2. Reflective intelligence
3. Concept formation in Mathematics
4. Generalisation
5. Abstraction
6. Logical Organisation
7. Application
8. Analysis / Evaluation

With a view to evaluate these abilities the main activities in Mathematics with which the questions concerned are :

1. Structure — the study of the structure of mathematics is the study of basic principles or properties common to all systems.
2. Operations and their inverses
3. Measurement
4. Extensive use of Graphical representation
6. Properties of Numbers
7. Statistical Inference
8. Sets — Language and Theory
9. Logical Reductions
10. Valid Generalisations.

Let us consider two examples to illustrate what I have in mind.

Question : In the number 333, the left hand 3 has how many times the value of the right hand 3.

The activity involved in this question is "Systems of numeration" (i.e. 3 in the

given list) and the ability called for is concept formation.

Question : If there are 400 students in a school, which of the following statements is (are) true ?

- (i) There must be at least one month in which 30 or more students have a birthday anniversary.
  - (ii) Some students must have birthday anniversaries on the same day.
  - (iii) Some students must have been born in the same year and on the same day.
- (a) I only (b) II only (c) III only
(d) I and II only (e) I, II & III.

The activity involved in this question is statistical inference and the ability called for is Reflective intelligence.

I feel that this article will help the teacher trainees in a small way to realise some of the problems involved in the evaluation of mathematics and how a beginning is made to evaluate mathematics instructions in a mathematical way.

He who rejoices not and hates not, who grieves not and desires not, who has renounced both good and evil and is full of devotion—he is dear to Me.

— Baghawat Gita

“ இன்பத்துள் இன்பம் விழையாதான் துன்பத்துள் துன்பம் உறுதல் இலன் ”

— திருவள்ளுவர்

THE FIRST YEAR TRAINEES WIT

TRAINEES WITH THE LECTURERS.

The Poet and the Great Thinker of the East

ALLAMA Dr. Sir Mohamed Iqbal has been part of the precious creative heritage that we have acquired in this century in India. Iqbal, like Tagore, was one of the most inspiring figures in the field of poetry and culture that the East produced in the late years of the 19th century and the early years of the 20th century, and there is hardly any aspect of life which has not been illumined by these two great thinkers.

Iqbal is not the monopoly of or the possession of any particular community or country. Iqbal belongs to the whole world. His early education in Persian, Arabic and Urdu, and later the Honours degrees in Philosophy in Cambridge and the Doctorate in Philosophy in Munich, equipped him to understand both the East and the West.

Iqbal satisfied all the three main conditions which a great poet has to fulfil. He had a keen mind, a mind that could analyse with the sharpness of a rapier blade the great problems of life with which human minds are confronted; he was able to see life clearly and see it whole, he was able to find what are the basic issues and problems of life and to think of them with clarity and courage.

He had secondly the great requisite of a poet—a big heart. A man with a keen mind becomes a great thinker. Unless the heart of a great poet can throb not only with his own petty troubles, his own timid sorrows but also with the sufferings and aspirations of the whole mankind, he can never become a great poet—a poet of the world.

He added the third quality, an artistic sensibility and appreciation of beauty, not only the capacity to think clearly and firmly, the capacity to feel things intensely to give happy felicitous artistic and beautiful expression to it. Iqbal was able to present the ideas in such a felicitous manner that what arises out of his heart falls like lightning on our own hearts. What arose from his own heart enthused other people's hearts.

A keen mind, a generous heart and the ability to express himself in a felicitous manner combined to make him a great poet. Iqbal wrote his poetry in Urdu and Persian. Some of that poetry has been published in English. His poem called *Asrar-I Khudi* was translated by a distinguished Cambridge Orientalist professor Nicholson under the title "Secrets of the Self". In recent years a number of his poems have been translated into English. Another poem called *Piyami-Mashrik* (Message of the East) was translated into German in reply to a collection of poems of Goethe, called "Message of the West". In the last years of his life he delivered six extremely thoughtful and thought-promoting lectures on Islam, its basic ideology, its essential problems, its philosophical interpretation in the context of modern life. It was through this book that Western philosophers, thinkers and students of religion came to know him. While Iqbal's message on the one hand is concerned with basic and fundamental issues and eternal problems of life, he talked about problems which were agit-

ating the minds and hearts of the younger generation, not only of the Muslims but of all communities. He talked of the relationship of the East and the West, he talked of the problems of the international relationship, he talked of the problem of slavery and freedom, of the problems of Socialism and Capitalism, of the problems of the Dictatorship, of the advantages of Democracy, of the limitations of Democracy—all these problems had been the problems of his day and formed part of his poetry and whatever passed—through the crucible of that poetry emerged from the artistic point of view as pure gold.

He appealed to all,—the poet, the artist, and the man who wanted poetry for the sake of poetry. His presentation of poetry is totally different from that of the ordinary poet, who appealed to the emotions and interest. In the place of love in life, love not in the sickly, sentimental sense in which the ordinary poet talks about it,—as if it were a melody for which a lover suffers!—but in the deeper and dynamic sense in which it fuses with life and the whole world together and when it enters into the personality of an individual is as profoundly transformed that he can conquer the whole world. Iqbal says:—

“It is love that suffuses the melody of life with its cadence,

It is love that breaths life into the statues of clay!”

“Even as the gentle morning dew finds its way into the veins of the rose, so does love permeate into every fibre of the human being.”

Iqbal made a critical study of the East as well as the West, and this study enabled him to speak about them with

competence. He speaks of the failure of the Easterners to appreciate the creative and constructive values found in them and says that they have been content to play second or third fiddle to the West. In this respect he addresses his fellow men of the East and points out what should be the type of poetry which should emerge from the hearts of them to help in the reconstruction of national life.

“Have you in your poetry the power that breathes life into the dead?

When slavery has softened the individuality of a people,

It is not proper that the poet should sing in low, soft, slumberous tones!

The wine that sparkles in the cup should be strong and stimulating,

Sharp like a blade of tempered steel!

There is nothing under God's Starry Heavens that cannot be achieved by

strenuous striving

Aspire every moment to reach a new Sinai and may new lightning strike your heart!

May your pilgrimage of yearning here come to an end”.

This is the invocation to the poets of the East. He had a high regard for Western sciences, for its intellectual life, for its idea of freedom, but he critically points out at the result of the development of this modern industrialised civilisation. Iqbal finds that science is really the source of dominance of the West.

“The secret of the West's strength is not in the lute and guitar,

Nor in the promiscuous dancing of her daughters,

Nor in the charms of her bright-faced beauties,

Nor in bare shine, nor in bobbed hair, Her strength is not from irreligiousness,

Nor is her rise due to Latin characters,

The strength of the West is due to knowledge and science

Her lamp is alight from this fire only”.

Iqbal does not say that Eastern society should close itself hermetically against the culture of the West. While advocating a critical appraisal of the West and the understanding of its sources and strength as well as of its weakness with a view to the adoption and assimilation by the East of all that is good in the culture of the West without any hindrance to the development of the culture and traditions of the East.

"Knowledge does not depend on the style of your garment,
And a turban is no obstacle to the acquisition of knowledge".

"Arts and sciences, O lively and eager youth,
require a keen intellect not Western clothes,
what is needed is this quest in Vision,
Nor this or that particular head dress !
If you have a subtle intellect and
discriminating mind, they would suffice
to guarantee success".

In one of his poems he points out what has been the result of the development of the modern industrialised Capitalist civilisation.

Man is still the victim of imperialism
and exploitation,
Alas that men should prey on their
fellow men !

Our eyes are strongly blinded by the
glitter of the West

Not knowing that a good deal of it is
the lustre of artificial beads !

The sciences on which the wise men
of the West have prided themselves
is but a sword in the blood stained
grip of greed

No magic politicians' wand can bolster up
a civilization which is built on the
quick sands of Capitalism".

Iqbal started writing largely patriotic poetry. Some of his great works deal on the problems of Muslim, of the Muslim culture, and Muslim ideology. Like all great poets or writers or artists, Iqbal

did not limit his writing in terms of his own culture and his own community ; instead he derived his concepts, his ideas and his phraseology with great power about nature, about human problems and his country. He had an intrinsic respect and reverence for the arts, culture and literature of his country. "Religion" says Iqbal, "is without distinction of caste or creed, race or colour or geography.

"Religion is a ceaseless striving after
perfection,
It begins with reverence and ends in love !
What is Admiration ? respect for man !
Acquire a sensitive appreciation of his
true status !
It is a sin to utter harsh words
for believer and unbeliever are alike
children of God !
A man of love learns his ways from God
himself,
and is gracious alike to the man of faith,
and no faith !
Take believer and non-believer both into
the embrace of thy heart.
If the heart runs away from your heart
woe betide the heart.
The heart is shut in the prison house
of clay,
but the entire universe is the domain
of the heart".

Iqbal transcends the numerous walls and barriers of race, colour and geography that divide God's creation into so many compartments—a humanist of the first order, a man who had transcended all those little limitations, which divide lesser minds. His work does not pertain to one race or to one community or to one country but to the problems of the whole world. Iqbal remains a great International Figure.

N. L. M. Ameen,
(Second Year-English)

Bharati's Concept of Caste

SUBRAMANIA BHARATI (1882-1921) was an ardent patriot and social reformer. A close and detailed study of his poems lends colour to this view. The poet was an opponent of the caste system and sounded the clarion call for its abolition about fifty years ago.

Bharati was born in a Brahmin community. Since his family followed strictly the caste rules he was brought up in the same atmosphere. But the superiority complex of the so-called higher caste did not last long in him. His close association with people of different communities at Kasi (Benares) during his youth made him view the institution of caste from a different angle. Contrary to his caste rules he had his hair cut and sported a moustache. He also wore shirt and coat, turban and shoes.¹ He refused to wear the *சூணல்* and showed that he was a determined opponent of the age-old caste regulations². He visited the slums and had his meals there³. In short Bharati the revolutionary, wanted to bring about a 'Revolution' without the word R.

The cause for the change of attitude in Bharati is clearly described by one of his biographers⁴. There was an altercation between the Chanar community and the Maravar Community during a festival at 'Kalugumalai' and a Brahmin, Venkata Suppiah, who tried to settle the dispute was brutally murdered by a Maravan. This in-

cident made Bharati a life-long crusader to mould a casteless society. Ramalinga Adikal (1823-1874) a great socio-religious leader perceived the defects of the caste system and gave expression to them in his 'Tiruvarutpa'. Swami Vivekananda (1863-1902) realised that the caste system "after doing its service is now filling the atmosphere of India with stink". Likewise Gandhiji "worked to open the road of the untouchables to freedom". No doubt, Bharati was influenced by these great souls. The influence of Sister Nivedita on Bharati too is worthy of note. When Bharati was asked by Nivedita why he had not brought his wife to Calcutta he told her that as a Brahmin he could not do that and was reprimanded. This made Bharati realise that he was arrogant and that he should shed the superior rights and privileges. Nivedita was the sun which lit the darkened soul of Bharati⁵.

The evils of the caste system in society originated from the four-fold classifications of the Varnas. The upholders of this obnoxious system argued that casteism had the sanction of the Vedas. To launch an effective campaign against the caste system a sound knowledge of Sanskrit is necessary. Happily, Bharati had a sound knowledge of classical Sanskrit and was able to reject the upholders' claim and to say that it was a travesty of truth⁶. A critical study of the Tamil classics⁷ as well as the works of other

1. Bharathiar - History and Poetry - Prof P. M. Sundaram

2. Mahakavi Bharathiar - Va Ra

3. "சேரியிலே நான் முழுதும் தங்கியுண்டார்" - பாரதிநாசன்.

4. Prof. P. M. Sundaram.

5. "அடியேன் நெஞ்சில் இருளுக்கு ஞாயிரமாய்....." - பாரதி.

6. "குத்திரனுக் கொரு நீதி - தண்டச்
சோறுண்ணும் பார்ப்புக்கு வேகெரு நீதி
சாத்திரம் சொல்லிடுமாயின் - அது
சாத்திரமன்று சதியென்று கண்டோம்".

7. Especially Kural: "All men that live are one in circumstances of birth ;
Diversities of works give each his special worth".

liberal scholars in English⁸ strengthened Bharati's conviction and therefore he resolved to work for the eradication of the caste system.

Bharati was a believer in the pristine and dynamic Hinduism of the early Vedic and Upanishadic seers. Though he owed intellectual allegiance to the Gita⁹ and the doctrine of Karma he rejected the latter day Puranic Hinduism with its innumerable rituals, caste taboos and social regulations. It is here that Bharati differs from Gandhiji who said that Varnashrama—dharma “is inherent in human nature systematised by the Hindu religion for its social use”. Bharati expresses the three ideas of equality, unity and love. The poet distinguishes between ‘class’ and ‘caste’ in his poem Drum. The first is for him based on division of labour: for example வேதமறிந்த வன் பார்ப்பான் and பண்டங்கள் விற்பவன் செட்டி. Thus he shows a class society as a harmonious co-operative body. These class divisions should not perpetuate caste diffences :

O sound, drum of equality;
Why, all live on this wide earth
O sound, drum of victory
It is a lie—all bars of caste¹⁰

(Drum—18)

It is absolutely necessary to sow the seeds of love in the community to eradicate the canker of casteism. Bharati was a good social scientist. He sowed the seeds in the minds of the children and the elders. He knew that no child is born prejudiced and his or her prejudices are always acquired. The penultimate stanza in the பாப்பாப் பாட்டு belongs to the best verse Bharati has ever written :

“Castes there are none
Sin it is to speak of
The high and the low
The great, my Darling
Are those that possess
Love and Justice true
Learning and wisdom pure¹¹.”

Bharati's advice to the elders is of greatest importance. In ‘Bharatha Samuthayam’ he says that ‘All are of the same race, all of the same caste, For all are India's children,’ and in ‘Liberty’: “Liberty to Pariahs and Pulayas.....No poverty and no slavery .....”. It should be noted that these were written long before the passing of an Act which said that “untouchability is abolished and its practice in any form is forbidden. The enforcement of any disability arising out of untouchability shall be an offence punishable in accordance with law.” Bharati proved that poets are the unacknowledged legislators.

Bharati, with his keen intellect, was able to perceive that the deterioration of the social standard was due to the Brahmins. India lost its freedom not because of the superiority of the Britishers but because of the superiority complex of the Brahmins. Caste system, superstitious beliefs, untouchability and religious bigotry were the outcome of Brahminism. Bharati was very harsh to them :

“தண்டச் சோறுன்னும் பார்ப்பு”
“பார்ப்பானை ஐயறென்ற காலும் போச்சு”
“பேராசைக்காரனடா பார்ப்பான்”
“இந்நாளிலே பொய்மைப் பார்ப்பார்—இவர் ஏதுசெய்தும் காசு பெறப் பார்ப்பார்.”

In his commentary to a verse in ‘Panjali Sabatham’ Bharati says that if the Brahmins had done their duties properly the people from other Varnas could not have misbe-

8. Bharati was influenced to a great extent by Shelly. He called himself ‘Shellythasan’

9. Bhagavad Gita—Introduction.

10. Dr. Kamil Zvelebil's translation of Bharati's poems. Tamil culture : Oct. 1954. (Vol. III)

11. Rendered by Sri M. Subramanian—Bhavans Journal Vol. XIII, June 1967.

haved and brought about a marked deterioration in the society.¹² It was his hatred for Brahminism which made Bharati to convert a Harijan boy named Kanagalingam, a Brahmin by performing vedic rites. Bharati also proclaimed to the caste-ridden society that Nandan was a true Brahmin :

நத்தனைப் போலொரு பரிப்பான்—இந்த
நாட்டிலில் இல்லை.

By these methods Bharati wanted to erase the unchangeable inequalities and social stigma based on birth.

Why did Bharati want a social revolution? There are two possible answers to this question. To Bharati God was an intense reality pervading the entire universe. His living faith in the higher doctrine of universal love made him love and respect all other people, without caste or creed. Secondly, as an ardent patriot he probably believed that a fragmented society will not answer to the claims of nationhood.

“ஜாதிச் சண்டை போச்சோ?—உங்கள்
சமயச் சண்டை போச்சோ?”
“ஒற்றுமை பயின்றுயோ?.....”
“சேர்ந்து வாழுவிரோ?—உங்கள்
சிறுமைக் குணங்கள் போச்சோ?”

These are some of the questions in the mouth of the conqueror to the conquered. Bharati firmly believed that India lost its freedom not because of the British but because of the internal conflicts, and hence his

soul-stirring national songs. “National liberty has, as its counterpart, individual liberty, the suppression of all tyranny of class and caste.”

Bharatithasan has written exquisite poems on Bharati which include the following :

“சாதி ஒழிந்திடல் ஒன்று—நல்ல
தமிழ் வளர்த்தல் மற்றொன்று
பாதியை நாடு மறந்தால்—மற்றப்
பாதி துலங்குவதில்லை
சாதி களைந்திட்ட ஏரி—நல்ல
நன்டமிழ் நீரினை ஏற்கும்
சாதிப் பிணிப்பற்ற நோளே—நல்ல
நன்டமிழ் வாளினைத் தூக்கும்
என்றுரைப்பார் என்விடத்தில்.....” 13

This admirably sums up the views of Bharathi on caste. Critics of Bharati may say that his reach was beyond his grasp. But it should be noted that it was Bharati who helped to transform the cause of the untouchables from being a matter of the State into a mass conviction. His teaching undoubtedly created a new outlook regarding caste. ‘Bharati,’ said Bharatithasan, ‘is the medicine for the caste disease.’¹⁴ We are great admirers of Bharati. But we are not following his teachings. We must understand that by observing the obnoxious caste system we are denying the divinity that is in all God's children.

S. Ratnam,
English-Final Year.

12. பாரத தேசத்தில் முற்காலத்திலே பாரதஜாதி முழுமையின் அறிவுக்குப் பொறுப்பாளியாகப் பிராமணர் என்னும் பெயருடைய ஒரு வகுப்பினர் இருந்ததாகப் பழைய நூல்களிலே காணப் படுகிறது. அந்தப் பிராமணர் தமது கடமைகளைத் தவறாது நடத்தியிருப்பார்களானால் மற்றக் குலத்தவரும் நெறி தவறியிருக்க மாட்டார்கள்.....”. பாஞ்சாலி சபதம்: பொருள் விளக்க மும் குறிப்புகளும்.

13. பாரதிதாசன் கவிதைகள்.

14. “சாட்டித் படரும் சாதிப்படைக்கு மருந்து”—பாரதிதாசன்.

THE ENGLISH LITERARY AS

SH LITERARY ASSOCIATION.

Reading Shakespeare's Plays

WHILE reading Shakespeare it must be remembered that his plays were originally not meant to be read but to be played, that they contain a great deal of poetry and that they were composed nearly four hundred years ago and hence they have certain allusions with which we may not be familiar and some words which we no longer use. If these be remembered Shakespeare's plays are not difficult to read. Practice will make reading easy and the poetic conventions employed by Shakespeare will become familiar. His plays may be read like modern plays for the story, the characters and the philosophy of life which Shakespeare has packed into them. If the reader adopts the right attitude of mind towards his reading he may get the cream of the play even if an occasional word of allusion is lost or a poetical dialogue remains obscure.

To Shakespeare a play was not a few printed pages of dialogue for the isolated reader but a vivid mimetic presentation of human conflict on the open platform of the Elizabethan theatre for an alert audience. His plays were staged not only on the platform of the theatre but also in the minds of the audience. He gave them the symbols of life and conflict and they expanded these symbols into full being. To read a play vividly we must recreate on the stage of our imaginations the whole setting and atmosphere, the action and the characters. Only thus will the dramatic conflict and the characters become true to life. We must not read the words alone; we must recreate ideas, images, backgrounds, characters, conflicts and life.

Shakespeare's plots are always open and easy to reconstruct on the stage of imagination. Unlike some of the modern dramatists, he takes the audience completely into his confidence. The characters may be fooled and puzzled, but there are no mysteries or

surprises for the audience. The audience always derives its delight from laughing at the blind folly of the poor dupes.

It is worthwhile that even the simplest of Shakespeare's plays be read twice; once for the story and then for plot, structure and characterisation. The play should be read as a drama, reproducing the play in imagination and not as a novel or an essay. The second reading may be done more slowly. The reader may determine first, what manner or type of play he is reading, whether it is a comedy, tragedy or history. Shakespeare was essentially a romanticist as most of his plays deal with events in a romantic and vague past in a foreign country, but the plays contain much that is realistic.

The simplicity of the plots consists in the following of a simple formula. They are all based on human conflict. In tragedy there is a losing conflict and in comedy a less serious one which has a happy conclusion. An unstable condition that prevails is presented at the beginning and this reaches its climax either in a tragic crash or in a happy and harmonious stability. In tragedy the conflict has its poisonous roots in the grand passions which tear the hearts of persons. In comedy the conflict is milder. Here, the play usually begins with a number of separations and concludes with happy reunions. A tragedy ends with death and a comedy usually with marriage. But a tragedy does not actually lie in the death of a person. It lies in the fall of the innermost self of the characters.

Shakespeare had a device at developing sub-plots, side-plots and parallel plots in such a way as to strengthen the reader's understanding and emotional appreciation of the main plot. These are economically welded into the main plot so that the total effect is that of one play and not that of two or more plays in one.

There is also a dramatic harmony between persons and events in Shakespeare's plays so that things happen as they do because characters are what they are. Therefore a knowledge of the main characters is necessary for an understanding of their actions. Human beings reveal themselves in numerous ways. We know them by what they say, by their manner of saying it and by their silences or failure to say anything under given circumstances. We also know them from what others say about them, in statements which reveal both the speaker and the object of his comments. Shakespeare has often been called coarse because some of his characters are frank in their language. The individual characteristics of his men and women are revealed by their speech.

Shakespeare has adopted another method of characterisation. He provides his major

characters with contrasting opposites designed to set them off. Sometimes the contrast is physical, but usually it is one of temperament.

A profound study of the plays of the dramatist would demand many more considerations which have been too briefly outlined here. But, for the reader who is reading for pleasure and not for a specialist knowledge of the plays, and for a student engaged in review, it may be enough to read the play once for the story and general acquaintance with the main characters, and once again, more slowly, for a consideration of the technique of plot, characters and background, which is so markedly characteristic of Shakespeare's art.

Miss I. Vythialingam,
English-Final Year.

"He who does not see the kingdom of heaven in this life will never see it in the coming life. We came not into this life by exile, but we came as innocent creatures of God, to learn how to worship the holy and eternal spirit and seek the hidden secrets within ourselves from the beauty of life. This is the truth which I have learned from the teachings of the Nazarene."

— Khalil Gibran

The Place of the Mother Tongue in the National System

MOST people today talk of National Education and Mother tongue. With some it is just a political cant; with others a social question; with a third group it is a cultural question; with some others it is a sheer and mere spontaneous national agitation; with a few it is an indispensable need and necessity. The prospect of getting something for nothing has gripped our minds so forcibly that we dare not speak about it. We manoeuvringly maintain a mysterious "conspiracy of silence." Some of us simply say "We are entirely in favour of the introduction of the mother tongue" and others too follow suit since to follow fashion, it needs no pains; nor brains. However, those who point out the immensity of its importance have been thoughtlessly shoo-ed into silence.

"A successful National System of Education must arise out of and be adapted to the ethos of the nation concerned"—Kandel's Comparative Education. Ours is an independent nation; we cannot be a nation of subordination. We have our own language, our own culture and our own heritage. A true citizen of a country is always averse to do anything derogatory or disgraceful to his own nation and the rising generation. The League of Nations instituted at the end of the First World war, fully realising the importance of the mother tongue in the Education of the child rightly pointed out that it is the fundamental right of every community to educate its children in the mother tongue.

The mother tongue may be taken to mean the language of the home or the language of the community. In a National Scheme the mother tongue assumes a position of paramount importance. Priority should be placed on the mother tongue in the school curriculum for the best benefit of the child. This

is what the independent civilized nations of the world have done. It is indisputably true that they have accepted the mother tongue as the medium of instruction. Language is the fundamental factor in the all-round development of the child. It enriches the child's experience in all departments of life, habits, thoughts, words and deeds. Needless to say that this is the medium through which education could be easily and effectively imparted. An eminent educationist has aptly said that if any other language is made the medium of instruction other than the mother tongue it will, "lame his mind in its freedom movement." To quote another educationist, "The child's own mother tongue is inseparable from his personality."

Right from his early infancy the child learns the mother tongue naturally by the force of necessity to satisfy his basic wants and needs of living. It is hence a skill acquired by the child without any arduous effort. It is but educationally sound to make it possible for the child to directly continue to use the very same medium in receiving his instruction at school. The child should always be taught in a language in which he can easily express himself. It is the development of the child in his early years that will definitely have a salutary effect in his later life. The skill learnt in his early years is impressed most indelibly in the minds of the child. Gurrey says, "The Mother Tongue is deeply embedded in the child's mental life." Learning a new language at a later stage and using it as the medium of learning would mean an additional burden to the child; he will be able to master the matter very slowly. This is in fact a loss in efficiency; it hinders and hampers his progress and performance. Instruction in any medium other than his mother tongue will definitely diminish his power of expression and impression.

Our main care and concern in teaching the various subjects is the all-round development of the child. To do this it is not absolutely essential for the child to learn a new language. Language is only a medium, a means to an envisaged end; it is not a subject. Logically, the best medium to impart instruction is the language of the child. The study of a language is evidently not our primary purpose, as far as the teaching of the various subjects is strictly concerned. We may study a new language for some other purpose. If any other language is employed, it would definitely take a pretty long time for the child to master it. It would require an increasingly sufficient practice in the language skills to do sufficient positive work. Certain it is, the child will apparently find it difficult to condense his feelings into concrete words; he cannot enjoy the luxury of free and easy expression. This has an adverse effect on the mental efficiency of the child. Above all, it saves time and trouble if the child is taught in his own language; he will master the materials in a surprisingly short time. He is refreshingly relieved of the unnecessary stress and duress in learning the peculiarities of a new language. If his own language is used it needs no brains, strains, or pains on the part of the child; he learns things with cheers — not with tears. There is no need for him to toil, moil, wail or fail.

We do not sincerely see any right reason why a different language should be employed as the medium of instruction. After all language is only a medium of thought and expression. There cannot be any other better medium than the 'natural' medium of the child. Just imagine, the child learns the mother tongue from home through speech whereas he learns the foreign tongue mostly from an inactive array of printed symbols from the book. Language is mainly speech. Openings and opportunities for learning the mother tongue are better for the child. "The spoken language is the real language, and therefore is a potent manifestation than the printed form which is but a pale reflected

shadow of a living activity of human beings."—so runs the statement of a well-reputed educationist.

Our glorious culture dates back to the almost forgotten past and it runs right through the present. How can the child develop in him a genuine love for his own language and consequently a sincere love for his own country and a true love for his indigenous culture and literature if he is instructed in a language other than his 'home' language? The very purpose of his education is thereby defeated. Instruction in the 'home' language would naturally foster and unconsciously develop in him a sense of true national feeling. It is only through the 'natural' medium that the genius of a nation finds free and full expression. It is quite natural that if he neglects his own language, he is rendered sadly incapable of preserving, perpetuating and promoting the culture and literature of his community and country. Rarely will he make any positive contribution to the effective development of his language and culture, if he is compulsorily made to neglect and ignore it. The medium of easy access to the study of the glorious history of our culture and civilization is our own language. The subjects which inspire and instil in us an intense interest in our culture and literature should be indispensably taught in the school. This could be clearly confirmed and corroborated by the following statement—"It is the function of the school to preserve and transmit the traditions, knowledge and standards of conduct on which our civilization depends."—quoted from Handbook of Suggestions for Teachers—Board of Education, London. Mother Tongue is the effective instrument of free thought and easy imagination, a vehicle of indigenous culture, literature, and architecture. It successfully serves as a bridge and bond that binds the past and the present—through history. The child is rendered sadly incapable of a free and exuberant imagination if he is deprived of his right to use his own language. This is of prime importance because it develops in him the

element of originality and self expression ; the use of any medium other than his mother tongue will definitely diminish his power of free expression.

Education is not the affair and activity of the school alone. It has a great deal to do with the community-life of the child. The school must surely serve the community through its students. This is one of the basic duties of good citizenship, and this comes within the limits of possibility of the child if he is taught in the language of his community. By his close contacts and communication with the others in the locality he learns things unconsciously by imitation and intuition. Naturally, the child readily realises the needs and necessities, wants and woes, the troubles and tribulations of his own community through the language of his community. Social adaptation, social etiquette and social efficiency are part and parcel of the experience of the child. The school has adequately to provide for all these. After all, school is an essential element of the society, it cannot exist apart from it, and hence instruction at the school has to be essentially in the language of the community.

The study and practice of one's own faith could be more meaningful if instructed in the home language. The spirit of religious consciousness is not a subject of the syllabus. It cannot be inspired, infused or enforced on the children at school by instruction and examination. What is done in school in the sphere of religion is a small and simple supplement to what is being done at religious institutions and at home. It is obvious that instruction in all these three places must be in the same language. It is then and only then religious instruction can be made real. Character training is not a thing that can be easily and effectively done at school alone. More potent than anything else is the parental care. At school the child receives an education in religious training which is admittedly, formal and in addition he is given an informal education at home in the 'home' language.

Incidentally, no right-thinking man will ever agree to dispense with English, so long as it is a world language. The bulk of the lavish contributions to advanced knowledge are published in English which is the only foreign tongue at our free disposal. We are really in a proud and privileged position of having this priceless possession; it provides us an easy access and approach to the reservoir, rich and replete with affluent and abundant knowledge. But unlike in the past it should be taught in a different way. Frisby, Gatenby and Hornby show us the proper way and the ways to vary the ways.

If we unwittingly feel that our languages are defective, effective steps should be taken towards perfecting them as competent, instruments for successfully acquiring modern knowledge. It is contended that our mother tongue is defective for the expression of modern thoughts especially scientific thought. We may remind ourselves that even some Western languages are still in the process of perfection. Definitely, no language in the world is perfect, it has to be adopted and adapted with the march of time to meet the needs and wants of times. There are no inherent defects in our language. They are not incapable of expansion and adaptability. We must admit that we have the means but not the mind to do it. Deliberately to deny or unscrupulously seek to minimise the importance of these predominantly potent facts would be to exhibit a brash and brazen blindness to reality.

Importance and emphasis should definitely be placed on the home environment since the essential education in respect of religion, moral training, manual training, and training for social life and culture is informally imparted at home. School and society are essential supplements, the school is for the society, and the society is for the school. The mother tongue therefore should essentially form the medium of instruction at both these institutions. Otherwise, to quote the very same author again, it will "lame the child's mind in its freedom of movement." It should be emphasized that it is better to have one

same medium at home and at school rather than having two separate media, one at school and another at home. School influence should successfully harmonize with home influence. Our system of education is no National system unless the National Languages are given the pride of place. In the words of the same author whom I quoted at

the beginning ours will be a successful National System of Education if "it has arisen out of and is adapted to the ethos of the Nation."

— S. S. Balasubramaniam,
English-Final Year.

ON EDUCATION

The purpose of education is the intellectual, artistic and spiritual development of human soul—a kind of development which is not possible if we are always with the crowd, and if we are perpetually running and if we are to have no time to sit still and to have a few moments of meditation for ourselves.

— Radhakrishnan.

The education that does not help the common mass of people to equip themselves for the struggle for life, which does not bring out strength of character, a spirit of philanthropy and the courage of a lion—is it worth the name?

— Swami Vivekananda.

"He who sees all beings in his own self and his own self in all beings, he does not remain unrevealed"—that should be the motto of our Indian Educational Institutions.

— Gurudev Tagore.

In the economy of man the mental nature rests upon the moral, and the education of the intellect divorced from the perfection of the moral and emotional nature, is injurious to human progress.

— Sri Aurobindo.

SCIENCE MATHEMATICS AND HAN

ARTS AND HANDICRAFT ASSOCIATION.

The Education and Mental Health of Children

THE healthy mental and emotional development of children, and the improvement of education to this end, must be a continuing responsibility of those who are aware that the foundations of world peace are laid in the minds of men.

As Europe has been the scene of two major wars which have profoundly shaken the structure and the values of society and thus affected the mental well-being of many, UNESCO began its contribution to the study of the problems in this field. This conference was represented by leading educationists, medical specialists, psychologists and administrators thus permitting an exchange of views between different professions connected with child welfare. In order to cover the ground adequately the conference was divided into four working groups: Group I studied the problems of pre-school education and the first years of primary schooling; Group II dealt with problems concerning the final years of primary schooling and with secondary schooling; Group III turned its attention to those factors and influences which do not come under the direct control of the school, and Group IV studied the problems of exceptional children. The concept of integration was studied in connection with the healthy mental development of each child. Real maturity cannot be acquired without a feeling of security. A feeling of security is best provided at first by the family and home and then by the extension of the family in the school environment.

The members of the teaching profession share with parents the task of shaping each

student's purposes and acts towards socially acceptable ends. The effectiveness of many methods of teaching is dependent upon co-operative relationships with the home. The primary obligation of the teaching profession is to guide children, youth and adults in the pursuit of knowledge and skills, to prepare them in the ways of democracy, and to help them to become happy, useful, self-supporting citizens. The ultimate strength of the nation lies in the social responsibility, economic competency, and moral strength of the individuals that comprise it. Among the more important factors affecting the behaviour of the child at school, all groups recognized the outstanding importance of family atmosphere, of the parents' attitude to the child and the relationships between the parents. To aid the child, one must in fact often aid the parents. The various aspects and influences outside the school should have, as their focal point, the maintenance and preservation of a satisfactory family life. It is the family—whatever be its shortcomings—which best supplies the child's basic emotional needs such as acceptance, affection, comfort, security, confidence; his basic physical needs such as food, clothing, shelter and protection. The family—the first social unit—is a base of operations for the child's achievement of an expanding circle of social relationships and is an agency for cultural and spiritual transmissions.

The working parties tried to define the role of parents and it seemed that it is in carrying out adequately her maternal role that a mother can best help the mental health of the child. Many parents nowadays

feel insecure in their parental role. It was therefore suggested that each community should study the local conditions with a view to providing some of following ameliorations already found helpful in some advanced countries, for example—financial assistance to enable mothers to devote themselves full time to their family, housing conditions that allow the family a comfortable level of existence, health visitors who advise and assist all mothers during their pre-natal and post-natal periods, children's clinics, day nurseries, education for those parents desiring it, parent-teacher co-operation, advice to engaged and newly married couples and so on. Legislation affecting the family should encourage motherhood, contribute to the mental health of the mother and provide a mentally healthy environment for children by supporting and sustaining the parents in their educative role. All specialists connected with child welfare should study psychology, not only theoretically but also through practical case-study.

The acquisition of culture is a life-long process. The school arouses and develops an appetite for culture while providing the means for its acquisition. General culture has always been considered an important factor in adaptation and therefore in mental health. It seems regrettable that in our country the general culture in our school curricula has remained practically unchanged during the last many decades, inspite of the social and scientific changes that have taken place in the world. In many schools, the general culture taught is neither general nor in fact cultural; on the other hand it ignores completely the social, artistic and manual aspects of education; many teachers are obliged to neglect the quality of their teaching to inculcate a mass of inert facts which the child thankfully forgets. Swami Vivekananda says: "Education is not the amount of infor-

mation that is put into your brain and runs riot there, undigested all your life. We must have life-building, man-making, character-making, assimilation of ideas" and "We want education by which character is formed, strength of mind is increased, the intellect is expanded, and by which one can stand on one's own feet".

It seems therefore that the educational methods which best maintain the mental health of the child are those which stimulate him to learn by whetting his appetite, rather than those which stuff him with knowledge. "A child educates itself. The teacher spoils everything by thinking that he is teaching. Within man is all knowledge and it requires only an awakening, and that much is the work of the teacher". The healthy school is child-centred rather than teacher-centred. The mental health of the children is adversely affected by inconsistencies between the various branches of their education. What the child learns must meet his personal needs. Curricula are often overloaded from the point of view of both teacher and child. Children's interest should be aroused by active teaching methods. If its relationships with the home is good, the school is by far the most important social institution for the establishment and maintenance of mental health. The factors of growth—security, independence, identification, and opposition—need to be provided for in the good home; they are no less necessary in the good school. The school day must offer both security and independence and must give every child the opportunity to identify himself with the purpose of his teacher, his class, and the school as a whole and also to oppose them without becoming either subservient or a rebel. In his dealings with children each teacher plays one or several of a variety of roles: he guides, he teaches, imposes discipline, stimulates spontaneous behaviour and sets an example. The learning situa-

tion is properly one of give and take on the part of both children and teachers. As a social group the school should reflect relationships of mutual respect and shared responsibility between the head and the staff and between adults and children.

Parents and teachers together can, with some outside assistance in difficult cases, discover the aptitudes and potentialities of the child. Parent-teacher associations have various activities such as regular parent-teacher meetings, home visits and also contacts between parents and teachers in the presence of children so that the latter do not feel excluded. School psychologists are also often a most effective link, as also are trained social workers. Both parents and teachers must adjust their demands in the best interests of the child. In recent years, curricula have tended to become heavier and the child is left between the claims of competing specialists. Educationists must give attention to the baneful effects of competitive examinations. The present system of class tests, merits and placings in forms perhaps stimulates the best ten per cent, the remainder lapse into apathy, or despair, their self-confidence steadily undermined. "Education is the acquisition of the art of the utilisation of knowledge" says A. N. Whitehead. The spontaneous informal relationships among children and adolescents are vitally important educative and psychological factors. Organized relationships too are important whether they arise spontaneously or through community activities. Such organised rela-

tionships should be open to all children irrespective of their political, religious, economic or social background. In this connection, the need for a very early diagnosis of backward, defective or maladjusted children raises the question of how to organize early screening. Only in certain cases is it true that mentally subnormal children present easily distinguishable anomalies; on the contrary, many children considered to be dull are in fact not so; many have developed potentialities later.

If Education is part of Socialization, the school—which is often referred to as a miniature society or a microcosm of society—should primarily be a social institution. Education being a social process, the school should be that form of community life in which all those agencies are concentrated, that will be most effective in bringing the child in the inherited resources of the race and to use his own powers for social ends. Education should therefore be a process of living and not a preparation for future living; the latter is only incidental. The teacher is engaged, not simply in the training of individuals but in the formation of the proper social life. Every teacher should realise the dignity of his calling; that he is a social servant set apart for the maintenance of proper social order and the securing of the right social growth. Education and mental health of his children should be his concern.

V. Sundarathas,
First Year English.

We are small men serving a great cause; but because the cause is great something of the greatness falls upon us also.

— Jawaharlal Nehru

KNOWLEDGE

KNOWLEDGE! Knowledge! Knowledge!

There never has been such a down-pour of knowledge in the whole of human history. Knowledge of every kind—Scientific, Technical, Mechanical, Medical, Economic, Social and Political. It has been estimated that in the past decade the acquisition of knowledge has doubled and at this rate the accumulation of knowledge will be doubling itself every three months in another decade.

Those who are aware of this knowledge explosion will never fail to foresee the danger that man faces in keeping pace with the avalanche of new knowledge. Now itself we find certain specialists in their fields acquiring more and more information regarding their specific fields but are living in the dark as far as the rest of the avenues of knowledge are concerned.

It is this isolated specialisation that we should be careful of. It is humanly impossible for any individual to have access to knowledge of all types. But a person to be a personality worthy of recognition in a society and to be of use to the society should possess spiritual knowledge in addition to physical, mental, economic and social knowledge.

Human society is fast forgetting the very fact that the basis of all knowledge whether

it is general or specialised springs from the tenets of Religion. It is religion that gave man the rationalistic touch and encouraged him to probe into his behaviour, environment etc. It is religion that taught man the sense of moral values.

No man, as long as he is cut off from a proper religious knowledge, can ever become fully educated, no matter how his material knowledge may be. But, today we have relegated religious knowledge to the very background. Some of us go even to the extent of looking at it as a knowledge fit to be possessed only by backward or uncivilised people. This means nothing but lack of proper knowledge. We see problems of various types cropping up, faster than knowledge. Knowledge that we have acquired is helpless as far as problems like the mounting crimes, social ills, famine, the threat of war, physical and mental diseases and economic and political chaos are concerned.

These gigantic and overwhelming problems could be solved only by adhering to religion, as it is religion which provides the necessary knowledge to tackle these problems in the right way.

H. L. M. Amaanullah.
English—Final Year.

I want the intensity of the fanatic plus the extensity of the materialist. Deep as ocean, broad as the infinite sky, that is the sort of heart we want.

— Vivekananda

Do they have an 'Omega' or a 'Seiko?'

HOMO sapiens' are time conscious and the least punctual man is an odd fish in modern society. So trainees, what are you? Surely, the lecturers don't call you "odd fish!!" If so, you cannot claim to be superior to some of the sub-human beings on land and sea. It may sound a paradox to those who don't watch the strange but regular habits of some animals and birds. Patient observation on the part of naturalists has brought to light many strange and marvellous facts regarding time conscious birds, animals, flies and so on.

FIRE WORMS

Professor E. L. Mark, the Director of the Bermuda Biological station for Research was deeply interested in studying the swarming of fire-worms which come to the surface of the shallow seas at the time of the full moon. After watching these for a long time, he found that the swarming and luminescence began 55 minutes after sunset. It lasted for at least half an hour. Once when he was sailing, and while nearing Bermuda, it struck him that the fire-worms were likely to appear because it was the time of full moon. At dusk he invited all the passengers with the intention of showing them the strange display of fire-works put on by the fire-worms in the mid ocean. Mark told them that exactly 55 mins. after sunset they would appear. But to the disappointment of all nothing appeared. But then 20 mins. after the appointed time hundreds of beautiful luminescent fire-worms appeared. Those who remained with Prof. Mark enjoyed

the sight at heart Mark was troubled because of the delay. But he soon found that "during winter Bermuda time had been changed from local sun time to zonal time resulting in setting the Bermuda clocks ahead 19 mins." The fire-worms were punctual and they arrived at the surface as usual.

GURNION FISH

Similarly the time-conscious phenomenon is exhibited by the gurnion fish of California. These fish live in waters off-shore. During the season of spring tides they come near the seashore to lay eggs. The tides which come at night are higher during this season. Moreover the tides are at maximum level only for a short period. The fish allow themselves to be carried to the shore by the waves. One can find hundreds of them wriggling in the sand. The eggs are laid and the males discharge the sperms. The next wave comes and carries these gurnions away. During the following hours the tides begin to descend. Thus the eggs are left undisturbed in the sand. The next spring tide which can reach the place comes only after 15 days. The eggs undergo development in the warm sand. On the fifteenth day the wave erodes the sand and carries away all the eggs, which are about to hatch. Very soon they come out and swim here and there. This phenomenon is complicated for the fish should come near shores on this particular night, to lay its eggs at a distance, so that the eggs can get a warm bed. For this the gurnion depends on the

waves. Moreover the fry as soon as they are hatched must reach water. For this also they depend on the waves. More important is the particular hour during which the fish allow themselves to be stranded on the shore by the waves. The fish are able to know the exact day and exact hour at which they can make use of the waves to deposit the eggs in a suitable place in the sandy beach. The control of this timing has not yet been explained.

HAPPY COUPLE

One biologist sitting on a beach observed at about 7-15 p. m. two fishes come near the shore and swim here and there. During the next few days he went to the same spot and watched. The "happy couple" arrived exactly at 7-15 p. m. daily and played together. But one day he went to the shore to watch this. He was disappointed to note that they did not turn up. He went home and thought awhile about the 'unpunctual fish'. Suddenly he discovered his watch was slow by 5 mins. The very next day he went to the spot early and watched. When his watch showed 7-10 p. m. the pair appeared. The Scientist set his watch to 7-15 p. m.

How these animals are able to feel the time is a marvellous feature. This

phenomenon is not confined only to certain animals. But it is widespread in the animal kingdom. Many minute animals that live in the surface of the ocean show periodical vertical migrations. Some come to the surface in the evening and spend the whole night there. In the early morning they move to considerable depths. Some come to the surface in the morning and spend the whole day there and go back to deep waters in the evening. Here the time of their appearance and disappearance is accurate.

The behaviour of birds too show that they have a keen sense of time. Much work has been carried out and biologists try to explain this curious phenomenon, by saying that the physiology of these animals is so attained that their activities follow a clear-cut and accurate path. The length of day and nature of tides and moonlight have a remarkable and inexplicable influence on the activities of marine animals.

Indeed Nature has provided these animals with such a wonderful mechanism, that far surpasses the man-made watches in accuracy.

Miss R. Elyathamby,
Eng. Second Year.

If you are going to deal with the wicked with leniency, with what are you going to deal with the virtuous?

— Confucious

THE COMMERCE ASSOCIATION

COMMERCE ASSOCIATION.

The First Stage in Writing

WRITING plays an important part in the process of learning a language. The most outstanding feature of writing is the factor of permanence by which the receiver of a message can be separated from the transmitter not only in space but also in time as Prof. Wilson says, "The conversion of the sound symbol of space was the most momentous and fruitful single achievement of the human intellect since it was the condition of all the cumulative progress that man has since made in the world of free mind." It is true that writing follows speaking and reading but that does not mean that writing should be neglected until a large amount of oral work either in speech or in reading has been done. Indeed writing should be brought into use as soon as possible.

Before the tools for writing are put into the child's hands and he is asked to trace his first letter and his first words it is necessary that he should be prepared for this new and difficult task by means of suitable preparatory exercises. In most cases where children attend nurseries or infant schools preparatory exercises are provided through simple play activities or various types of hand work, drawing or modelling. In other cases the training provided is made much more specific by getting the children to practise free motion at the blackboard or the tracing in the sand, of a word, such as one's name.

Freint says that the child's desire to learn to write has its origin in the "natural" desire of the child to express himself. As he plays with a pencil he learns to draw simple and later more complex objects which gradually develop to help the child to acquire motor control by which he comes to realise that he can express his ideas by means of

drawings. By seeing the teacher's writing and recognising that ideas are represented by the help of words he begins to feel the need to write captions under one or more of his pictures. Thus gradually step by step, the child through responding naturally to his own urges and the stimulus provided by his environment, makes himself ready to participate in a broader range of writing activities. Walch says "Because the child is able to draw pictures at least two years before he is able to wield a pen sufficiently well to write, children should be taught to draw before learning to read .... Practice in drawing makes the formation of letters easier, and less time is needed to teach their formation because the child has acquired a certain degree of accuracy, precision, and perfection."

The fundamental and more important qualities of writing are :

1. Distinctiveness—each letter should have a characteristic form of its own.
2. Simplicity—the letters should not have unnecessary parts.
3. Spacing—the letters in a word, the words in a line and the lines in a page should not be crowded too closely together.
4. Uniformity—there should be uniformity in size spacing and alignment.
5. Speed—the writing should not be laboured but done at a reasonable speed.

For the learner whether adult or child transcription or dictation lessons form the first steps in writing. What has been learnt or read is fixed in the mind and memory by transcription. When giving a transcription lesson the teacher should be careful to avoid the mistake of falling into

the common error of fancying that this is a lesson that provides a rest or period of leisure, a relaxation for the teacher. If the transcription is to do any good the teacher should supervise it, should be in and among the pupils as he checks, helps, advises and encourages. The teacher should make the pupils realise that accuracy in transcription is essential. The transcription exercise must be corrected by the teacher with much care and the correct forms should be taught. Young pupils make progress in their study of a new language by learning the right forms rather than by receiving^e constant correction.

Apart from making the children learn the habits of writing it is very essential to encourage the children to think and write creatively. Psychologists say that all children are endowed with the power of thinking and if this power of thinking is stimulated by correct motivation the best result of creative writing can be obtained. If the ability to write creatively is not cultivated at the proper stage the child will be

faced with the problem of writing non-effectively. He may write the language but without being able to create anything beautiful or of intrinsic value for its content.

Handwriting is now used more or less regularly throughout the school day as an aid in many learning activities. Children write the new words which appear in their reading lessons and they use handwriting regularly in doing school exercises or homework. Handwriting is also a very valuable means of self expression. It enables the children to write ideas and reflections on matters of vital interest to them. At this level writing is far more than a skill; it is an essential aid to expression. Pupils should be encouraged to write stories and accounts of personal experience. A desire to write stories may be stimulated through the reading and enjoyment of a story during a reading period.

S. O. Jeyanandan,
English Final Year.

JESUS CHRIST

“He sought to become eyes to the blind, ears to the deaf, and a cry in the lips of those whose tongues had been tied.....”

— Oscar Wilde

“கண்ணிலார்க் கெல்லாம் கண்ணவன், செய்ய
கருத்திலார் கருத்தவன் கனிவே,
புண்ணுளார்க் கெல்லாம் மருத்தவன் புண்கள்,
பொறியிலார்க் கவன்பொறி புகலாம்.....”

— ச. து. சு. யோகியார்

Health Education and the Care of the School Child

HEALTH Education is important because it is the basis on which health work is carried out in our country. It is the sum total of various experiences a person gets in schools and elsewhere and which favourably influences the habit and knowledge related to the individual, racial and community health.

Health Education embraces a concept of not only acquiring knowledge but also the application of this knowledge and the development of proper habits and the proper utilization of the knowledge for the promotion and acquisition of positive health and health education could make a great contribution in the emotional, spiritual and social welfare.

The object of health education is to obtain the greatest possible fulfilment of inherited powers of the body, mind, and spirit. The formation of good habits and a favourable attitude to life will favour self-development and an inner balance, which makes one a useful member of the society in which he lives.

In carrying out the health education programme, it is essential to remember that the vast majority of the people in a country would take a profound interest in **ill-health** but relatively little interest in the maintenance of **good health**. A large number of people find a great deal of interest in their own ill-health. It is not sufficient to interest the people, but the main task will be to inspire, advise, assist and equip those who can be

persuaded to participate in the community-wide programme of health education.

A person imparting health education should be constantly looking for new things, new ideas, so that the people may acquire this knowledge and enjoy optimum health. The methods adopted and the knowledge imparted should be changing from time to time.

Health education is to teach all about communicable diseases, maternity and child welfare, about the health services available in the country, personal hygiene and its values, social factors affecting health, such as cleanliness of the person, value and use of fresh air, value of physical exercise, rest, clothing, nutrition, mental education and sex education.

Health education could be easily imparted in the following ways:— The simplest method is to give a talk. The radio, newspapers, pamphlets, use of motion pictures, posters, lectures, with visual aids like lantern slides, lectures with films, health exhibitions are valuable agencies.

The school is a place where children are compulsorily brought from home. The duty of the state is to see that the new place (school) is in a sanitary condition. Since primary education is compulsory in Ceylon, it necessarily follows that the Government should supervise the sanitation of schools.

The state spends a large sum of money on education and to derive the best use of education, the children should be in the best of health.

Ill-health and defects are mainly due to lack of adequate Health instruction in the school. Attention should be paid not only to medical inspection but also to the correction visual, auditory and postural defects.

There are different phases in the school health programme. It is a unified activity in which all who have connections with the school participate and co-operate. The three phases under which it could be classified are, health services, healthy school living and health instruction.

Health services include the examination and procedure necessary to find out the status of each child and also the proper guidance necessary for healthy living and correction of defects and control of communicable diseases.

Healthful school living includes an environmental sanitation, a hygienically organized school day and the maintenance of a healthful emotional environment.

For drinking purposes water should be filled in a tank and protected from infection by boiling, if possible. Each pupil should have a separate drinking cup for his or her use.

There should be sufficient latrine facilities. Refuse should be collected in

dust bins and disposed of properly. The school and its premises should be swept and kept clean. The class room must be sufficiently large with sufficient light and ventilation.

Health instruction includes direct health teaching, correlated instruction connected with subject like social studies, science and other subjects; integrated learning through the child's health experience at school and the incidental health instruction where students are given information about a particular incident or situation.

Besides these, the school activities include the correction of physical defects, the controlling of communicable diseases, the development of healthful school living, the interpretation of the school health programme to those at home and the development and maintenance of desirable health habits, the development of desirable mental attitudes toward health, health practices and life situations.

Daily morning inspection, use of the handkerchief, participation in organised plays and games, school demonstrations, dramatization, field visits, use of visual methods and sanitary projects help in the improvement of Health activity in schools.

Mrs. R. Vinayagamoorthy,
English Course—
2nd Year.

Democracy and Education

WE have been experimenting in democracy for the last two decades and the cry is that we are having "difficult times". The reason is quite obvious, yet we do not seem to act correctly. We have failed to inspire the ideals of democracy into the mind of the common man. In a democratic government each citizen decides the government of the country. The government will be what the "VOX POPULI" makes it and each citizen must have a training in the correct principles of government and an ideal or vision of the future.

The only way to obtain it is by inculcating in each citizen the democratic ideals. Thus universal franchise must be preceded by universal education in the democratic way of life. We were moving on correct lines but unfortunately politicians started exploiting human frailties to serve their own selfish ends and the majority, not being trained on fundamental principles of democracy, was led into error and all the ills of economic instability, poverty and disunity have followed.

The remedy is to educate each citizen for true democracy. These ideals of the democratic state are well expressed in the words of President Herbert Hoover: "The first ideal is to maintain a state where each individual shall have equality of opportunity to take the position in the community to which his ability attainment and ambition entitle him and no force shall continue in the nation which may prevent this free rise. The

second ideal is that we must stimulate and assist each individual in this attainment and this can be done only by the third great ideal a universal and efficient education that must take upon itself the development of leadership and calls for character, intelligence and learning."

This ideal was followed in America. There the colonists who migrated were from almost every country in Europe, and had their individual heritage of their old civilization and culture. This unity of action was secured due to the thought inculcated into the mind of each of its citizens that the welfare of his country and himself depended on his doing his best. Thus inspired by this enthusiasm for himself and his country each citizen did his best to put his foot forward and the United States of America leads the world today as a democratic nation rich and generous to help all and help herself. Our country, mother Lanka, does not have colonists of different races coming from so many countries as America, had and has. Yet today it is a united America that stands for the "Stars and Stripes". The rapidity with which the universal education programme was carried through to suit modern requirements made every American throw overboard many an old established order and march ahead in independence and initiative to make the giant that America is today.

Therefore, we the youths of Sri Lanka, should face the problem with a will to

win. We should look on with folded arms and cry for help to all and sundry. We must, as a nation have self-reverence, self knowledge and self-control if we are to make any headway. What we need most is the feeling that we and mother Lanka are one and each citizen can do his best for himself and others as well. It is only than that considerations of narrow communalism, racism, casteism and religious bigotry will vanish.

Therefore, we the youths of Sri Lanka should face the difficulty by carrying out a "universal programme of education on the lines mentioned above and bring enlightenment to every citizen of Sri Lanka". Thus armed with an enlightened public opinion and guided by a leadership with foresight, we shall be able to usher in prosperity to our country.

A. I. Lazarus Gunanayagam,
IInd Year-English.

ON LOVE

Love is the strongest force the world possesses and yet it is the humblest imaginable.

— Mahatma Gandhi

Love can be best defined as the capacity for self transcendence or the capacity to care for the others.

— John Mac Murray

If you love any human being you will have to suffer for it. She is blessed indeed, who can love God alone. There is no suffering in loving God.

— Holy Mother Sarada Devi

“ஆழ்ந்த அன்பு செலுத்துவதைக் காட்டிலும் பெரிய குற்றம் இவ்வுலகத்திலே வேறு இல்லை. நாம் நமது ஸர்வஸ்வத்தையும் கொடுத்துவிட, அதைப் பெற்றவர்கள் அதை ஒரு காசுக்குக்கூட மதிக்காவிட்டால் இதை விடப் பெரிய துன்பம் உலகத்தில் வேறு என்ன இருக்கிறது?”

— காண்டேகர்

THE TRAIL

— RASUL GAMZATOV —

*I met a rider in the hills
Who bore himself with pride ;
A cigarette clung to his lips
And a whip hung at his side.*

*Behind him in the heat of day
A weary woman stepped
And stumbled up the dusty trail
While the child she carried slept.*

*I stood and watched them to the last
And felt a burning shame,
For over forty years have passed
Since Great October Came.*

*Come quickly, angry Muse, address
Yourself to tasks undone,
Till husband cherish wife no less
Than she his infant son.*

(Translated by Peter Tempest)

“To be innocent is to be not guilty,
But to be virtuous is to overcome our evil inclination.”

— Penn

PALALY G. T. C.

P stands for Palaly of old,
We bear its honoured name.
And while the years have gently rolled
Far, far has spread its fame.

G stands for government we know,
Our services are due here.
The state helps us the way to go,
In improving our career.

T stands for the teachers here,
Who receive training for two years.
To teach little children both far and near,
To face the world without fears.

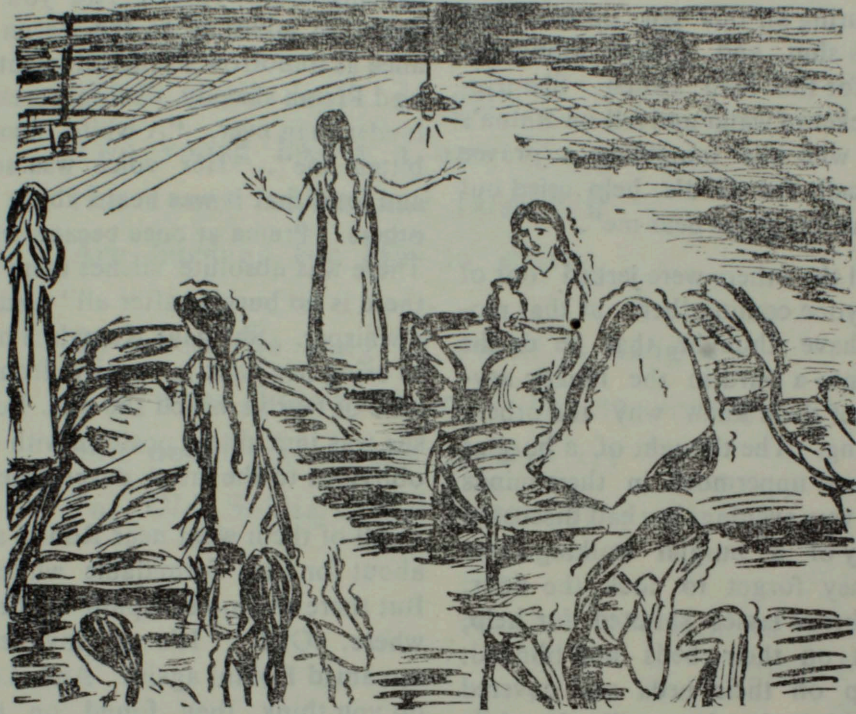
C stands for college—there's no doubt,
We learn many new things here.
And when from this college we go out
We'll practise them in our career.

— Mrs. C. Thomas,
English Final Year.

“Poetry begins where matter of fact or Science ceases to be merely such, and begins to exhibit a further truth, the connection it has with the world of emotion and its power to produce imaginative pleasure.”

— Leigh Hunt

A Burglar at the Vairavar Mandapam

It was 10 p.m. Vairavar Mandapam was unusually quiet. After strenuous practice for the forthcoming Sports Meet all were tired. A few who wanted to meet their friends at "Space" had gone there. The Vairavar Mandapam door was not locked and the lights too were on.

One by one all of them went to bed. The last to go to bed of all who were there at the moment was Rohini. She stood by her bed, closed her eyes and said her prayers and then got into bed. But she didn't want to sleep until the others had returned. She wanted to make sure that the door was locked for the night. She sat on the bed and waited. Suddenly her facial expression changed to one of horror. She jumped out of bed and screamed. Our "Aththai" of the Vairava Mandapam—Kamala watching her from her own bed let out an ear-splitting

scream and closed her eyes. Ranji, who had fallen asleep, heard the commotion, opened her eyes and saw Rohini letting out screams and jumping about. She was certain that there was a burglar in the hall. She was terrified. She didn't want to face him. So she closed her eyes, turned towards the wall and called out "Mummy Mummy". Jeeva who was in the act of throwing the discuss to a hundred feet (in dreamland) woke up with a start and at once grabbed a huge bottle of water which she always kept by the side of her bed to be thrown at the burglar. Malinee whose bed was facing Rohini's heard these screams. And when she opened her eyes and saw the commotion she just jumped over two beds and landed on Shanthi's bed. 'Tiny Shanthi' who was then dreaming of the 'Ramayana' thought Ravana had come near her

and screeched 'Ram.....Ram!' Then she sat up on her bed and was baffled to see the pandemonium that prevailed there.

Meena hearing all this got up from bed with her eyes shut and walked along the wall feeling for the light switch. She tripped on a bucket of water and fell on Ratna's bed. Ratna who was mumbling a prayer perhaps to call for God's help cried out "Oh God! he has come near me".

By then all the others were jerked out of sleep and anyone coming there at that moment would have thought that he or she had walked into a ward in the lunatic asylum. None of them knew why the others were screaming. The thought of a burglar in the hall was uppermost in their minds because that very evening they had discussed the possibility of a burglar walking some day if ever they forgot to lock the door. While a few brave lasses shouted for help, a few just sat on their beds and blinked. Some sat up on their beds and covered their heads with their sheets all the while shivering.

Then Prema the Nightingale of Palaly who was the last to be dragged out of sleep saw Rohini jumping on one foot. She was still half sleep and fortunately failed

to note the noise around her. Rubbing her eyes with her hands she walked slowly near Rohini and asked her why she was dancing on one foot. "Are you going to dance in addition to the Veena performance at tomorrow's entertainment?" mumbled Prema sleepily. Rohini screamed again louder than ever, "A white Scorpion has bitten me". Her voice was so piercing and loud that it was heard above that of the others. Prema at once became wide awake. There was absolute silence there now. "So there is no burglar after all" said Ranji in a whisper. She gave Kamala a hand shake to bring her back to sanity from the utter state of fear in which she was. For, till then she was in a sitting position with eyes closed oblivious to the latest developments.

All of them went near Rohini and looked about for the formidable white scorpion. But there was no scorpion to be seen anywhere. Oh! It's on my neck now!" screamed Rohini again. And Lord! what do you think they found on her neck? Taking a leisurely walk on her neck was a tiny aunt.

Mrs. N. Balendran,
English Final Year.

"Thread me as a bead upon Thy cord ; take me,
make me Thine my Lord !

And ransom me from the vicious bonds of
Sin and Death."

An Ode To Old Soldiers

When until death do part
Two young hearts a new life start,
Her foam rubber and false hair
Are burdens for him to share.

So when the song of youth is sung
And when hubby's hair is not so young,
She needn't fret, she needn't cry
For Old Soldiers will never dye.

— MORRIS ALWINES,
English Final Year.

*

*

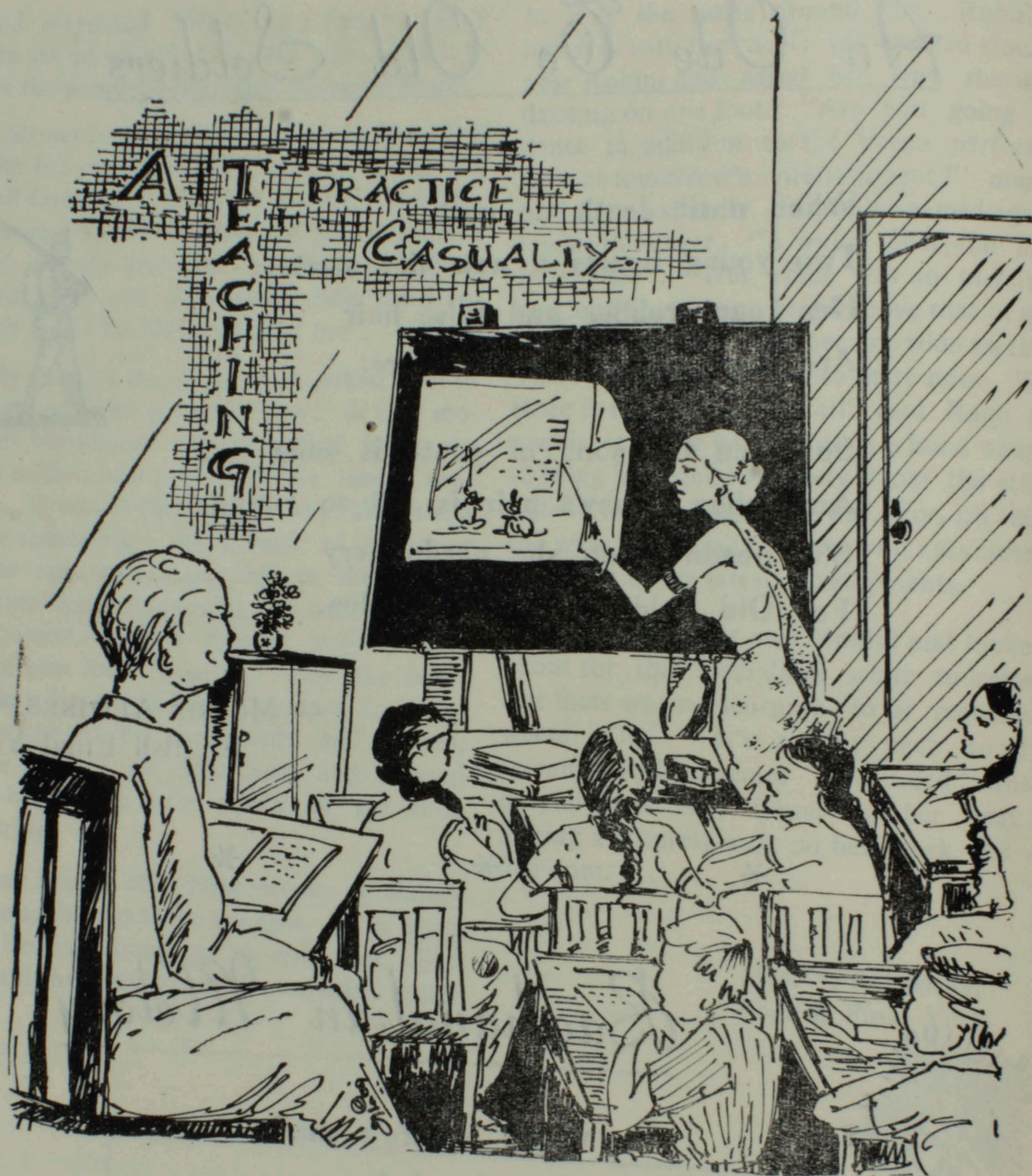
*

Bacchanalian Melody

When in life's shade
Memories fade,
The lingering charms
Of Palmyrah Palms
Will bring back to me
Thoughts of Palaly.

'TRUANT'
English Final Year.

An excited teacher, once took to class
 Two 'Quarrelsome kittens'¹ for time to pass.
 As she unrolled them for the pupils to see
 They peeped over their desks in obvious glee.
 I told you before, those quarrelsome guys —
 Had grown so fat — on Palaly rice!²

1. The picture of the kittens taken as a visual aid to teach the poem.
2. Only kittens grow fat on Palaly rice.

The teacher stuck them with care and fright
 And cheerfully smiled, that everything was right.
 "Children look!" — to a kitten she pointed
 Down came the picture and (alas) she fainted!
 Some giggled, some smiled and some others wept
 Some cried for help while to their seats others kept!
 The poor old man¹ who watched the ordeal
 Was stunned at the drama so nice and so real!
 He swept out the teacher² with a broom he found,
 Laid himself flat and had a sleep so sound!

[Adapted from Jane Taylor's "Quarrelsome Kittens"]

— 'Poeticum Palalica',
 English Final Year.

-
1. The supervisor who watched the lesson.
  2. Like the old woman who swept out the quarrelsome kittens.

"Pure poetry is not the decoration of a preconceived
 and clearly defined matter ; it springs from the cre-
 ative impulse of a vague imaginative mass pressing for
 development and definition."

— A. C. Bradley

LAUGH IT OFF

Man is inclined, when in the wrong, to lay the blame on someone else. He is like the small boy who was standing on the cat's tail. The mother, hearing the terrible outburst, called from an adjoining room, "Gunam, stop pulling that cat's tail!"

Gunam yelled back, "I am not pulling the cat's tail. I am only standing on it. He's the one that's doing the pulling."

* * *

"Two men were senior to me," said the lecturer. "One was dismissed for drunkenness, alcohol led the other into crime; and I am now head of the department. What has raised me to this high position—I ask you?"

"Drink" roared the enthusiastic audience.

* * *

A trainee was telling her family about her Home-science class. "Do they let you eat what you cook?" her mother asked.

"Let us?" the girl answered. "They make us!"

* * *

When the results of the External Exam. were out, a trainee found that he had failed miserably. Fearing a rumpus at home, he wired his elder brother:

"Failed five subjects. Prepare father." But he was shocked at the wire he got from his brother:

"Father prepared. Prepare yourself."

To be happy with a man you must love him a little and understand him a lot. To be happy with a woman you must love her a lot and not even try to understand her.

* * *

Her father asked his prospective son-in-law if he could support a family, and we have to admire the young man's answer—"No, sir, I was only planning to support your daughter. The rest of you will have to take care of yourselves."

* * *

A couple celebrating their 20th anniversary were seated at the movies, watching one of those torrid foreign films. When they got home that night the wife turned to her husband coyly. "Why it is you never make love to me like all those men in the movies?" she murmured. "Are you crazy?" he replied. "Do you know how much they pay those fellows for doing that?"

* * *

A barber, a bald-headed man, and a professor were travelling together. They had to sleep one night in a lonely area and agreed that they would take turns guarding their possessions.

The barber took the first watch. Wishing to play a joke, he shaved the professor's head while he slept. When the barber's watch was over, he awakened the professor.

The professor, rubbing his head, as he awoke, discovered that it was bare. "Why that scoundrel," he exclaimed, "he's awakened the bald-headed man instead of me."

A farmer wrote to a veterinarian for free advice, saying, "I have a horse who sometimes walks normal and at other times has a decided limp, what shall I do?"

The vet. replied, "The next time he walks normal, sell him."

* * *

Patient: "I'm scared. This will be my first operation."

Doctor: "I know just how you feel. This is my first operation too."

* * *

Husband (just before a party): "I find your new evening gown rather confusing."

Wife: "How so?"

Husband: "Well, are you inside trying to get out, or outside trying to get in?"

* * *

A mother was writing to her son, congratulating him on his engagement. "My son, what glorious news. Your father and I rejoice in your happiness. It has long been our greatest wish that you should marry some good woman. A good woman is heaven's most precious gift to man. She brings out all the best in him and helps him to suppress all that is evil."

Then there was a postscript in a different handwriting: "Your mother has gone for a stamp. Stay single, you young fool."

* * *

If an editor makes a mistake he has to apologise for it, but if a doctor makes a mistake he buries it. If an editor

Great Minds

When Napoleon visited the members of the French Academy, one of the scientists asked him, "who do you think, sire, was the greatest military leader in history?" "Well," Napoleon said, "I should say, that Julius Caesar was the second greatest!"

* * *

Garibaldi, the Italian poet, warned his men: "I do not promise you ease. I do not promise you comfort. But I do promise you these: hardship, weariness, and suffering. And with them I promise you victory."

* * *

Alexander the Great, seeing Diogenes looking attentively at a large collection of human bones piled one upon another, asked the philosopher what he was looking for.

"I am searching," said Diogenes, "for the bones of your father, but I cannot distinguish them from those of his slaves."

makes one there is a lawsuit, swearing and the smell of sulphur, but if a doctor makes one there is a funeral, cut flowers, and a smell of varnish.

A doctor can use a word a yard long without knowing what it means, but if an editor uses it, he has to spell it. Any old college can make a doctor. You can't make an editor—he has to be born.

* * *

When a fellow breaks a date, he usually **has to**. When a girl breaks a date she usually **has two**.

A barrister was met by a friend the other day in the street, laden with a lot of law books. Pointing at the books, his friend said, "Why, I thought you carried all that stuff in your head!" "I do," quickly replied the lawyer, with a knowing wink, "these are for the judges."

* * *

At a musical evening, a woman was rendering a song, and one of the guests leaned towards the man next to him and muttered :

"What an awful voice! I wonder who she is?"

"She is my wife," replied the other stiffly.

"Oh, I'm awfully sorry," apologised the first.

"Of course, it isn't really her voice that's so bad, but that terrible stuff she has to sing.

Wonder who wrote that ghastly song?"

"I did," was the even stiffer reply.

* * *

An engineering student was stumped in an examination by a question concerning the bridging of a river that ran over a rocky bed. In disgust, he finally wrote: "Damn the river and blast the bed."

He received full credit for the answer with one point deducted for bad spelling.

* * *

A little boy had been severely punished by his mother for a misdeed. "You should turn a deaf ear to temptation," she scolded.

The little fellow protested, "But, Mummy, I don't have a deaf ear."

What words can do

There are very few girls who want to remain single. They'd rather **knot**.

* * *

During the course of his pastoral visits, a white-haired minister called upon one of his parishioners, who, in recounting his blessings, said that his little family had lived together for many years without a single quarrel or difference.

Replied the wise old minister. "If there never was a **difference**, there must have been a vast amount of **indifference**.

* * *

A couple whose new home was completed very recently had hardly moved in before the neighbours came over to inspect it. Naturally the conversation was on the subject of the new house.

"It's very nice," commented one visitor, "but I don't see why you call this type of a house a **bungalow**." "Well," explained the owner, "we just don't know what else to call it. The job was a **bungle**, and we still **owe** for it."

* * *

The nurse was holding the patient by both wrists when the doctor entered the room, "You don't have to hold both wrists to check the pulse" said the doctor. "Sir, I'm not holding his wrists to check his **pulse**" replied the nurse. "I'm holding them to check his **impulses**."

* * *

In Chicago they eat all they **can** and they **can** all they can't.

THE SAIVA MANAVAR M

A MANAVAR MANRAM.

கலரவதி

பலாலி ஆசிரியர் கழகம்

வயாவிளான்

ஆசிரியர் :

திரு. சோ. பத்மநாதன்

உதவி :

திரு. இ. இ. அப்பாத்துரை

திரு. க. உமாமகேஸ்வரன்

செல்வி. வி. சிவசம்பு

ஒவியர் :

திரு. N. L. M. அமீன்

திருமதி. நா. பாலேந்திரன்

படப்பிடிப்பு :

சுகன் ஸ்ருடியோ, பருத்தித்துறை

வார்ப்பு :

M. D. குணசேனா அன்ட் கோ.,
கொழும்பு.

ஆலோசகர் குழு :

திரு. G. N. எட்வேட்

,, க. சச்சிதானந்தன்

திருமதி. தெ. உவின்ஸ்லோ

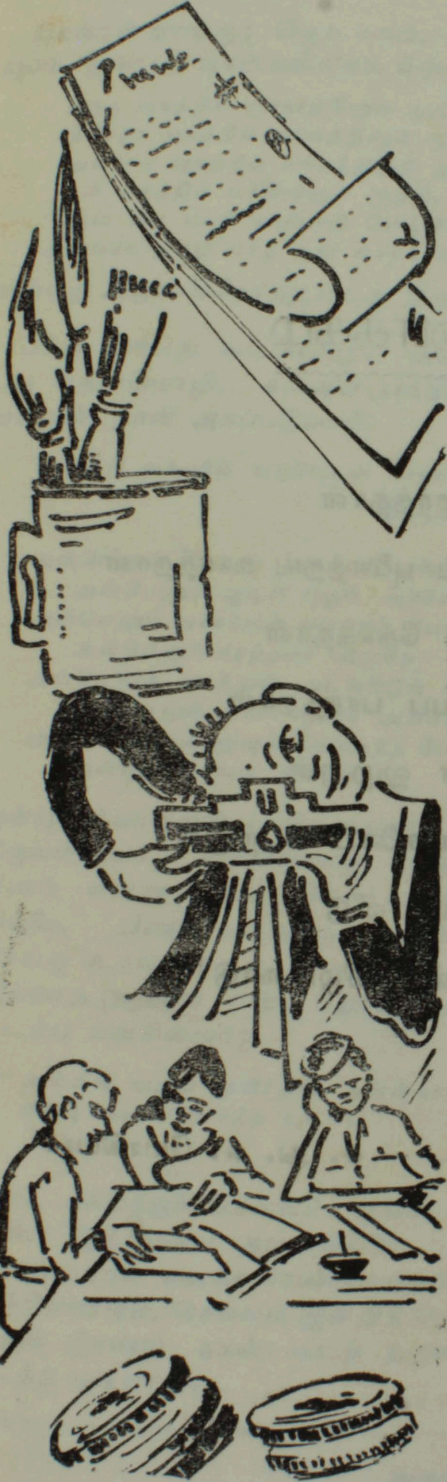
திரு. க. கனகசபாபதி

பொருளாளர் :

திரு. வ. நாகராசா

விளம்பரம் :

திரு. சே. சிவசுப்பிரமணிய சர்மா

தமிழ்த்தாய் வணக்கம்

பங்கயத்துக் குமரிமுனைப் பாதம் சேர்த்தாள்

பசும்பொன்முடி வேங்கடத்தைப் புனைத்தங் கார்த்தாள்

பொங்கிவரும் காவிரியை இடையிற் கோத்தாள்

புறமுன்றும் கடற்கன்னி பணியப் பார்த்தாள்

மங்கலஞ்சேர் மேலைமலைச் செங்கோ லுற்றாள்

மலர்மொட்டு லங்கையெனும் மகளைப் பெற்றாள்

எங்கள் குல தெய்வம், தாய் — எமக்கு வீடு

இளமைகுன்றுக் கன்னியெங்கள் தமிழர் நாடு!

— ச. து. க. யோசியார்

பக்தி

யுகங்கள் நான்கு : கிருத யுகம், திரேதா யுகம், துவாபர யுகம் கலியுகம் என்பன.

கிருத யுகத்தில் ஞானத்தினால் முத்தி.
திரேதா யுகத்தில் தானத்தினால் முத்தி.
துவாபர யுகத்தில் யாகத்தினால் முத்தி.
கலி யுகத்தில் பக்தியினால் முத்தி.

“ஆன பய பக்தி வழிபாடு பெருமுத்தி
அதுவாக நிகழ் பக்த ஜன வாரக் காரணம்”
என்பது அருணகிரிநாதருடைய திருவாக்கு.

பக்தி என்பது வடமொழி. அன்பு என்பது தென்மொழி. கடவுள் பக்தி என்ற வலையில் தான் அகப்படுவார்.

“பக்தி வலையில் படுவோன் காண்க”
(திருவாசகம்)

அன்பெனும் பிடியுள் அகப்படு மலையே
அன்பெனும் குடில் புகும் அரகே!
அன்பெனும் வளைக்குள் படுபரம் பொருளே
அன்பெனும் கரத்தமர் அமுதே
அன்பெனும் கடத்துள் அடங்கிடுங் கடலே
அன்பெனும் உயிர் ஒளிர் அறிவே [யே
அன்பெனும் அணுவுள் அமைந்த பேரொளி
அன்புரு வாம்பர சிவமே!

அன்பு இல்லாதவன் மனிதனாகமாட்டான். திருவள்ளுவர் அன்பில்லாத ஒருவனைப் பிணம் என்று கூடச் சொல்ல விரும்பவில்லை. பிணம் பலருக்குப் பணம் தரச் செய்து உதவுகின்றது. ஆதலால் அன்பு இல்லாத ஒருவனை அன்பு தோல் போர்த்த உடம்பு என்கின்றார்.

“அன்பின் வழிய துயிர்நிலை அன்பிலார்க்கு
என்பு தோல் போர்த்த உடம்பு”

— குறள்

இனி, பக்திக்குச் செல்வம், குலம், இடம் ஆகிய இத்தகைய தடையில்லை. தண்ணீர்ப் பந்தல் வைக்க வேண்டுமானால் செல்வம் வேண்டும். செல்வம் இன்றித் தொடங்கினால் இரண்டு நாள் கூடத் தருமத்தை நடத்த முடியாது.

பக்தி பரம தரித்திரர்களும் புரியலாம்: மிக்க வறியவராகிய குசேல முனிவர் பக்தி செய்து திருவருள் பெற்றார்.

தண்ணீர்ப் பந்தல் அமைக்கக் காலம் வேண்டும். ஐப்பசி மாதம் அடைமழை பொழியும்போது ஆற்றேரம் தண்ணீர்ப் பந்தல்வைத்து ஐயா! நல்லமோர் பருகுங்கள் என்றால் எவன் பருகுவான்? அடமுடனே! உனக்கு அறிவில்லையா? இந்த மழையிலா மோர் குடிப்பது என்பான்.

ஆதலால் தண்ணீர்ப் பந்தல் கோடைக் காலத்தில் வைக்கவேண்டும். எனவே தண்ணீர்ப் பந்தல் வைக்கக் காலம் பார்க்கவேண்டும்.

பக்தி செய்வதற்குக் காலம் தடைபுரியாது. மழைக்காலம், வெயிற்காலம், பனிக்காலம், இரவு, பகல், காலை, மாலை எந்நேரத்திலும் பக்தி செய்யலாம்.

“இருக்கினும் நிற்கும் போதும்
இரவு கண்துயிலும் போதும்
பொருக்கென நடக்கும் போதும்
பொருந்தியுண் துய்க்கும் போதும்
முருக்கிதழ்க் கனிவா யாரை
முயங்கிநெஞ் சழியும் போதும்
திருக்களா வுடைய நம்பா
சிந்தையுன் பால தாமே.”

மேலும் தண்ணீர்ப் பந்தல் இடம் பார்த்து வைக்க வேண்டும். ஒரு குன்றின் மீது வைத்து விட்டுச் சாலையில் ஒருவன் நின்று, வெயிலில் நடந்து களைத்துப்போன ஒருவனைப் பார்த்து ‘ஐயா! நீர் மோர் பானகம் வேண்டுமோ?’ என்றான்.

பிரயாணி, “ஆம் நாவரட்சி பொறுக்க முடியவில்லை. நீர் மோர் பானகம் எங்கே கொஞ்சம்கொடுத்து என் உயிரைக் காத்து உதவும்” என்றான். “ஐயா! அதோ அந்த மலைமீது வைத்துள்ளேன் வாரும்” என்றான்.

அருள்மொழியரசு
திருமுருக கிருபானந்தவாரியார்

“அடபாவி! பத்துப்பேர் நடக்கின்ற சாலை யில் வைக்கக்கூடாதா? ஐயா! அந்த மலை மீது ஏறுவதற்குள் என் உயிர் பிரிந்து விடுமே! நீர்மோரே வேண்டாம்” என்பான்.

ஆனபடியால் இடம் நோக்கி வைக்க வேண்டும் தண்ணீர்ப் பந்தல்.

இங்கே பக்திக்கு அந்தத் தடையும் இல்லை. எந்த இடத்திலும் பக்தி செய்ய லாம். பள்ளம், மேடு, காடு, வீடு எங் கிருந்தும் பக்தி செய்யலாம்.

பக்தி இல்லாதவர்கள் வெறும் துறவு பூண்டு காட்டிலிருப்பினும், காற்றைப் பரு கினும், கந்தையுடுத்து ஓட்டை எடுப்பினும் உய்வுபெற மாட்டார்கள். பக்தி உடைய வர்கள் தம் தரும பத்தினியுடன் வீட்டி லிருப்பினும் மெய்ஞ்ஞான வீட்டை அடை வார்கள்.

பட்டினத்துச் சுவாமிகள் கூறுகின்றார் :

“காதே திரிந்தென்ன? காற்றே
புகித்தென்ன! கந்தை சுற்றி
ஓடே எடுத்தென்ன? உள்ளன்
பிராதவர் ஓங்கு விண்ணோர்
நாடே யிடை மரு தீசர்க்கு
மெய் யன்பர் நாரியர்பால்
வீடே இருப்பினும் மெய்ஞ்ஞான
வீட்டின்பம் மேவுவரே.”

பக்திக்குக் குலம் முதலிய தடையும் இல்லை; உயர் குலத்தினர் தாம் பக்தி செய்ய வேண்டும். இழி குலத்தார் பக்தி செய் தல் கூடாது என்ற நியதியில்லை.

இறைவனிடம் பக்தி இல்லாதவர் பெருங் குலத்திற் பிறந்து பெருஞ் செல்வராகி, எனக்கு மண்ணுலக வாழ்வும் விண்ணுல கரசுந் தந்துதவி புரியினும் அவரை நான் ஒரு பொருளாக மதிக்கமாட்டேன்; சிவ பெருமானுடைய திருவடியில் அன்பு வைத் தவர் அங்கம் அழகிய தொழுநோயராயி னும் பசுவையறுத்துண்ணும் புலையர் குலத்தில் பிறந்தாரேனும் அவர்கள் எமது வழிபடு கடவுளர் ஆவார் என்கிறார் திரு நாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

சங்கநிதி பதுமநிதி இரண்டுந் தந்து
தரணியோடு வானுளத் தருவ ரேனும்
மங்குவார் அவர் செல்வம்மதிப்போ மல்லோம்
மா தேவர்க் கேகாந்த ரல்ரை ராகில்
அங்க மெலாம் குறைந்தழகு தொழுநோ யராய்
ஆவு ரித்துத் தின்று ழனும் புலைய ரேனும்
கங்கை வார் சடைக்கரந்தார்க் கன்ப ராகில்
அவர்கண்மீர் நாம் வணங்கும் கடவு ளாரே

— திருநாவுக்கரசர்

அன்பைப் பெற்று விட்டால் அதுவே எல் லாவற்றையும் பெற்று விட்டதாகும். அன்பை யுடையவர் என்பையும் பிறருக்கு வழங்குவார்கள். அன்பு என்ற பக்தி, சித்தி யையும், முத்தியையும் தரும். பரமனும் பக்தருக்கு வாய்த்தவராகத் திகழ்கின்றான்.

பக்தி சித்தி காட்டி அத்தர் சித்த மீட்ட
பக்தருக்கு வாய்த்த பெருமானே

— திருப்புகழ்

பக்தியினால் விளைந்த விளைவுகளைப் பற்றி ஆதி சங்கரர் வியந்து கூறுகின்றார்.

1. மார்க்கத்தில் தேய்ந்த பழஞ் செருப்பு சிவபெருமானுடைய புருவநடுவில் சென்றது.
2. கொப்புளித்து உமிழ்ந்த நீர் அப்பரம னுக்குச் சிறந்த அபிஷேகமாகியது.
3. சிறிது கடித்து எச்சில் செய்த புலால் துண்டு உயர்ந்த உணவாக ஆயிற்று.
4. வேடன் பக்த சிரோன் மணியாக ஆனான். ஆகவே பக்தி எதைத்தான் செய்யாது; எல்லா உயர்வையும் தரும்.

“மார்க் கார்த்தித பாதுகா
பசு பதே ரங்கஸ்ய ஷர்ச்சாயத
கண்டுஷாம் புநிஷேசனம் புரரி ரேபர்
திவ்வியா பிஷேகாய தே
கிஞ்சித் பக்ஷித மாம்ஸ
சேஷ கபளம் நவ்யாப ணா ராயதே
பக்தி கிம் நகரோத்ய ஹோ
வநசரோ பக்தாவதச்சாயதே”

(சிவானந்த ஸஹரி)

பக்தியுடன் பகவானுடைய திருநாமங்களை ஒரு முறை கூறினும் வினைகள் வெந்து நீருகும், சகல நலன்களும் உண்டாகும்.

நாரதர் ஒரு சமயம் வைகுண்டம் சென்றார். விஷ்ணுமூர்த்தியை வணங்கி னார். சுவாமி உலகிலே உள்ள மனிதர்கட்கு

உன் திருவடியடைய எளியவழி யாது என்று வினவினார்: திருமால், “நாரதா! நம்மையடைவதற்குரிய நெறிகளில் மிக எளிமையானது பக்திநெறியாகும்” என்றார்.

நாரதர், “ஐயனே அந்தப் பக்தி நெறி நின்ற பக்தர்களில் தலைசிறந்த பக்தன் யாவன்?” என்று வினவினார். நாரதருடைய மனத்தில் தம்மைக் கூறுவார் என்ற நினைவு இருந்தது. தாம் பெரிய பக்தர் என்ற செருக்கும் சிறிது இருந்தது. எல்லாம் உணர்ந்த பகவானுக்கு இது தெரியுமல்லவா:

“நாரதா, பூவுலகில் குப்பம் என்ற சிற்றூரிலே பொன்னன் என்ற குடியானவன் இருக்கிறான். அவன் தான் எனது பெரிய பக்தன்” என்றார். இதனைக்கேட்ட நாரதருக்குப் பெரிய வியப்பு உண்டாயிற்று: நாராயணரைத் தொழுதார். “சுவாமி அடியேன் உமது திருநாமத்தை இடையரூது பாராயணம் புரிபவன். என்னைக்கூறும் எங்கோ இனந்தெரியாத ஒருவனைப் பெரிய பக்தன் என்கிறீரே, இது பொருந்துமா” என்று கேட்டார். “நாரதா, நீ சென்று அவனுடைய பக்தியை நேரில் அறிந்து கொள்” என்றார் நாராயணர்.

நாரதர் குப்பம் போனார். விடியற்காலையில் இருந்தே பொன்னனைக் கவனித்தார். அவன் ஏர்க்காலை எடுத்துத் தோள்மீது வைக்கும்போது “அரி நாராயண” என்றான். பின்னர் உழுவதும், நாற்று நடுவதும் களை பறிப்பதுமாகப் பல அலுவல்களில் ஈடுபட்டான். மாலையில் வீடுவந்து ஏர்க்காலை வைக்கும்போது “அரி நாராயண” என்றான்; உண்டு உறங்கினான்:

நாரதருக்கு அடக்க முடியாத சீற்றம். ஓடினார். வைகுண்ட வாசனைக் கண்டார். “பெருமானே நான் லட்சாதி லட்சம் முறை நாராயண மந்திரம் கூறுவேன்; அந்தப் பொன்னன் ஏரை எடுக்கும்போது ஒரு

முறை, அதனைக் கீழே வைக்கும்போது ஒரு முறை நாராயண என்று, ஆக இருமுறை தான் கூறினான். தேவரீர் அவனைப் பெரிய பக்தன் என்கிறீரே, இது என்ன முறை?” என்று வினவினார்: அவர் குரலில் பதற்றம் இருந்தது.

“நாரதா, அவசரப்படாதே. அந்தப் பொன்னனுக்கு அதிக வேலையா?”

“ஆம், சுவாமி.”

“அத்தனை அலுவல்களுக்கு இடையே என்னை இருமுறை மறவாமல் கூறினான்?”

“ஆம்! இருமுறைமட்டும் கூறினான்.”

“நாரதா இன்று உனக்கு என்ன வேலை?”

“பொன்னன் எத்தனைமுறை தங்கள் திருநாமம் கூறுகின்றான் என்பதைக் கவனித்துக்கொண்டு இருந்தேன்.”

“நாரதா, இன்று நீ எத்தனை முறை என் நாமத்தினை நவீனராய்?”

“ஒரு முறை கூடக் கூறவில்லை”

“ஓ! ஒரு முறை கூடக் கூறவில்லையா? ஏன்?”

“அவனையே உற்றுக் கவனித்துக்கொண்டு இருந்து விட்டேன்.”

“நீ ஒரு வேலையை மேற்கொண்டு அடியுடன் என்னை மறந்து விட்டனையே! அவன் அத்தனை வேலைகளுக்கும் இடையே என்னை மறவாது கூறினானே. அவன் பெரிய பக்தன் தானே” என்று விஷ்ணுமூர்த்தி விளக்கிக் கூறினார்.

நாரதர் தலை குனிந்து நின்றார். எனவே குடும்ப விவகாரங்களில் ஈடுபட்டவர்கள் இறைவனை உள்ளன்புடன் நினைத்து, அவன் திருப் பேரைக் காதலாகிக் கசிந்து கூறி அருள் நூல்களைப் பாராயணம் புரிய வேண்டும்; அந்த அன்பையும் ஆண்டவனிடம் வரமாக யாசித்துப் பெறவேண்டும்;

புலி பேரன்

மானிட கியல் அறிஞர்
பிலோ இருதயநாத்

நான் கோத்தகிரியில் தங்கியிருந்த சமயத்தில் பன்னிரண்டு மைல் தூரத்திலிருக்கும் கீழ்-கோத்தகிரியில் ஒரு வீரனின் கற்சிலை ஒரு காட்டில் இருக்கிறது என்று கேள்விப்பட்டேன்.

மறு நாள் காலை யில் கோத்தகிரியில் இருந்து கீழ்-கோத்தகிரிக்குச் சென்றேன். அரசாங்க காட்டு வழியாகச் செல்லும் பொழுது, வழியில் எரிந்த மரக்கட்டைகளைக் கண்டு நின்றேன். காட்டுப்பிரயாணத்தில், தூரத்தில் எரிந்த அடிமரத்துண்டுகளைக் கண்டதும், உடனே மேற்கொண்டு நடக்க மாட்டேன். ஏனென்றால் தூரத்தில் தெரிவது அடிமரமா? அல்லது கரடியின் தந்திரமா? என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். நான் தோள்களின் மேல் மூட்டைகளையும், பைகளையும் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு போகும் காட்சியைக் கண்டு சிலர் என்னை “பைத்தியம்” என்றனர். சிலர் “கிறுக்கு” என்றனர். ஆனால் நான் அவைகள் என் முயற்சிக்கு ஒரு தூண்டுகோல் என்று நினைப்பேன். அவர்கள் சொல்லைப் பொருட்படுத்தாது, சிலையைப்பற்றி அவர்களிடம் கேட்டேன். கடைசியில் ஒரு பெரியவர், “தம்பி! ஹவ்வூரில் ஒரு சோலையில் சில சிலைகள் இருக்கின்றன. நீ எதற்கும் அங்கே போய்ப் பார்த்தால் நலம்” என்று கூறினர்.

என் பிரயாணத்தில் இவ்வளவு செய்தி எனக்கு கிடைத்தால் போதும். பாதி

வெற்றி! என்று நடந்து போக ஆரம்பித்து விடுவேன். பெரியவர் கூறியபடி ஹவ்வூரில் சிலர் எனக்குச் சிலைகளைக் காட்டினார்கள்.

புலிவீரனின் சிலை,
கீழ் கோத்தகிரி, ஹவ்வூர்.

கோத்தகிரி பேட்டலாடாவில் இருப்பதைப் போலவே இங்கும் பல சிலைகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் ஒன்று மட்டும் என் கவனத்தை ஈர்த்தது. அது ஒரு வீரனின் சிலை என்பதை மட்டும் தெரிந்து கொண்டேன். அச்சிலையைப் பல கோணங்களிலிருந்து கண்டேன். அதன்மேல் தண்ணீரைக் கொட்டித் தேங்காய் நாரினால் சுத்தம் செய்தேன்.

“இந்த ஹவ்லூரில் யாராவது வயதில் பெரியவர்கள் இருக்கிறார்களா?” என்று கேட்டேன்:

அதற்குப் படித்த ஒருவர் என்ன சொன்னார் தெரியுமா? “இங்கே கைநாட்டுக் கிழவர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவருக்கு என்ன தெரியும்” என்று கூறி என்னையும் கேலி செய்வதைப் போல் சிரித்தார். அதற்கு நான் என்ன கூறினேன் தெரியுமா? “அந்தக் கைநாட்டுப் பெரியவரிடம் தான் நான் கேட்கக்கூடிய கேள்விகளுக்குப் பதில் கிடைக்கும். கல்லூரியில் கற்ற வர்களிடம் என் கேள்விகளுக்குப் பதில் கிடைக்காது” என்று கூறிவிட்டுப் பெரியவரின் வீட்டை நாடி நடந்தேன். நூற்றுப் பத்து வயதுடைய ஒரு பெரியவர் வந்தார். நான் உடனே அவருடைய காலில் விழுந்து வணங்கினேன். ஊர் மக்கள் அவருக்கு நூற்றுப்பத்து வயது என்று கூறினாலும் எனக்கு அவர் நூற்றுமுப்பது வயதுடைய வராகக் காணப்பட்டார். அவருடைய பேச்சும் சைகையும், குணமும் என்னைக் கவர்ந்தன:

“நீ உட்காரு தம்பி முதலில்” என்று எனக்குக் கைகாட்டினார். இருவரும் உட்கார்ந்தோம். நான் அந்த ஊரில் கண்ட சிலையைப் பற்றிக் கேட்டேன். அவர் சொன்னார்:

“எனக்கு தெரிந்த மட்டில் நினைவு இருக்கும் வரையில் கூறுகிறேன்: எங்கள் படக மூதாதையர்களில் நான்கு பேர் இந்த வழியாக, இந்த ஹவ்லூருக்கு வந்தார்கள். சிலர் பயிர்த் தொழில் செய்தார்கள். அந்த நாட்களில் நீலகிரி முழுவதும், கொடிய காட்டு விலங்குகள் நிரம்பியிருந்தன. அன்று இந்த ஹவ்லூருக்குச் சற்றுக்கிழக்கே, “சோலைமரம்” ஒன்று பெரிதாக வளர்ந்திருந்ததாம். நீலகிரியில் தென்னை மரங்களும், ஆல மரங்களும் வளரா விட்டாலும், அந்தச் சோலைமரம் ஆலமரத்தைப்போல் படர்ந்து வளர்ந்திருந்தது. அந்தச் சோலை மரத்தை வெட்டுவதற்கு அந்நான்கு சகோதரர்களும் திட்டமிட்டார்கள். திட்டத்தின்படி மூத்தவர் மரத்தை வெட்டினார். நான்காம் நாள்

மரம் தானாகவே “ஓலி ஓலி” என்ற கூக்குரலுடன் விழுந்ததாம். மறுநாள் பகலில் உச்சி நேரத்தில் மரத்தை வெட்டின மூத்த சகோதரன் கீழே விழுந்து மரணமடைந்தார். மற்ற மூவரும் தெய்வத்திற்குப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டு தங்களை மன்னிக்கும்படி வேண்டினார்கள். மற்ற மூன்று சகோதரர்களும் திருமணம் செய்து கொண்டு சுகமாக வாழ்ந்த காலத்தில் ஒரு “மனிதனை தின்னும் புலி” இந்த ஊரில் பல குழந்தைகளையும், ஆடு மாடுகளையும் கொலை செய்து வந்தது. அதனால் திடீர் திடீரென்று குழந்தைகள் காணாமல் போகும். கீரணமல் போன குழந்தைகளின் சட்டைகள் மறுநாள் குருதிக் கறையுடன் புதரில் சிக்குண்டு கிடக்கும். இவற்றைக் கண்ட பெற்றோர்கள் உள்ளம் உடைந்தார்கள்; கவலைக்குள்ளானார்கள்.

என்னென்ன தந்திரங்கள் செய்தாலும், வேட்டைக்குச் சென்றாலும், அந்தப் புலி கிடைப்பதில்லையாம். பகலில் அது யாருடைய கண்ணிலும் சிக்குவதில்லை.

நாளாக ஆக ஹவ்லூரே காலி ஆகும் நிலையில் மக்களுடைய பீதி அதிகரித்தது. மாலைச் சூரியன் இருக்கும் பொழுதே, ஊன் உண்டு படுக்கைக்குப் போவார்கள். விளக்கு வைத்து விட்டால் எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் ஒருவரும் வெளியில் வர மாட்டார்கள். இந்த நிலையில் எத்தனை நாள் ஊர் மக்கள் வாழ முடியும்?

மேலும், அந்த மூத்த சகோதரன் அன்று வெட்டிய தெய்வத் தன்மைவாய்ந்த மரத்தின் கோபம்தான், இந்தக் காட்டுப் புலியின் உருவத்தில் இந்த ஹவ்லூர் கிராம வாசிகளை தீர்த்துக் கட்டுகிறது என்று சிலர் கூறினார்கள். சிலர் அது புலி அல்ல. புலி உருவத்தில் வரும், “சோலை மரப் பூதம்”; இனி நாம் இந்த ஹவ்லூரில் இருந்தால் நம் குடும்பத்தில் ஒரு பூண்டு கூட இருக்காது என்று அந்த எல்லையைத் தாண்டிப் பக்கத்து ஊர்களில் குடிபுகுந்தார்கள். நாளாக நாளாக ஒவ்வொரு குடும்பமாக ஊரைவிட்டுக் காலி செய்யத் தொடங்கியது. இந்த நிலையில் ஒரு நாள் அந்த மூன்று சகோதரருள் ஒருவருடைய

ஒரே மகள் தான் சாப்பிட்ட பிறகு புலிக்குப் பயந்து பயந்து எட்டிப்பார்த்துக் கொண்டே தன்னுடைய வெண்கலத் தட்டிலிருக்கும் எச்சில் தண்ணீரை வீட்டினுள் நின்றபடியே வெளியில் வீசி ஊற்றினாள். வெண்கலத் தட்டு தரையில் விழுந்த ஓசை மட்டும் 'கணீர்' என்று கேட்டது. உடனே வீட்டினுள்ளிருந்து "ஐயோ" என்று கதறிக் கொண்டு எல்லோரும் வெளியில் ஓடி வந்தார்கள். வெண்கலத்தட்டு மட்டும் தரையின்மேல் கிடந்தது. பெண்ணின் குருதியும் தரையில் சில சொட்டுகளாக விழுந்து கிடந்தது. இந்த நிலையைக் கண்ட அந்தப் பெற்றோரின் உள்ளம் எப்படி இருக்கும். புலி மறைந்திருந்து பெண்ணைக் கொண்டு போய்விட்டது. பெற்றோருக்கோ ஒரே பெண். அவர்கள் கதறினார்கள். மூலை மூலைக்குத் தீப்பந்தங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு காற்றாய்ப் பறந்தார்கள். பறந்தும் பலன் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. மறு நாள் காலைபில் பலியான பெண்ணின் தகப் பனார் ஊர்ப் பஞ்சாயத்தைக் கூட்டினார்; பின்வருமாறு கூறினார்:

"ஊரும் காலியாகிக்கொண்டு வருகிறது எனக்கோ ஒரே பெண்; அவளையும் புலி பலி கொண்டு விட்டது. ஒன்று இன்றிரவு என் கையால் புலி பலியாக வேண்டும். அல்லது நான் புலிக்கு இரையாக வேண்டும். ஆகையால் நான் இறந்த பின் என் குடும்பத்தை பாதுகாக்கும் பொறுப்பைப் பஞ்சாயத்தாரிடம் ஒப்படைக்கிறேன். நான் இறந்து புலி உயிருடன் இருந்தால், பிறகு ஊரைக் காலி செய்யுங்கள்" என்று கூறி அன்றிரவு கூர்மையான ஈட்டியும், கத்தியும், கோடரியும் வைத்துக் கொண்டு அவர் வீட்டுத்திண்ணையில் உட்கார்ந்தார். மற்ற வீட்டுத்திண்ணைகளில் நாய்களையும், ஆடுகளையும் கட்டி வைத்திருந்தார்கள். ஏனென்றால் இந்த வீரர் கண் அயர்ந்துவிட்ட நேரத்தில் புலி வந்தால் நாய்கள் குரைக்கும்; ஆடுகள் கத்தும் அல்லவா? நாய்களும் ஆடுகளும் இருந்தாலும் மனிதனை ஒரு முறை அடித்துப் புலி சாப்பிட்டு விட்டால் அது மறுபடி வேறு எதையுமே சாப்பிடாது; மனிதர்களைத்தான் தேடும்;

இந்த எண்ணத்தில் அன்று அவர் திண்ணையில் நன்றாகப் போர்த்துக் கொண்டு,

நீலகிரிப் படகர்குலப் பெண் — தனையில் முக்காடுகட்டுவதுண்டு.

உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்; நடுச்சாமத்தில் இவர் கண் அயரும் நேரம்; நாய்கள் குரைத்தன. ஆடுகள் கத்தின. பெரியவருக்கு வீரம் வீறிட்டு எழுந்தது. ஒரு கையில் ஈட்டியுடனும், மற்றொரு கையில் வாளுடனும் எழுந்து நின்றார். வந்த புலி இவர் மேல் பாய்ந்தது. இவர் தன் ஈட்டியால் புலியைக் குத்திக் கொலை செய்தார். பெரியவருக்கு உடல் முழுவதும் பெரிய காயங்கள். புலி உடனே மரணமடைந்தது. ஆனால், பெரியவரோ சிலநாட்கள் கழித்து, புலியால் ஏற்பட்ட வடுக்களுடன் மரணமடைந்தார். இவருடைய மரணத்திற்குப் பின் இச்சிலை இவரது நினைவுச் சின்னமாக ஈட்டியால் புலியைக் குத்தும் தோற்றத்தில் செய்யப்பட்டது. இந்தச் சிலையை இன்னும் ஹவ்லூர் படகர்கள் மரியாதையுடன் போற்றுகிறார்கள். இந்தச் சம்பவத்தை நான் சிறுவனாக இருக்கும் பொழுது என்னுடைய தாத்தா கூறினார்" என்று

கல்லைப் பற்றிய கதையைச் சொல்லி முடித்தார் பெரியவர். பெரியவர் கூறியது உண்மை என்று நம்புவதற்கு இடமிருக்கிறது. ஏனென்றால் பண்டைக்காலத் தமிழர் பண்புக்கு இது ஒத்து வருகிறது. வீரரை வியந்து போற்றி வணங்கும் பழக்கம் தமிழ் நாட்டில் உண்டு. போர் முனையில் விழுப்புண் பட்டவர்களுக்கும் யானையுடனும், புலியுடனும் போர் செய்து வெற்றி அடைந்த வீரனுக்கும் 'வீரக்கல்' நாட்டுவார்கள்; அந்தக்கல்லைக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொள்ளுவார்கள்.

'கல்' என்றால் ஏதாவது ஒரு கல்லை எடுத்து அதில் வீரன் உருவமோ, சிற்பமோ செய்து விடுவதென்று அர்த்தமல்ல. சிற்பம் செய்வதற்கும் மலைப்பாறைகளைக் குடைவதற்கும் முதலில் பாறைகளைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். இதற்காக அன்று தமிழன் மலைமலையாக அலைந்தான். எந்தப் பாறைகளைப் பேசும் பாறையாக்கலாம் என்று அலைந்தான். பாறையையும் கற்களையும் தேர்ந்தெடுத்த பின் அந்தப் பாறைக்கு தகுந்த உளிகளைத் தயார் செய்ய வேண்டும். தேர்ந்தெடுத்த பாறையைப் புனித நீரால் நீராடச் செய்வார்கள். வீரருடைய பெயரையும் அவர் செய்த

வீரத்தையும் அம்பு அல்லது ஈட்டியையும் அதில் தீட்டி, அதைச் சுத்தமான இடத்தில் நாட்டுவர். அதற்கு மாலையிடுவர். அதனைத் தங்கள் மூதாதையர் என்று வணங்குவர். அந்தப்பழக்கம் 4000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்தே தென்னாட்டில் இருந்து வருகிறது. மேலும் இதனை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தொல்காப்பியனார் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்:

“காட்சி கால் கோள், நீர்ப்படை நடுகல்
சீர்த்தகுசிறப்பிற் பெரும்படை வாழ்த்தல்”
என்பது அவர் கூற்று.

பண்டைக் காலத்தில் தமிழன் புலியுடனும், வளர்த்த காளையுடனும் போர் செய்வதும் மிகவும் சர்வ சாதாரணமானதொரு பழக்கம். சமீபகாலம் வரையில் நீலகிரியில் வாழும் பூர்வீக குடிகளாகிய தோதுவர் களில் திருமணத்திற்கு முன் வாலிபன் எருமைக்கடாவின்கொம்பைப் பிடித்து நிறுத்துவானாம். இது வாலிபனின் வீரத்தைக் காட்டுகிறது. மேலும் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே ஒரு புலியைக் கையாற் குத்திக் கொன்ற ஒரு வீரனின் சிலையை இன்னும் (சென்னை) பாலாற்றங்கரையிற் காணலாம்.

பெண்மை

“ஒரு பெண்மணியின் இதயம் கருணையின் கோயிலாக மாறும்போது அதற்கு இணையான வாஞ்சை இந்த அகிலமனைத்திலும் இல்லை.”

— லூதர்

“பெண்ணின் மடியிலே இறையன்பு வளர்கிறது.”

— அல்லாமா இக்பால்

“பெண்ணின் வாழ்வு அன்பின் சரித்திரம்”

— துவிஜேந்திரலால்

As unto the bow the cord is,
So unto the man is woman;
Though she bends him, she obeys him,
Though she draws him, yet she follows,
Useless each without the other.

— Longfellow

‘Frailty, thy name is woman.’

— Shakespeare

தமிழில் ஒப்பியல் ஆய்வு

சூர்ப் காலம் வரை தமிழறிஞரின் கவனம் ஒப்பிலக்கியத்துறையிற் செல்லவில்லை. நூல்களின் காலவாராய்ச்சியிலேயே அறிஞரின் சிந்தனை சென்றது. சுந்தரம்பிள்ளை, சிவராசபிள்ளை, வையாபுரிப்பிள்ளை, இராகவ ஐயங்கார், சேஷையர், கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார், இராசமாணிக் கனார் முதலிய தமிழிலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர், சான்றோர் செய்யுள்களின் காலவாராய்ச்சியிலேயே தமது திறமைகளைச் செலவிட்டனர். ஒரு வகையில் இப்போக்கு, தவிர்க்க முடியாததாய் அமைந்தது என்று கூறலாம். சென்ற நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதியிலேயே பழந்தமிழ் நூல்கள்—அதாவது சான்றோர் செய்யுள்கள்—அச்சேறத் தொடங்கின. பெயரளவில் மட்டும் அறியப்பட்டிருந்த பாட்டும் தொகையும் தமிழ்த் தாதாசி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களின் அரும் பெரும் முயற்சிகளால் உலகை எட்டிப் பார்க்கத் தொடங்கின. தாமோதரம்பிள்ளை காட்டிய பாதையில் முன்னேறிச் சென்றார் உ. வே. சாமி நாதையர். சி. வை. தா. வின் முதன் முயற்சி 1885-ல் உருவம் பெற்றது. இரண்டாண்டு களுக்குப் பின்னர் ஐயர் தமது பதிப்பு முயற்சியைத் தொடங்கினார். வெளிவந்த நூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு பண்டைத் தமிழர் வாழ்வியலை ஆராய்ந்தனர் வி. கனகசபைப் பிள்ளை. இவற்றிற்கு முதற்றேவையாகப் பழந்தமிழ் நூல்களின் காலம் நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டியதாயிற்று. பதிப்பாசிரியருக்குப் பின்வந்தவர்கள் காலவாராய்ச்சியில் அமிழ்ந்து போயினர். இதன் காரணமாக இலக்கிய இரசனையும் திறனாய்வும், ஒப்பியல் நோக்கும் போதியளவு முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. எனினும், ஒப்பியல் இலக்கியத்தின் பண்பையும், பயனையும் காலத்திற்குக் காலம் சிலர் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை. இவருள் 'தமிழ் மாணவன்' போப்பாசிரியார் தலையாயவர்,

1885-ல், அதாவது சான்றோர் செய்யுள்கள் பல அச்சவாகனம் ஏறுமுன்னரே அவர் மேல்வருமாறு எழுதினார்.

“பழைய தமிழ்க் காப்பியங்களைப் பார்க்கும்பொழுது, அவற்றிற்கும் அவற்றிற்குச் சமமான கிரேக்க இலக்கியங்களுக்குமுள்ள ஒற்றுமை புலனாகின்றது. உருவத்திலும், உள்ளடக்கத்திலும், சமுதாய நிலைமையிலும் பெரும் ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன.”

பல வருடங்களுக்குப் பின்னர் (1923) பேராசிரியர் எஸ். கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார் இதுபற்றிக் குறிப்பிடுகையில், எமது சான்றோர் செய்யுள்களில் ஒரு பகுதியான புறப்பாடல்கள் ஹோமரது காவியத்திற்கு அடிநிலையான கதைப்பாடல்களை (Lays) ஒத்துள்ளன என்றார். ஐயங்காரைவிட ஒரு படி மேலே சென்று ஒப்பியல் நோக்கிற்குக் கால்கோள் விழா நடாத்தியவர் பேராசிரியர் என். கே. சித்தாந்தா. 1927-ல் வெளிவந்த தனது Heroic Age of India என்ற நூலிலே புறநானூற்றுப் பாடல்கள் பிறமொழிகளிற் காணப்படும் வீரப்பாக்களுடன் ஒப்புநோக்கத் தக்கன என்றார். “பொருளமைதியிலும் கவிதா நெறியிலும் தமிழிலக்கியமானது பிறமொழிகளிலுள்ள வீரயுகப் பாடல்களுடன் ஒப்புநோக்கி ஆராயப்பட வேண்டியது” என்றார் அவர். சித்தாந்தாவின் கூற்றைப் பின்பற்றிப் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை தனது காவிய காலம் (1952) என்ற ஆராய்ச்சி நூலில், Heroic Age எனப்படும் வீரயுகத்தைச் சார்ந்தனவாக உள்ளன எமது புறப்பாடல்கள் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மேற்கூறிய பேராசிரியர்கள் யாவரும் ஒப்பிலக்கியத்தின் சாத்தியக் கூற்றினைத் தொட்டுக்காட்டினரேயன்றித் தாம் அப்பணியைச் செய்தனர் அல்லர். கடந்த பத்தாண்டுக் காலத்துட் பல்கலைக்கழகங்களில்

க. கைலாசபதி, M. A. (Cey.), Ph. D. (Birm.)

நடந்தேறிய ஆராய்ச்சிகள் சில இத்துறையில் வழிகாட்டியுள்ளன எனலாம். 'பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை' என்ற ஆங்கில நூலிலே (1953) வண. தனிநாயக அடிகள் கிரேக்க, இலத்தீன் கவிதைகளோடு தமிழியற்கைக் கவிதைப் பகுதிகளை ஆங்காங்கு ஒப்புநோக்கிச் செல்கின்றனர். லண்டன் பல்கலைக் கழகத்திலே தமிழ் விரிவுரையாளராகவிருக்கும் கலாநிதி ஜே. ஆர். மார், தனது எட்டுத்தொகை நூல்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சியுரையில், கிரேக்க வாய் மொழியிலக்கியத்திற்கும் தமிழ்ப்பாடல் களுக்குமுள்ள ஒப்புமையைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். 1962-ல் டாக்டர் சுப. மாணிக்கம் வெளிபிட்ட தமிழ்க் காதல் பற்றிய ஆராய்ச்சியுரையிலும், கிரேக்க இலக்கியங்கள் காட்டும் பெண்மையைத் தமிழ்ச் சான்றுகளுடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார். இவையாவற்றையும் விடக்கூடிய அளவில் கிரேக்க காவியங்களையும், தமிழ்ப்புறப் பாடல்களையும் ஒப்பிட்டு இக்கட்டுரை ஆசிரியர் எழுதிய ஆராய்ச்சியுரை 1966-ல் பர்மிங்ஹாம் பல்கலைக்கழகத்தின் கலாநிதிப் பட்டத்திற்காகச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. தமிழிலே ஒப்பியல் ஆய்வின் சுருக்கமான சரிதம் இதுவெனலாம்.

இவ்விடத்திலே வேறு சில முயற்சிகளையும் குறிப்பிடுதல் பொருத்தமாயிருக்கும். தமிழில் விமர்சனக் கலையைத் தன்னுணர்வோடு முதன் முதலிற் கையாண்ட வ. வே. சு. ஐயர், தனது கம்பராமாயண ஆய்வு நூலில் கம்பனையும் பிற காவிய கர்த்தாக்கள் சிலரையும் ஒப்பிட்டுள்ளார். ஹோமர், வெர்ஜில், மில்டன் ஆகியோர் ஐயரது கவனத்திற்குள் அகப்பட்டவர்கள். ஐயரது காலத்திற்குப்பின் மேனாட்டுக் காவியங்களைப் பற்றிய ஆய்வு பல புதிய நெறிகளிற் சென்றுள்ளது. எனினும், அவரின் Kamba Ramayanam A Study என்ற நூல் இன்னும் சிறப்புடன் விளங்குகின்றது. ஐயருக்குப் பின்வந்தவர்கள் எழுதியுள்ள நூல்களில், எஸ். இராமகிருஷ்ணனின் கம்பனும் மீட்டனும், சிதம்பர ரகுநாதனின் பாரதியும் ஷெல்லியும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த வி. சச்சிதானந்தன் என்பார் ஆங்கிலத்தில் பாரதியையும், விட்மன்,

ஷெல்லி, வோர்ட்ஸ்வர்த் முதலியோரையும் ஒப்பிட்டு எழுதிய ஆராய்ச்சி உரையும், இக்கட்டுரையாசிரியர் பாரதியையும் தாகூரையும் ஒப்புநோக்கி எழுதிய இருமகாகவிகள் என்ற நூலும், ஜி. வான்மீகநாதன் என்பார் மணிவாசகரையும் ரூமி (Rumi) என்ற பாரசீக மறைஞானக் கவிஞரையும் ஒப்பிட்டு ஆங்கிலத்தில் எழுதிய கட்டுரையும் குறிப்பிடத்தக்கன. ஆயினும் இவை சிறுதுளிகளே.

ஒப்பியல் ஆய்வென்பது கேவலம் பொழுதுபோக்கான ஆய்வுமுறையன்று. ஒப்பியல் ஆய்வின் மூலமாகவே ஒரு பொருளின் தனிப்பண்புகளைத் திடமாகக் கூறலாம். ஒற்றுமைகளுக்கு மத்தியிலும் நுண்ணிய வேறுபாடுகள் காணப்படும். அவற்றினை ஆதாரமாகக் கொண்டே ஒரு பொருளின் தனிச்சிறப்புக்களை அறிதல் கூடும். அதாவது இரு இலக்கியங்களை ஒப்பிடும் பொழுது. அவற்றின் பொதுப்பண்புகள் யாவை, சிறப்புப்பண்புகள் யாவை என்பது தெளிவாகிறது. இத்தெளிவு, வரலாற்றடிப்படையிலான இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்கு ஏதுவாக அமைகின்றது. இன்று தமிழிலக்கிய ஆராய்ச்சியானது பெருமளவிற்குக் கூறியது கூறலாகவே அமைந்து காணப்படுவதற்கும், பழம்பெருமைச் சிறைக்குள் அடைபட்டுக் கிடப்பதற்கும் ஒப்பியல் மனோபாவம் தக்கமுறையில் வளராமையே காரணம் என்று துணிந்து கூறலாம். ஏறத்தாழ ஒரு நூற்றாண்டிற்கு முன்னதாக இக்குறைபாட்டை மேனாட்டுத் தமிழறிஞர் ஒருவர் கண்டுகொண்டார் :

"ஒப்பியற் கல்வி ஒவ்வோர் அறிவியற் துறையிலும் ஐரோப்பாவில் பெருநலம் பயந்துள்ளது. திராவிடர்கள் (தமிழர்கள்) தங்கள் மொழிகளைப் பிறவற்றுடன் ஒப்புநோக்க ஒருபோதும் முயன்றதில்லை. இதனால், அவர்கள் தங்கள் மொழியைப் படிப்பதிலே கடைப்பிடித்த அக்கறையானது, மதி நுட்பத்தோடும் பகுத்துணர்வோடும் கூடியதாயிராமல், தேர்மையாக எதிர்பார்த்த அளவிற்கு மிகக்குறைந்த பயனை அளித்துள்ளது."

அத்தியட்சர் கால்டுவெல் அன்று குறிப்பாக மொழியியல் பற்றிக் கூறியது இன்று

இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்குப் பொருந்தும். சுருங்கக்கூறின் இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்கு அநுசரணையாக ஒப்பியல் முறையைக் கடைப்பிடிப்போமாயின், விஞ்ஞான அடிப்படையினை இலக்கிய ஆய்விற்கு கடைப்பிடிப்பவராவோம். அது எப்படி? ஒரு பொருளை அல்லது நிகழ்வை விஞ்ஞானி கூர்ந்து நோக்கி எடுத்துக் கொள்ளும் குறிப்புக்களைத் தரவுகள் என்கிறோம். ஒரு பொருளைப்பற்றிய தரவுகளுடன் பிறிதொரு தொகுதித் தரவுகளை ஒப்பு நோக்கும் பொழுது இயற்கையான சில ஒருமைப் பாடுகளையும் பொதுக் குணங்களையும் காண்கின்றோம். அதாவது பலமுறை அவதானித்த தரவுகளினின்றும் சில பொது முடிபுகள் அன்றி விதிகள் வகுக்கப்படுகின்றன. சில சமயங்களில், தரவுகளைப் பெறமுன்னரே ஏதாவதொரு பொது முடிவை அல்லது விதியை ஊகமாகக் கொள்கின்றோம். அதனையே கருதுகோள் என்பர். பரிசோதனையின்போது கிடைக்கும் முடிபுமுதற்கொண்ட கருதுகோள் சரியா, தவறு என்பதனைக் காட்டும். ஆயினும் கருதுகோள் ஆய்விற்கு முதற்றேவையாக அமைந்து காணப்படும். விஞ்ஞானத்திற்கு ஏற்கும் மேற்கூறிய ஆய்வுமுறையை ஒப்பியல் இலக்கிய ஆராய்ச்சியினால் நாம் கலை இலக்கியத் துறைக்கும் ஏற்றதாக அமைத்துக் கொள்ளல் முடியும். இதனை ஓர் உதாரணத்தின் மூலம் விளக்கலாம்.

பண்டைக்கால மனித வரலாற்றை ஆராய்ந்தவர்கள், வீரயுகம்-Heroic Age-என்ற காலப்பிரிவைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அநாகரிக நிலையிலிருந்து நாகரிக நிலைக்குச் சமூகம் மாறும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில், குழுக்களாகவும், குலங்களாகவும் இருந்த வாழ்க்கை அமைப்பைத் தனிமனிதக் கொள்கை உடைத்தெறிந்து, வலுக் கொள்கையினடிப்படையில் அரசுகளை நிறுவும் சண்டைகள் நிறைந்த வரலாற்று நிலையை வீரயுகம் என்றழைப்பர். மேற்கூறிய பண்புகள் பிரதிபலிக்கும் பாக்களை வீரயுகப் பாக்கள் என்றுங் கூறுவர். இப்பாக்கள் ஏட்டிலெழுதா வாய்மொழிப் பாக்களாகவே தோன்றி நிலவுவன. கிரேக்க, கெல்திய, ஜேர்மானிய ஆதிகவி களை ஆராய்ந்தவர்கள் கண்டறிந்த தரவுகளினின்றும் கணிக்கப்பட்ட இலக்கியக் கொள்கை இது. இக்கொள்கையை ஒரு

கருதுகோளாக்கக் கொண்டே, சித்தாந்தா, வையாபுரிப்பிள்ளை முதலியோர் பழந்தமிழ்ப் பாடல்களும் வீரயுகத்தைச் சேர்ந்தனவாக இருக்கலாம் என ஊகித்தனர். ஆராய்ச்சியின் பயனாக அதாவது பரிசோதனையின் பயனாகக் கருதுகோள் சரியெனக் காணப்பட்டுள்ளது. இதுவே ஒப்பியல் நோக்கின் பண்பும் பயனுமாகும். ஒப்புநோக்கிக் கற்காததன் காரணமாகவே, புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை முதலிய நூற்பாடல்கள், “கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே, வாளோடு முன்தோன்றி மூத்தகுடி”யாம் தமிழ்மக்களின் தனிப்பெரும் வீரப்பண்பைக் காட்டுகின்றன என்று, போலிச் சிறப்புப் பேசித்திரிகின்றனர் பலர். ஒப்புநோக்கி இலக்கியத்தைப் படிக்கும்போது, “திருந்தாத” மக்களாகக் கருதப்படும் இருண்ட கண்டத்து, ஆபிரிக்க மக்கள்கூட வீரயுகப் பாக்களை உடையவராயிருப்பது இலகுவிற்புலனாகும். ஆகவே, ‘மதிநுட்பமும் பகுத்துணர்வும்’ ஆராய்ச்சியில் இடம்பெறத் தலைப்படும். எமது அறியாமை காரணமாக, எமக்கே (தமிழருக்கே) உரித்தானவை என்று எண்ணிச் சுயநிறைவுணர்வுடன் கருதிக்கொள்ளும் பல விஷயங்கள் பிறசமூக மக்களிடத்தும் காணப்படுகின்றன என்பதை நாம் என்று அறிகின்றோமோ அன்றே உண்மையான அறிவு வளர்ச்சியும் சமூக முன்னேற்றமும் ஏற்படும். யுகக் கவிஞன் பாரதி இதைக் கண்டுகொண்டான் :

“மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள் சொல்வதிலோர் மகிமை இல்லை; திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டார் அதை வணக்கஞ் செய்தல் வேண்டும்.”

நாம் “வாளோடு முன்தோன்றிய மூத்தகுடி” என்று எவ்வளவுதான் உரக்கக் கூவினாலும், வெளிநாட்டார் அதற்குச் செவியாய்க்கப் போவதில்லை. கலை இலக்கியத்துறையைப் பொறுத்த அளவில், மேற்கூறிய ஒப்பியல் இலக்கிய ஆய்வுகள் எமது இலக்கியச் செல்வங்களை உலகறியச் செய்வதுடன், எமது இலக்கியங்களின் சிறப்புப் பண்புகள் யாவை, பொதுப்பண்புகள் யாவை என்பனவற்றை உணர வழிகாட்டுவதுடன், வரலாற்றடிப்படையிலான இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்கும் ஏதுவாக அமையும்.

காலம் கடந்தேங்கும் இதயம்

வாழ்க்கையை அப்படியே பிரதிபலிப்பது தான் இலக்கியம் என்று சிலர் இலக்கியத்துக்கு இலக்கணம் வகுக்கிறார்கள். அவர்களுடைய அளவுகோலுக்குங் கூடப் பொருந்துவதாக — அறுபத்துமூன்று மனிதர்களுடைய வாழ்க்கையை அப்படியே எடுத்துச் சொல்லும் நூலாக — பெரிய புராணம் அமைந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். பக்திக் காவியமாக — சைவசமயிகளின் பாராயண நூலாக — பெரியபுராணம் அமைந்து விட்டகாரணத்தால் அதனை ஒப்புயர்வற்ற இலக்கியமாக ஏற்றுக்கொள்வதற்குப் பலர் முன்வருவதில்லை. பக்தியே பெரிய புராணத்தின் உயிர் நாடியாக — ஆதாரசுருதியாக — அமைந்திருக்கின்ற தென்றபோதிலும் இலக்கிய இன்பத்துக்காகவும் அந்தநூலைப் படிப்பதற்குத் தமிழின் சுவையை உணர்ந்தோரெவருந் தயங்கவே கூடாது. அப்படித் தயங்குவதாலே தலைசிறந்த காப்பியமொன்றைத் தம் வாழ்நாளிலே கற்றுச் சுவைக்கத் தமிழ்மக்கள் தவறிவிடுவரென்றே கூறவேண்டும்.

ஆழ அமுக்கி முகக்கினும் ஆழ்கடலில் நாழி முகவாது நாளுழி என்பது எத்துணை உண்மையென்பதை இந்த நூலைப் படிக்கக் கிடைக்கும் போதெல்லாம் உணர்கிறேன். பாற்கடலாகிய பெரியபுராணத்திலே பன்முறை முழுகித் திளைப்பினும் நாம் உயர்ந்த கொள்கலங்களாக இன்மையால்—நமதுள்ளம் வெறும் மந்தரமலையாகவே இருப்பதால்—அங்குள இலக்கிய அமுதத்தை முற்றாக முகந்து துய்க்க முடிவதில்லை. எவ்வே, மகத்தான இலக்கியச் செல்வமென இன்றெல்லாராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் கம்பனது செய்யுள்களோடு சேர்கிழாரது செய்யுள்களை ஒரு புடைவைத்து ஒப்பு நோக்குந் திறனாய்வு முயற்சிகளே பெரியபுராணத்தின் இலக்கியச் சிறப்பை மக்கள் ஓரளவு உணர்ந்துகொள்ள வழிவகுக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

தசரதன் கைகேயியிடம் வருகிறான். மதியின் மறுத்துடைப்பாள்போல் வாணு

தற்றிலகத்தை அழித்து, மாமணிக் கலனனைத்துந் தனித்தனி சிதறி, பூவுதிர்ந்த தோர் கொம்பெனப் புவிமிசைப் புரண்டு கிடக்கிறான் அவன். அவனைச் சமாதானஞ் செய்து விஷயத்தை அறிந்ததும் விஷந்தலைக்கேறியவன்போல் திகைத்து விடுகிறான் தசரதன். இறுதியாக ஒரே ஒரு வேண்டுகோள் விடுக்கிறான். கண்ணே வேண்டு மென்னினு மீயக்கடவேன் என்று தொடங்கி, பெண்ணே வண்மைக் கேசயன்மானே என விளித்து, மண்ணேகொள் நீ மற்றைய தொன்றும் மறவென்கிறான், கூடல் இழைத்து, அது பிழைத்து, எங்கே கூடலின்றி வாடல் என்ற நிலைவந்து விடுமோ என்ற அச்சத்தால் கூடல் இழைப்பாள் போற்காட்டி இழையாதிருக்கிறான் முத்தொள்ளாயிரப் பெண்ணொருத்தி. அந்தப் பெண்ணினது இரங்கத்தக்க நிலையிலேதான் தசரதனும் இருக்கிறான். வரமிரண்டிலே இரண்டாவது வரத்தை வாயாலே சொல்லவும் அஞ்சுகிறான் அவன். நாவாலுரைத்தாலே, நடக்கக்கூடாதது நடந்து விடுமோ என்ற அச்சம் அவனை மற்றைய தொன்றும் மற என்று மன்றூட வைக்கிறது. மற்றையதொன்றும் மற என்ற அடியைக் கேட்டதும் தசரதன் துயரிலாழ்ந்திருக்கிற சமயம் இது என்பதையும் மறந்து நாம் குதுகலிக்கிறோம். தசரதனது புத்திர வாஞ்சையை எத்துணை எளிதாகக் கம்பன் எடுத்துக் காட்டிவிட்டான் என்று மகிழ்கிறோம்.

இனி மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தை இதே கம்பராமாயணத்திலே காண்போம். இந்திரஜித்தன் என்ற இணையற்றவீரன் இறந்து விட்டான். மகன் மாண்டானெனக் கேட்ட மண்டோதரி தலையின்மேற் சுமந்த கையளாய், தழலின்மேல் மிதிக்கின்றாள் போல் ஓடோடிவந்து, மலையின்மேல் மயில்வீழ்ந்தென்ன மைந்தன்மேல் மறுகி வீழ்ந்து,

“அஞ்சினேன் அஞ்சி னேனிச்
சீதையென் றமுதாற் செய்த
நஞ்சினு லிலங்கை வேந்தன்
நாணயித் தகைய னன்றோ”

என்று புலம்புகிறாள்: இங்கும் நாம் சோக மிக்க சூழ்நிலையை மறந்து குதூகலிக்கிறோம். தனது கணவன் இறப்பானெனக் கனவிலுங்கூற அஞ்சுமக் கற்புடைத் தெய்வம் நாளை இத்தகையனன்றோ என்று சோகத்தின் சிகரத்தில் நின்று கலங்குவதைக் கண்டு கம்பனைக் கைகூப்பித் தொழவுந் தயாராகி விடுகிறோம்.

இனிப்பிறி தொருகாட்சி. மெய்யெலாம் நீறு பூசி, வேணிகள் முடித்துக்கட்டி, மைபொதி விளக்கேயென்ன மனதினுட்கறுப்புவைத்து, பொய்த்தவ வேடங்கொண்ட முத்திநாதன் மெய்ப்பொருள் நாயனாரைக் கொல்வதற்காகக் கையினிற் படை கரந்த புத்தகக் கவளி ஏந்தித் திருக்கோவலூர் செல்கிறான். அவன் எதற்காகத் திருக்கோவலூர் செல்கிறான் என்று சேக்கிழாரைக் கேட்டால் என்னபதில் சொல்வாரென்று நினைக்கிறீர்கள்? “செப்பரு நிலைமையெண்ணித் திருக்கோவலூரிற் சேர்ந்தான்” என்றுதான் பதில் கிடைக்கும். அவன் எதற்காகச் சென்றான் என்றோ கேட்கிறீர்கள்: ஐயோ! கேட்காதீர்கள்: நினைக்கவே உள்ளம் நடுங்குகிறது. அது என்னாலே செப்புவதற்கு அரிய தொரு செயல். அதனை நினைந்தே அப்பாதகன் சென்றான் என்கிறார் அவர். சரி, அவன் சென்று மெய்ப்பொருள் நாயனாரைக் கொன்றே விட்டான். அப்போதாவது அவர் வாயைத் திறந்தாரா? அப்போதுங்கண்களில் நீர் சோர “தான் முன் நினைந்த அப்பரிசே செய்ய மெய்த்தவ வேடமே மெய்ப்பொருளெனத் தொழுது வென்றார்” என்றுதான் சொல்கிறார். கொன்றான் என்று சேக்கிழார் கூறவேயில்லை; கூற அவரால் முடியாது.

“ஒழுக்கம் உடையவர்க் கொல்லாவே தியவழுக்கியும் வாயாற் சொல்ல.”

இப்போது ஒரு கேள்வி. சேக்கிழார் கூறுவதிலே என்ன புதுமை இருக்கிறது? கம்பன் கையாண்ட அதே உத்தியைத் தானே அவர் கையாண்டிருக்கிறார் என்று கேட்கலாம். கேள்வியில் நியாயம் இருக்கிறது. ஆனால் ஒன்றைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். தசரதனாகவும், மண்டோதரியாகவும் நின்றுதான் கம்பன் பேசுகிறான்; எனவே, தந்தையின் நிலையில் தாயின்நிலையில் அவன் பேச்சு நிகழ்கிறது. அதுவும் தமது புத்திர வாத்தலைய் மேலீட்டினால் அவர்கள் பேசுகிறார்கள். அவர்களது துன்பத்திற்குக் காரணமான செயல் நடந்த சூட்டோடு பேசுகிறார்கள்; ஆனால் சேக்கிழார் அப்படியொரு உறவுமுறை ஸ்தானத்திலிருந்தா பேசுகிறார்? இல்லவே இல்லை. எப்போதோ நிகழ்ந்து விட்டதோர் அநுசிதமான செயலுக்குக் காலங்கடந்து நின்றேங்கும் நல்விதயம் ஒன்றைப் பெரிய புராணத்திலே காண்கிறோம். மற்றொரு விஷயத்தையும் நாம் கவனிக்கவேண்டும். கம்பனுக்கு முன்பு வாழ்ந்தவர் சேக்கிழார் என்பதைக் கால ஆராய்ச்சியாளர் அனைவருமே ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். இப்படிக்கூறுவதனாற் கம்பர் சேக்கிழாரைப் பின்பற்றிப் பாடினார் என்று சொல்ல நான் முயலவில்லை. ஆனால் கம்பருக்கு முன்பே இத்தகைய முறையிற் சேக்கிழார் பாடியுள்ளார் என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாதல்லவா?

— மங்கை பங்கன் —
ஆங்கிலம், இறுதிவருடம்.

நேச நிறைந்த உள்ளத்தால் நிலநிறைந்த மணிகண்டத்
தீச னடியார் பெருமையினை எல்லாஉயிருந் தொழுவெடுத்துத்
தேச முய்யத் திருத்தொண்டத் தொகைமுன் பணித்த திருவாளன்
வாச மலர்மென் கழல்வணங்க வந்த பிறப்பை வணங்குவாம்.

— சேக்கிழார்

குறுந்தொகை காட்டும் அகவாழ்க்கை

சூங்க நூல்கள் எல்லாம் இல்லறவாழ்க்கையைத்தான் ஏற்றமுடையதாகக் கூறுகின்றன. அகப்பொருள்பற்றிக் கூறும் நூல்கள் அனைத்தும் இல்லறத்தைப் பாராட்டிக் கூறுகின்றன. இல்லவாழ்க்கையைத் திறமையுடன் முறைப்படி நடத்தினால் அதைக் காட்டிலும் இன்பந்தருவது வேறுண்டோ?

“மனையுறை வாழ்க்கை வல்லியாங்கு மருவின் இனியவும் உளவோ”

என்ற குறுந்தொகைச் செய்யுளின் அடிகள் இவ்வண்மையைக் காட்டுகின்றன. இக்கருத்தையே வள்ளுவரும்

“அறந்தாற்றின் இல்லவாழ்க்கை ஆற்றின் புறத் தாற்றின் போலும் பெறுவ தெவன்.”

என்ற குறளால் வலியுறுத்துகின்றார். களவிலே மலர்ந்து கற்பிலே மணம் பெறும் பண்டைத்தமிழர் அகவாழ்வைக் குறுந்தொகை இயல்பாகவும் வெகு அழகாகவும் சித்திரிக்கின்றது. அவற்றுள் சில காட்சிகளைக் காண்போம்.

கருத்தொரு மித்த காதலரிருவர் பிரியும்வேளை வந்து விட்டது. எங்கே காதலன் தன்னை மறந்துவிடுவானோ அல்லது துறந்து விடுவானோ என்று காதலி கலங்குகின்றாள். காதலன் அவளது கலக்கத்தைப் போக்க எண்ணி,

“யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ!

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்?

யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்

செம்புலப் பெயல் நீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே”

எனக்கூறுவது நுவல் தொறும் இன்பம் நல்குகின்றது. “என்தாயும் உன்தாயும் எவ்விதத் தொடர்பும் உடையரல்லர். என் தந்தையும் உன்தந்தையும் எம்முறையில் உறவுடையராவர்? நானும் நீயுங்கூட ஒருவரை ஒருவர் முன்பின் அறிந்ததில்லையே! அப்படியிருந்தும் செம்மையான நல்லநிலத்திற் பெய்த மழைநீர் போல எம்நெஞ்சம் தாமாகக் கலந்துவிட்டன. என்ன விந்தை! உன்னை மறக்கவும் முடியுமா?” எனத் தலை

வியின் ஐயத்தைப் போக்குகின்றான் தலைவன். செம்புலப் பெயர் நீர்போல் அன்புடை நெஞ்சம் கலந்தவர்கள் எம்முள்ளத்தையும் கவர்கின்றனர். கருத்தொருமித்த காதலர் கடிமணம் புரிந்து என்றும் பிரியோம் பிரியிற்தரியோம் எனக் கூறி இல்லறவாழ்க்கையைத் தொடங்குகின்றனர். அன்பு நிறைந்த நெஞ்சோடு இல்லறம் நடாத்தும் தலைவி தனது அன்பின் உறுதியை.

“நிலத்தினும் பெரியது; வானினும்; உயர்ந்தன்று நீரினும் ஆர் அளவின்மே; சாரல் கருங்கோல் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனெடு நட்பே”

எனத் தோழிக்குக் கூறுகின்றாள். உயர்ந்த அன்புகொண்ட தலைவி நம் உள்ளத்திலும் உயர்ந்து நிற்கின்றாள்.

இத்தகைய அன்பு மனைவி கணவனைத் தெய்வமாகப் போற்றிப் பணிவிடை செய்கின்றாள். இவள் அருகவை உண்டி ஆக்குவதில் ஆர்வத்தோடு ஈடுபடும் காட்சியை,

“முள்தயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல் கழுவுறு கலிங்கம் கழா அது உடஇக், குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கமழத், தான் துழந்து அட்ட தீம்புனிப்பாகர், இனிது எனக் கணவன் உண்டலின், நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே”

என்னும் குறுந்தொகைச் செய்யுள் எம் கண்முன்னே சித்திரித்துக் காட்டுவது கண்டு களிக்கத்தக்கதேயாம். கட்டித்தயிரைத்தன் காந்தள் மெல்விரலால் அவசரமாகப் பிசைகின்றாள். அப்பொழுது அவளது தூய ஆடை அவிழ்கின்றது. அவிழ்ந்த ஆடையைத் தயிர் பிசைந்த கைகளால் அவசரமாக உடுக்கின்றாள். அன்புக் கணவன் வருமுன் சமையலை முடிக்க வேண்டும் என்ற பரபரப்பு. அன்புக்குத் தான் எத்தனை அவசரம்! அள்ளிச் செருகிய ஆடையுடன் குவளைமலர்க் கண்களைப் புகை சூழ, எண்ணெயில் பொரித்த தாளிதத்துடன் பிசைந்த தயிரையும் சேர்த்துத் தீம் புளிப்பாகர் சமைக்கின்றாள். அவ்வேளையில் தலைவனும் வந்துவிட்டான். ஆசை

யோடு பரிமாறுகின்றான் தலைவி. உணவின் சுவையை அனுபவித்து இனிது இனிது எனப்புகழ்ந்து உண்கின்றான் தலைவன். அக் காட்சியைக்கண்டு தலைவியின் அகமும் முகமும் மலருகின்றன. இக்காட்சி எம் மனதையும் கொள்ளை கொள்வதில் வியப்பில்லை.

இவ்வாறு தலைவனும் தலைவியும் இன்பமாக வாழ்கின்றார்கள். வாழ்க்கையில் இன்பம் பெறக்காதல் மட்டுமல்ல—பொருளும் தேவை. இதனால் பொருள் தேடப் புறப்படுகின்றான். புறப்படும் தலைவன்தான் கார்காலம் வருமுன் திரும்புவதாகக்கூறி விடைபெறுகின்றான். கார்காலமும் வந்து விட்டது. கொன்றை கொத்துக் கொத்தாகப் பூத்துவிட்டது. ஆனால், காதலன் வரவில்லை. இதனால் தலைவி கலங்குகின்றாள். இந்நிலையிலும் தலைவனைக் குறைகூற அவள் மனம் விரும்பவில்லை. மாறாக,

“.....புதுப்பூங்கொன்றைக்
கானம் காரனைக் கூறிலும்
யானோ தேரேன் அவர் பொய் வழங்கலரே”

என இயற்கையையே குறை கூறுகின்றாள். அவளுக்குத்தான் தலைவனிடத்தில் எவ்வளவு நம்பிக்கை! நாட்கள் செல்கின்றன. தலைவனோ வரவில்லை. பிரிவினால்

நலிவுற்ற தலைவி தோழியை நோக்கி, “நான் சாதலுக்கு அஞ்சவில்லை, சாவில் பிரிவு வருமோவென்று அஞ்சுகிறேன்” என வருந்திக் கூறுகின்றாள். தலைவன் இறுதியில் வந்தேவிட்டான். அவனைக் கண்டு அளவிலா ஆனந்தம் அடைந்தாள். “இனி இம்மையிலும் மறுமையிலும் நாம் பிரியலாகாது” என நெஞ்சம் உருக வேண்டுவதை,

“இம்மை மாறி மறுமை யாகினும்
நியாகியர் என் கணவனை
யானாகியர் நின் நெஞ்சுநேர் பவனே”

என்னும் செய்யுள் காட்டுகின்றது. இக் காட்சி எம்முள்ளத்தை உருக்குகின்றது.

பண்டைத்தமிழரின் தெய்வீகக் காதலையும் கற்பு வாழ்க்கையையும் இவ்வாறு குறுந்தொகை வெகு அழகாகச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றது. அவர்களின் இல்லற வாழ்க்கைதான் எத்துணை சிறந்தது! இதனால் பெருமைப்படுகின்ற நாமும் முன்னோர் காட்டிய நெறியிற் சென்று நம் இல்லறத்தையும் இன்பமாக்குவோம்:

செல்வி சா. வெற்றிவேலு,
ஆங்கிலம், இறுதி வருடம்.

“வாழ்க்கைச் சங்கீதம் இரண்டு கம்பிகளின் இன்னிசையால் நிரூபிக்கப்படுகிறது. ஒன்று தொண்டு, மற்றொன்று அன்பு. தொண்டு உலகத்தைக் களிக்கச் செய்கிறது. அன்பு மனத்தைக் களிக்கச் செய்கிறது.”

— காண்டேக்

THE ISLAMIC MA

E ISLAMIC MAJLIS.

கிளர்மின்வீசம் சமதானிகள் — பண்பும் பயனும்

ஆதவன் ஆழ்கடலில் அமைதியாக மூழ்குகின்றான். இருள் என்னும் போர்வை உலகை மெல்ல மெல்ல மூடுகின்றது. கூர்ந்து கவனித்தால் நாலோ ஐந்து பேர் கடுகி நடப்பது தெரிகிறது. இருவர்கையில் எதையோ கொண்டு செல்கின்றனர். அவர்கள் ஒரு குடிசையை அடைகின்றனர். ஒருவன் எதையோ எடுத்துக் குடிசைமேல் வீசுகின்றான். மற்றவன் திக்குச்சியைத் தட்டி குடிசைமேல் எறிகின்றான். மறுகணம் — குடிசை தீப்பற்றி எரிகின்றது.

அதே கிராமத்தில் மற்றோர் காட்சி. திக்குச்சியைத் தட்டி விளக்கை ஏற்றுகின்றார் ஒரு முதியவர். அறையெங்கும் ஒளி வெள்ளம். பெட்டியில் இருந்து ஒரு புத்தகத்தை எடுக்கின்றார். அப்புத்தகம்..... திருக்குறள். விளக்கின் அருகில் இருந்து அதை ஆர்வத்துடன் படிக்கின்றார்.

மேற்குறித்த இரண்டு காட்சிகளிலும் தீ இரண்டு வழியில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. ஆவேசம் கொண்ட ஒரு கூட்டத்திற்கு, ஊரையே அழிக்கும் கருவியாக முதலாவது காட்சியிலும், அறிவுப் பசி கொண்ட ஒருவருக்குத் துணைபுரியும் கருவியாக இரண்டாவது காட்சியிலும் பயன்படுகின்றது.

இவ்வாறுதான் அணுசக்தியும் இரண்டு வெறி பிடித்தவர்களின் கையில் அகப்பட்டது. அண்டை நாடுகளைப்பிடிக்கவேண்டும் என்ற வெறிபிடித்த வல்லரசுகளின் கையில், அணுசக்தி அண்டத்தையே அழிக்கவல்ல அணுக்குண்டாக மாறியது. மனித சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியிலும், முன்னேற்றத்திலும் தணியாத ஆசை கொண்ட “வெறியர்களின்” கையில் சிக்கிய அணுசக்தி ஆக்கவேலைக்கு அத்திவாரமிட்டது. அந்த அத்திவாரத்தின் ஒரு கல்லாக கிளர்மின் வீசம் சமதானிகள் விளங்குகின்றன.

கிளர்மின் வீசம் சமதானிகள் என்ன என்று அறிவதற்கு நாம் சமதானிகள் என்றால் என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஒரு மூலகத்தின் அணுக்கள், வெவ்வேறு அணு நிறையையும் ஒரே இரசாயனப் பண்புகளையும் கொண்டிருந்தால் அவற்றை சமதானிகள்(Isotopes) என அழைக்கின்றோம். உதாரணமாக குளோரின், (Chlorine) என்னும் மூலகத்திற்கு இரண்டு சமதானிகள் உண்டு. ஒன்று அணுநிறை 35 கொண்டது (இதை Cl 35 என்று குறிக்கின்றோம்) மற்றையது அணுநிறை 37 கொண்டது (Cl 37) மேற்குறித்த Cl 35, Cl 37, இரண்டும் இயற்கையாகவே உள்ள சமதானிகள். சமதானிகளை நாம் செயற்கை முறையில் தோற்றுவிக்கலாம். இத்தகைய சமதானிகள் கிளர்மின் வீசம் தன்மை (Radio activity) உடையதால் அவற்றை நாம் கிளர்மின் வீசம் சமதானிகள் (Radio-active Isotopes) என்று குறிப்பிடுகின்றோம்.

செயற்கையில் சமதானிகளை எவ்வாறு தயாரிக்கலாம்? அணு உலையில் நாம் விரும்பிய மூலகங்களை குறிப்பிட்ட காலங்களுக்கு வைத்தால் நாம் கிளர்மின் வீசம் சமதானிகளைப் பெறலாம். அணு உலையில் உள்ள எப்பொருட்கள் மூலகங்களை — சமதானிகளை — கிளர்மின் வீசம் சமதானிகளாக மாற்றுகின்றன? எவ்வாறு மாற்றுகின்றன?

அணு உலையில் அணுப்பிளவு (atomic fission) நடைபெறுகின்றது. இதன்விளைவாக அணுக்கருவில் உள்ள நியூட்ரான்கள் (neutrons) வெளியே தள்ளப்படுகின்றன. நியூட்ரான்கள் நேர் ஏற்றமோ (Positive charge) எதிர் ஏற்றமோ (negative charge) அற்றவை. அணு உலையில் ஏராளமான நியூட்ரான்கள் அலைந்தவண்ணம் இருக்கின்றன. இப்பொழுது ஒரு கோபால்ற் துண்டொன்றை (Cobalt) அணு உலைக்குள் செலுத்துவதாக வைத்துக்கொள்வோம். ஏராள

மான நியூட்ரான்கள் கோபால்ந் துண்டுடன் மோதுகின்றன. பல நியூட்ரான்கள் கோபால்ந்ரின் அணுக்கருவை அடையமுடியாமல் சென்றுவிடுகின்றன. சில நியூட்ரான்கள் கோபால்ந்ரின் அணுக்கருவை அடைந்து அங்கேயே தங்கிவிடுகின்றன. தங்கிவிட்டால் நடப்பது என்ன?

கோபால்ந்ரூ என்னும் மூலகம் அணுநிறை 59 கொண்டது. கோபால்ந்ரின் அணுக்கருவிற்குள் ஒரு நியூட்ரான் (அணுநிறை ஒன்று) தங்கிவிட்டால், கோபால்ந்ரின் அணுநிறை 60 ஆகின்றது. கோபால்ந் 60, நிலையற்றது. இதனால் கோபால்ந் 60 றேடியம் போன்று கிளர்மின்வீச்சு உடையதாகின்றது.

கோபால்ந் 60இன் கிளர்மின் வீச்சு எவ்வளவு காலம்வரை நீடிக்கும்? 5 வருடம் 3 மாதங்களுக்குப்பின் கோபால்ந் 60இன் (Co. 60) கிளர்மின் வீசும் திறனை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அது முன்பிருந்த திறனில் அரைப்பங்காய் இருப்பதைக் காணலாம். 5 வருடம் 3 மாதங்களை நாம் Co 60 இன் “அரையுயிர் காலம்” (Half life) எனக் குறிப்பிடுவோம். மூலகங்களுக்கு மூலகம் அரையுயிர்க்காலம் வேறுபடும். உ-ம்: யுரேனியம்—4000 மில்லியன் ஆண்டுகள். பொசுபரசு—14½ நாட்கள்.

கிளர் மின் வீசும் சமதானிகள் மருத்துவத்துறையில் பல நன்மைகளைச் செய்திருக்கின்றன. நோய்களைக் கண்டுபிடிப்பதிலும், நோய்களை ஒழிப்பதிலும் அவை பயன்படுகின்றன.

நோயாளியின் வெளிக்குறிப்புக்களில் (Symptoms) திட்டவட்டமாக ஏதும் அறிய முடியாதபோது, X கதிர்கள் சில நோய்களைக் கண்டுபிடிக்கத் துணைபுரிந்தன. X கதிர்களினால் தைராய்ட் சுரப்பியின் குறைபாடுகளைக் காணமுடியாது. இவ்விடத்தில் கிளர் மின் வீசும் சமதானியாகிய அயடன் கைகொடுத்து உதவுகின்றது.

நோயாளிக்கு ஒரு குறித்த அளவு கிளர் மின் வீசும் அயடன் கரைசல் பருகக் கொடுக்கப்படுகின்றது. தைராய்ட் சுரப்பியின் இழையங்களில் இந்த அயடன்போய்

ஒன்று சேர்கின்றது. “கெய்கர் முல்லர் எண்ணி” (Geiger Muller counter) என்னும் ஒரு கருவியின் [இந்தக் கருவியை “Dr. No” என்னும் படத்தில், கதாநாயகன் ஒரு படகில் எடுத்துச் சென்று, கிளர் மின் வீச்சு கடற்கரையில் இருக்கின்றதா என்று அறிய எத்தனிப்பதைக் கண்டிருப்பீர்கள்.] உதவி கொண்டு தைராய்ட் சுரப்பியின் சரியான உருவத்தையும் அதன் இருப்பிடத்தையும் அறிந்து கொள்ளலாம். இதிலிருந்து தைராய்ட் சுரப்பியின் கோளாறுகளை வைத்தியன் கண்டு பிடிப்பான்.

சில இருதய வியாதிகள் X கதிர்களுக்கும் புலப்படா. இங்கு கிளர் மின் வீசும் சோடியம் உதவி செய்கின்றது. கிளர் மின் வீசும் சோடியத்திலிருந்து உப்பைத்தயார் செய்து, நோயாளியின் கையில் உப்புக் கரைசல் ஊசிமூலம் செலுத்தப்படுகின்றது. இருதயத்திற்கு அருகில் வைத்திருக்கும் “கெய்கர் முல்லர் எண்ணி, உப்புக் கரைசல் இரத்தத்துடன் சேர்ந்து இருதயத்தை வந்தடைந்ததும் ‘கிளிக்’ ‘கிளிக்’ என்னும் சத்தத்தை உண்டு பண்ணும். கையில் இருந்து இரத்தம் இருதயத்தை அடைய எடுத்த நேரத்தை சரியானபடி “கெய்கர் முல்லர் எண்ணி” கருவியின் உதவியுடன் காணலாம். இந்த நேரத்தைக் கொண்டு சில இருதய வியாதிகளைக் கண்டுபிடிக்கலாம்.

கிளர் மின் வீசும் சமதானிகள் சில நோய்களைக் குணப்படுத்துவதிலும் உதவி செய்கின்றன. கிளர் மின் வீசும் சமதானியான Co. 60 ஐ உபயோகித்து அதிலிருந்து வரும் காமாக் கதிர்களை (ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு) அவதானமாக, புற்றுநோய் கொண்ட கலங்களின்மீது படவிட்டால் புற்றுநோய் குணப்படுத்தப்படுகின்றது.

நோயாளியின் உடம்பிற்குள்ளேயே சில இடங்களில் கிளர் மின் வீசும் சில சிறிய உற்பத்தி நிலையங்களை ஏற்படுத்தலாம். இந்த உற்பத்தி நிலையங்களில் இருந்துவரும் காமாக் கதிர்கள் நோய் கொண்ட கலங்களை அழிக்க வல்லன. உதாரணமாக நிணநீர்த் தொகுதியில் (Lymphatic System) ஏற்படும் குறைபாடுகளைத் தீர்ப்பதற்குக் கிளர் மின் வீசும் பொசுபரசு 32 பயன்படுகின்றது.

எலும்புகளின் நடுப்பகுதியிலே தான் (Bone marrow) குருதிக்கலன்களும் நிணநீர் கலங்களும் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. பொசுபரசு எலும்பு உற்பத்திக்கு அவசியமானது. நோயாளிக்கு பொசுபரசு 32 சேர்த்த உணவை அளித்தால் அது முடிவில் எலும்பை அடைகின்றது. அவை அங்கிருந்து காமாக் கதிர்களை வீசிக் கொண்டு டிருக்கும். இக்கதிர்கள் சில இரத்த சம்பந்தமான நோய்களைக் குணப்படுத்தக்கூடியன. பொசுபரசு 32 இன் அரையுயிர்காலம் 14½ நாட்கள். ஆகவே ஒரு மாதத்தின்பின் பொசுபரசு 32 தன் கடமையை முடித்து விட்டு மறைந்துவிடும்.

மருத்துவத் துறையைவிட, பாதைகளின் வயதுக்கணிப்பு, ஆதி காலப் பொருட்களின் வயதுக்கணிப்பு உலோகங்கங்களின் தேய்வைக் கணித்தல், எண்ணை கொண்டு செல்லும் குழாய்களில் உள்ள பிழைகளை அறிதல், விவசாயத் துறை போன்ற பல்வேறு துறைகளிலும் கிளர்மின் வீசும் சமதானிகள் பயன்படுகின்றன.

கிளர்மின் வீசும் சமதானிகளின் சேவையும் நாட்டில் உள்ள வேளாண்மை, மருத்துவம், போன்ற துறைகளில் கிடைக்கப் பெறும் பொன்னாள் எந்நாளோ?

— “கைது”

அறிவியல்—இறுதியாண்டு

“O Lord, I do not want riches, fame, health, happiness or anything else. Grant that I may have pure devotion to Thy lotus feet.”

— Sri Ramakrishna

“... .. அச்சுதா அமரர் ஏறே ஆயர்தம் கொழுந்தே என்னும் இச்சுவை தவிர யான்போய் இந்திர லோக மாளும் அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்.....”

— தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார்

இந்திய நாணய மதிப்பிறக்கம் இலங்கையைப் பாதிக்குமா ?

ஒரு நாடு, தன்னுடைய பணத்தின் மதிப் பைக்குறைக்கலாம். அப்படிக்குறைப் பதினால் அந்த நாட்டுப் பணத்திற்குள்ள அந்திய நாணயமாற்றுப் பெறுமதி கூடுத லாகக் காணப்படும். ஒரு நாடு தான் உற்பத்தி செய்த பொருட்களுக்கு வெளிநாட்டுக் கேள்வி நெகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துவதற்கும், வெளிநாட்டுப் பொருட்களுக்கு உள்நாட்டில் கேள்வி நெகிழ்ச்சியை உண்டாக்குவதற்காகவும் நாணய மதிப்பைக்குறைக்கலாம். அதா வது ஒரு நாடு தனது நாணய மதிப்பைப் பாதிக்கக் குறைத்து விட்டதாயின் மற் றைய நாடுகள் இப்படிக்குறைக்காதபோது இந்த நாட்டின் இரண்டு நாணய அலகுகள் வெளிநாட்டின் ஒரு நாணய அலகுக்குச் சமனாக மாற வேண்டியிருக்கும். இப்படி நாணய மாற்றின் பெறுமதி குறையும்போது அந்த நாட்டின் இறக்குமதிப் பொருட் களின் விலை (நாணயத்தில் கணக்கிடும் போது) இரு மடங்காகும். ஆனால், அந்த நாட்டின் ஏற்றுமதிகள் வெளி நாட்டா ருக்கு மலிவாகத் தோன்றும். இதனால் வெளிநாடுகள் நாணய மதிப்பிறக்கம் செய்த நாட்டுப் பொருட்களை வாங்க முற்படுகின்றன. உள்நாட்டுப் பொருட் களுக்கு வெளிநாட்டில் கேள்வி அதிகரிப்ப தினால் உள்நாட்டில் உற்பத்தி அதிகரிக்கின்றது. உற்பத்தி அதிகரிப்பதினால் தொழில் வளம் பெருகி வேலை வாய்ப்புக் கிடைக்கின்றது. நாட்டின் பொருளாதாரம் சுபீட்சமடைகின்றது. ஆனால், இறக்கு மதிப் பொருட்களின்விலை இருமடங்காவ தினால் மக்கள் வெளிநாடுகளிலிருந்து பொருட்களை இறக்குமதி செய்வதைக் குறைப்பார்கள். ஆகையால் இறக்குமதி செய்ய வேண்டிய பொருட்களை நாட்டி லேயே உற்பத்தி செய்ய நடவடிக்கைஎடுக்க வேண்டும். இன்றேல் நாட்டிலுள்ள சொற்ப பொருளே சந்தையில் நிரம்பல் செய்யப்படும். ஆனால், இப் பொருட்க

ளுக்கு அதிக கேள்வி இருப்பதினால் ஏராள மான பணம் இப் பொருட்களைக் கலைக்கின் றது. அதாவது பணவீக்கம் ஏற்படுகின்றது.

இறக்குமதிப் பொருட்களை இங்கு உற்பத்தி செய்யாது விடுவதினால் மட்டுமல் லாது, நாட்டிலுள்ள பிரதான ஏற்றுமதிப் பொருட்களினாலும் பணவீக்கம் ஏற்பட லாம். நாணய மதிப்பிறக்கம் செய்யப் பட்ட நாட்டின் ஏற்றுமதிப் பொருட் களுக்கு வெளிநாட்டில் கேள்வி அதிகமாக இருக்கலாம். ஆனால், நிரம்பல் செய்யப் படும் தொகை குறைவாக இருக்குமானால் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்கள் யாவும் வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பப்படலாம். இதனால் உள்நாட்டில் பொருட்கள் குறை வாகக் கிடைக்கின்றது. இதன் காரண மாகவும் பணவீக்கம் ஏற்பட இடமுண்டு. இதனை வலியுறுத்தவே பொருளியல்நிபுணர் “கெயின்ஸ்” (J. M. Keynes) “நீங்கள் எவ்வளவு பணத்தைக் கூட்டினாலும் நிலம், தொழில், முதல், முயற்சியைக் கூட்டாது விடில் பணவீக்கம் ஏற்படும்” என்றார். ஆகையினால் நாணய மதிப்பிறக்கத்தைச் செய்யும் நாடு உற்பத்தியைப் பெருக்கவும் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியது அவசியமாகின்றது.

ஒரு நாட்டின் நாணய மதிப்பிறக்கத் தால் வெளிநாட்டு நாணய மாற்றின் மதிப் புக்குறைவதினால் வெளிநாட்டு வணிகத்தில் இடம்பெறாத உள்நாட்டுப் பொருட்களின் விலைகளும் பாதிக்கப்படலாம். உள்நாட்டு வியாபாரப்பொருட்கள் வெளிநாட்டு இறக் குமதிப் பொருட்களினால் செய்யப்படுவ தாயின் அவைகளின் விலை ஏறும். ஏற்று மதி பெருகுவதினாலும் ஏராளமான பணம் நாட்டினுள் புகுந்து விலைகளை ஏற்றக்கூடும். நாணய மதிப்பைக் குறைப்பதினால் வெளி நாட்டுக்குச் செலுத்த வேண்டிய பணத் தைச் சுலபமாகச் செலுத்த முடிகின்றது. அதாவது ஏற்றுமதி வருவாயின் மூலம் செலுத்தலாம்.

ஒரு நாடு தனது நாணய மதிப்பைக் குறைப்பதினால் அதன் அண்டைநாடுகளும் பாதிக்கப்படலாம். இதனால் தமது நாட்டின் நாணய மதிப்பையும் குறைக்கலாம். அல்லது நாணய மதிப்பிறக்கத்தால் தம் நாடு பாதிக்காதபடி வியாபாரத்தடைகளை நிறுவலாம். ஆகையால் நாணய மதிப்பிறக்கத்தின் பலாபலனைக் கூறமுடியாததினால் நாட்டின் விலையைக் குறித்த வகையில் திருத்த இயலாதிருக்கிறது:

கைத்தொழிலில் முன்னேறிய நாடுகளிலிருந்தும், உலகவங்கி நிபுணர்களிடமிருந்தும், மற்றும் பண நிலையங்களிலிருந்தும் இந்தியா தனது பொருளாதார வளத்தை உயர்த்துவதற்கு அபிப்பிராயம் கேட்டிருந்தது. அவர்கள் இந்தியா பொருளாதாரத்தில் வளர்ச்சிபெறச் சிறந்தவழி தனது நாணய மதிப்பைக் குறைத்தலே என்று கூறினர். இதன் காரணமாக கடந்த 1966-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் ஐந்தாம்திகதி முதல் இந்தியா தனது நாணயத்தின் மதிப்பை 36.5 வீதமாகக் குறைத்துள்ளது. அதாவது முன்னர் ஒரு ரூபாவின் மதிப்பு 186621 கிராம் பவுணை இருந்தது. ஆனால், புதிய ரூபாவின் மதிப்பு 118516 கிராம் பவுணாகும். நாணய மதிப்பிறக்கத்தின்முன் 13.33 சதமாக இருந்த பிரித்தானிய பவுன் ஒன்றின் புதிய பெறுமதி 21.76 சதமாகும். முன் சமமாக இருந்த இலங்கை ரூபா இன்று 1.57 சதமாக உயர்ந்துள்ளது. ஆகவே முன்னர் இலங்கை ஒரு ரூபாவைக் கொண்டு இந்தியாவில் ஒரு ரூபா பெறுமதியான பொருட்களை வாங்கக் கூடியதாக விருந்தது. ஆனால் இலங்கை தனது ஒரு ரூபாவைக் கொண்டு இந்தியாவில் 1.57 சதம் பெறுமதியான பொருட்களை வாங்க முடியும்.

இந்நாணய மதிப்பிறக்கம் இந்தியாவின் தற்போதைய பொருளாதார நிலைக்கு அவசியமானது எனக்கருதிச் செய்தார்கள். இந்தியாவில் பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு இருந்ததிலும் பார்க்க இன்று 80 வீதம் விலைகள் அதிகரித்துள்ள போதிலும், ரூபா வின்மதிப்பு முன்னர் இருந்தவாறே இருந்து வந்திருக்கிறது. நாட்டின் உற்பத்திப் பொருட்களை அதிகம் ஏற்றுமதி செய்து

பொருளாதாரத்தை விருத்தி செய்யவும் வேண்டியிருக்கிறது. அதுமட்டுமல்லாமல் இறக்குமதியைக் குறைப்பதற்கு இறக்குமதிப் பொருட்களை உள்ளூரில் உற்பத்தி செய்யவும் வேண்டியிருக்கிறது. இந்தியா, இலங்கை முதலிய தென்கிழக்கு ஆசியநாடுகளின் பொருளாதாரத்துடன் பின்னிப் பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதன் காரணமாக இந்திய நாணய மதிப்பிறக்கம் மற்றைய நாடுகளைப் பாதிக்குமென ஏங்கினர்.

இந்நிலையில், இலங்கை அரசாங்கம் நம் நாட்டின் நிலைபற்றி ஆராய்ந்தது. இலங்கையின் பிரதான ஏற்றுமதிப் பொருள் தேயிலையாகும். இது இந்திய நாணய மதிப்பிறக்கத்தினால் பாதிக்கப்படுமா என ஏங்கினர். ஆனால், இலங்கைத் தேயிலை ஏலத்தின் மூலம் விற்பனையாவதினாலும், இலங்கைத் தேயிலைக்கு அயல்நாட்டுக் கேள்வி இருப்பதினாலும் சிறந்த தரமுடைய தேயிலையாக இருப்பதினாலும் எதிர்பார்த்த தெதுவும் நடைபெறுதென இலங்கை அதிகாரிகள் அபிப்பிராயப்பட்டனர். மேலும், இலங்கை ஒரு விருத்தியடைந்து கொண்டிருக்கும் நாடு. அது தனது அத்தியாவசியப்பொருட்களாகிய உணவுப் பொருட்களுக்கு பிறநாடுகளை நம்பி இருக்கவேண்டியுள்ளது. இந்நிலையில் இலங்கை தனது நாட்டிலும் நாணயப்பெறுமதியைக் குறைக்குமேயானால், இறக்குமதி செய்யும் பொருட்களுக்கு ஏராளமான பணத்தை வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்ப நேரிடும். இதனால் இறக்குமதி செய்யும் பொருட்களின் விலைகூடும். விலை கூடுகின்ற அதே நேரத்தில் தொழிலாளர்களின் சம்பளத்தில் எவ்வித மாற்றமும் இருக்காத காரணத்தால் அவர்களின் வாழ்க்கைச் செலவு உயர்கிறது. வாழ்க்கைச் செலவு கூடுவதனால் அதிகசம்பளக் கோரிக்கையை முன்வைத்து வேலைநிறுத்தம் முதலிய அசம்பாவிதங்கள் ஏற்படலாம். இவைகளை நன்குணர்ந்தே நம் நாடு தனது நாணயப் பெறுமதியைக் குறைப்பதில்லை என்ற தீர்க்கமான முடிவுக்கு வந்தது. இது வரவேற்கக்கூடிய தொன்றாகும். ஏனெனில் இலங்கை தனது நாட்டிலுள்ள கைத் தொழில்களுக்கு வேண்டிய பல மூலப் பொருட்களைப் பிறநாட்டிலிருந்து இறக்கு

மதி செய்ய வேண்டியிருக்கின்றது. நாணயப் பெறுமதியைக் குறைத்திருக்காமே யானால் மூலப்பொருட்களின் விலை கூடி உற்பத்திச் செலவு அதிகரிக்கும். இதனால் பல தொழில் நிலையங்கள் நட்டமடைந்து மூடவும் வேண்டியநிலை ஏற்படலாம்.

நாணயமதிப்பிறக்கம் நிதிசம்பந்தமாகச் சரியாக இருந்தாலும் ஜனநாயக ரீதியில் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத தொன்றாக இருக்கிறது. உதாரணமாக சில இந்திய காப்புறுதி ஸ்தாபனங்கள் காப்புறுதித் தொகையை முன்னர் காப்புறுதிப் பத்திரத்தில் குறிப்பிட்டு வழங்கியுள்ளன. ஆனால் நாணய மதிப்பிறக்கங் காரணமாக காப்புறுதிப் பத்திரத்தை வைத்திருப்போர் அதிக பணத்தைக் கேட்கமுடியும். ஆனால் அவர்கள் கொடுப்பார்களா என்பது பிரச்சனையாக இருக்கின்றது. அதே போல கட்டுப்பணத்திலும் வித்தியாசம் ஏற்பட்டுள்ளது.

இந்தியா நாணயப் பெறுமதியை எந்த நோக்கத்திற்காக குறைத்ததோ அந்தநோக்கம் நிறைவேறவில்லை. ஏனெனில் இந்தியாவின் பாரம்பரிய ஏற்றுமதிப் பொருட்களாகிய சணல், தேயிலை, பருத்திப்புடவை ஆகியவற்றின் கேள்வி நெகிழ்ச்சியற்றதாகவே காணப்படுகிறது. இதன் காரணமாக குறிப்பிட்ட அளவு ஏற்றுமதி வருவாய் இந்தியாவுக்கு கிடைக்கவில்லை. மேலும் இந்தியா ஒரு கலப்புப் பொருளாதார நாடாக விருக்கின்றது. இங்கே காணப்படுகின்ற மூலப்பொருட்களுக்கு வேண்டிய கைத்தொழில்களை அமைப்பதில் இன்னும் தன் நிறைவு பெறவில்லை. மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத்திட்டத்தில் வகுக்கப்பட்ட பல திட்டங்களை இந்தியா இன்னும் அமுல்

செய்யவில்லை. இந்தியா வெளிநாடுகளுக்கு அதிக பணம் செலுத்த வேண்டியுள்ளது. இவைகளின் காரணமாக இந்தியா இவ்வருடம் நாணய மதிப்பிறக்கத்தினால் எதிர்பார்த்த அளவு பலனை அடையவில்லை. இன்னும் ஒரு சில ஆண்டுகளில் அடையுமென்பதும் பெரும்பாலும் சந்தேகமே.

இந்தியா உற்பத்தியை அதிகரித்து, தன்னிறைவு அடைகின்ற அதே சமயத்தில் வெளிநாட்டில் தனது பொருட்களுக்கு நாணயமதிப்பிறக்கத்தின்மூலம் கேள்வியை அதிகரிக்கச் செய்கின்றது. இதனால் உற்பத்தி செய்த பொருட்களை வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்ய முடிகிறது. வெளிநாடுகள் இந்தியாவின் ஏற்றுமதிப் பொருட்களின் விலை குறைவாக இருப்பதினால் இந்தியாவிலேயே பொருட்களை வாங்க முற்படுகின்றன, இதனால் மற்றைய நாடுகளின் வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தில் மந்தநிலை ஏற்பட இடமுண்டு. அது மட்டுமல்லாமல் சில நாடுகள் தாம் உற்பத்தி செய்யும் பொருட்களிலும் பார்க்க இறக்குமதிசெய்யும் பொருட்களின் விலை குறைவாக இருப்பதினால் அப்பொருட்களையே நுகர ஆரம்பிக்கின்றன. ஆகவே பொருளியல் நிபுணர் 'மார்ஷல்' கூறியதுபோல நாணயமதிப்பிறக்கம் அயல்நாடுகளைப் பிச்சைக்காரனாக்கிவிடவும் கூடும்.

இன்றுள்ளதுபோல இலங்கையின் வர்த்தகம் எவ்வித நலிவுமின்றி நடைபெறுமானால் இந்திய நாணயமதிப்பிறக்கத்தினால் நம் நாடு பாதிக்கப்பட மாட்டாது என்பதில் ஐயமில்லை.

சே. சிவசுப்பிரமணிய சர்மா
வணிகத்துறை;

“துக்கப்படுவோரின் துன்பத்தைத் துடைக்க நான் நரகத் துக்கு வேண்டுமானாலும் போவேன்.”

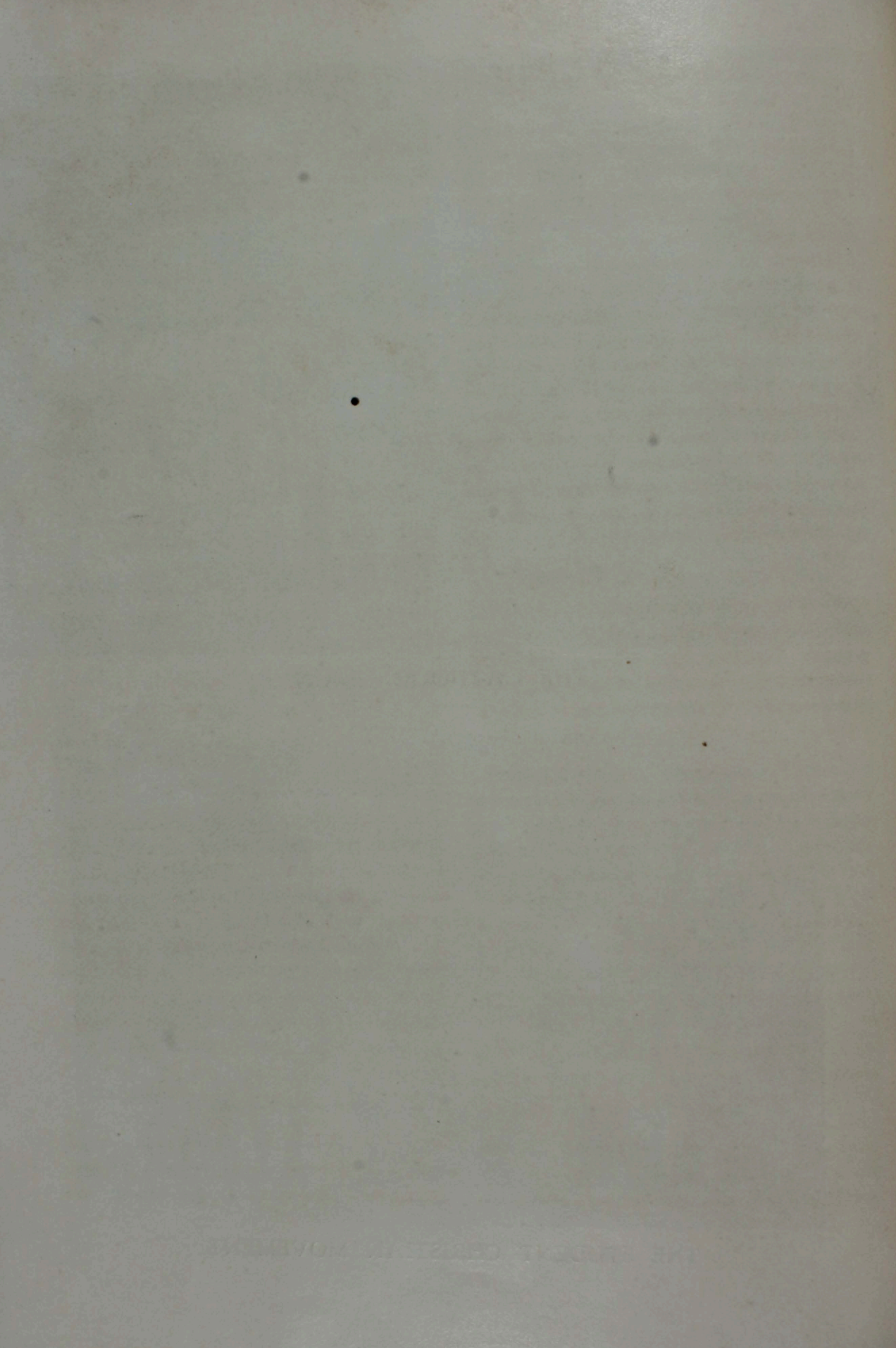
— விவேகானந்தர்

THE CATHOLIC UNION.

THE STUDENT CHRISTIAN MOVEMENT.

தமிழிற் சிறுகதை இலக்கியம்

பல பாத்திரங்களை உலவவிட்டுப் படைக் கப்படுவது காவியம். அதில் நிகழ்ச்சிகள் நிறைந்து கிடக்கும். ஆசிரியன் தன் இலட்சியத்தையும், கருத்தையும் பல இடங்களில் புலப்படுத்தக் காவியங்கள் உதவிபுரிகின்றன. காவியங்கள் உரைநடைத் தோற்றமெடுத்துப் பிற்காலத்தில் நாவல்களாய்ப் பரிணமித்தன. சிறுகதையும் உரைநடை அமைப்பைக் கொண்டதே; ஆயினும், அதில் ஒரு நிகழ்ச்சியையும், ஒரு சில பாத்திரங்களையுமே காணலாம். சிலர் சிறுகதை இலக்கியமல்ல என்று வாதிக்கின்றனர். ஆனால், உலகில் கவிதையோ, காப்பியமோ விளைக்கக்கூடிய பயனைச் சிறுகதையும் விளைக்கும் தன்மையது. எனவே, சிறுகதையை இலக்கியத்தில் ஒரு துறையாகக் கொள்வதில் தவறில்லை.

தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சி, சிறுகதைகளின் வளர்ச்சியால் ஏற்பட்டதன்றி, வேறு வகையால் வளர்ந்தது குறைவே. இன்று தமிழிற் சிறுகதை இலக்கியம் எந்நிலையில் உள்ளது என்பதை நோக்குமுன், அது தமிழிற் தோன்றிய வரலாற்றைச் சிறிது நோக்கல் வேண்டும்.

தனித் தன்மை வாய்ந்த இலக்கியமான சிறுகதையை, மேனாட்டில் முதன் முதல் ஆரம்பித்து வைத்தவர் அமெரிக்க இலக்கிய ஆசிரியர் “எட்காட் அலன் போவ்” என்றால் மிகையாகாது. அவரைத் தொடர்ந்து, அவர் வழியைப் பின்பற்றிப் 19ஆம் நூற்றாண்டில் மாப்பசான் முதலிய பிரான்ஸ் ஆசிரியர்களும், செக் கோவ் முதலிய ருஷிய ஆசிரியர்களும் சிறுகதையைப் போற்றி வளர்த்தனர். இந்திய மொழிகளில் சிறுகதை இடம்பெறக் கால் கோளிட்டவர் ரவீந்திர நாத் தாகூர். அவரைப் பின்பற்றி வ.வே.சு. ஐயர், பாரதி போன்றோர் தமிழிலும் சிறுகதை படைக்க ஆரம்பித்தனர். வ.வே.சு. ஐயர் படைத்த தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் காதல், வீரம், தியாகம் முதலிய பண்புகள் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. எனினும்,

அவற்றின் உருவில் குறையுண்டு. அவ்வாறே பாரதியும் சமூகச் சீர்திருத்தத்தைக் கருத்திற்கொண்டு சிறுகதைகள் படைத்தார்.

இவர்களைத் தொடர்ந்து சாமிநாத ஐயர், ராஜாஜி, ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி (கல்கி) போன்றோர் சிறுகதை இலக்கியத்தை வளர்த்தனர். ஆயினும், கல்கி அவர்களே சித்திகதைக்குரிய உருவத்தைக் கையாண்ட முதல்வராகத் திகழ்கின்றார். இதன்பின் “மணிக்கொடி” என்ற பத்திரிகை பிரசுரிக்கப் பட்டபோது மௌனிகு. ப. ரா., புதுமைப்பித்தன், பிச்சமூர்த்தி ராமையா, சிதம்பர சுப்பிரமணியன், சி.சு. செல்லப்பா, க. நா. சுப்பிரமணியம், எம். வி. வேங்கடராமன் முதலியோர் சிறுகதை இலக்கியத்தைச் சிறப்புற ஓம்பினர். இந்த மணிக்கொடி ஆசிரியர்கள் காலமே சிறுகதை பூரணத்துவம் பெற்ற காலம் எனலாம்.

பாரதிக்குப் பின் தோன்றிய இலக்கிய கர்த்தாக்களுள் புதுமைப்பித்தன் ஒரு மேதையாக மதிக்கப்படுகின்றார். அவரது சிறுகதைகள் என்றும் தமிழன்னைக்கு அணி செய்து நிற்கும் பெற்றியவை.

இவ்வாறு 20ஆம் நூற்றாண்டின்பின் ஆங்கிலேயர் தொடர்பால் வளர்ந்த சிறுகதை இலக்கியம், இன்று மற்றெல்லாவகை இலக்கியங்களையும்விட முதன்மையானதாக இருக்கின்றது. இப்போது தமிழிற் சிறுகதைகள் வாரத்திற்கு நூற்றுக்கு மேல் வெளிவருகின்றன. புற்றீசல்கள் போல பல பத்திரிகைகள் தோன்றியமையாலும், விரைவும் அவசரமும் கொண்ட மக்கள் மற்றை இலக்கியங்களை விடச் சிறுகதைகளையே பெரிதும் படிக்க ஆரம்பித்தமையாலும் எண்ணிறந்த சிறுகதைகள் தோன்றுகின்றன. ஆயினும், அவையெல்லாம் இலக்கியமாகக் கொள்ளும் தகுதியைப் பெற்றவை என்று கூறுவதற்கில்லை. நூற்றுக்கு ஒன்றேனும் இலக்கியத் தர

முள்ளவையாக இன்றையச் சிறு கதைகளில் தெரிந்தெடுக்க முடியாது.

அரசியற் கொள்கைகளின் செல்வாக்கும், எழுத்தாளர்களிடையே எழுந்துள்ள பிளவும் சிறுகதை இலக்கியத்தைப் பெரிதும் பாதித்துள்ளன. சில அரசியற் கட்சிகளின் ஆதரவாளர்கள் தமது கொள்கைகளைப் பொது மக்களிடையே பரப்பப் புரிய வைக்கும் கருவியாகச் சிறுகதையைப் பயன்படுத்துகின்றனர். அவ்வாறே பிறரும் செய்யவேண்டும் என எதிர்பார்க்கின்றனர். அதனால், சிறு கதைகள் இலக்கியமாகக் கருதக்கூடிய பண்பை இழந்து வருகின்றன. இதுபோன்றே மரபு தேவையற்றது எனும் எண்ணமுடையோர் இலக்கணத்தை மீறிப் புதுமை என்ற தகுதியின்மையைப் புகுத்துகின்றனர். ஆகவே, சிறுகதைகள் பலவற்றிலும் தம்தகுதியை இழந்து வருகின்றன.

பண்டைப் புலவர்களிடையே தலையெடுத்த போட்டிகள் தமிழையும், அதன் இலக்கியத்தையும் ஒம்பின. ஆனால், இன்றைய எழுத்தாளர்களிடையே ஏற்படும் போட்டி தமிழையும், இலக்கியத்தையும் வளர்க்கும் என்பது ஐயத்திற்குரியதொன்றே. எனவே, பழமையையும், புதுமையையும் பேணிக் காலத்திற்கேற்ற இலக்கியம் படைக்கவேண்டும். அன்றிப் பழமையைக் கைகழுவிவிட்டுப் புதுமையை நுழைப்பதால் இலக்கியம் தகுதியிழந்து போதல் திண்ணம். தமிழிற்குப் புதிதான சிறுகதை இலக்கியத்தை மேலும் சிறப்

புறச் செய்தற்கு இலக்கிய சிருஷ்டி கர்த்தாக்கள் ஒன்றுபடல் வேண்டும். கொள்கைகளை வலியுறுத்த இலக்கியத்தைக் கருவியாகக் கொள்ளாது, கலைநயமிக்க இலக்கியம் படைக்கப் புதுமையும், பழமையும் கைக்கொள்ளப்படல் வேண்டும். தமிழ் சிறந்தோங்கக் காரணமான மரபைத் தழுவிச் சிறுகதை இலக்கியம் படைக்கப்படல் வேண்டும்.

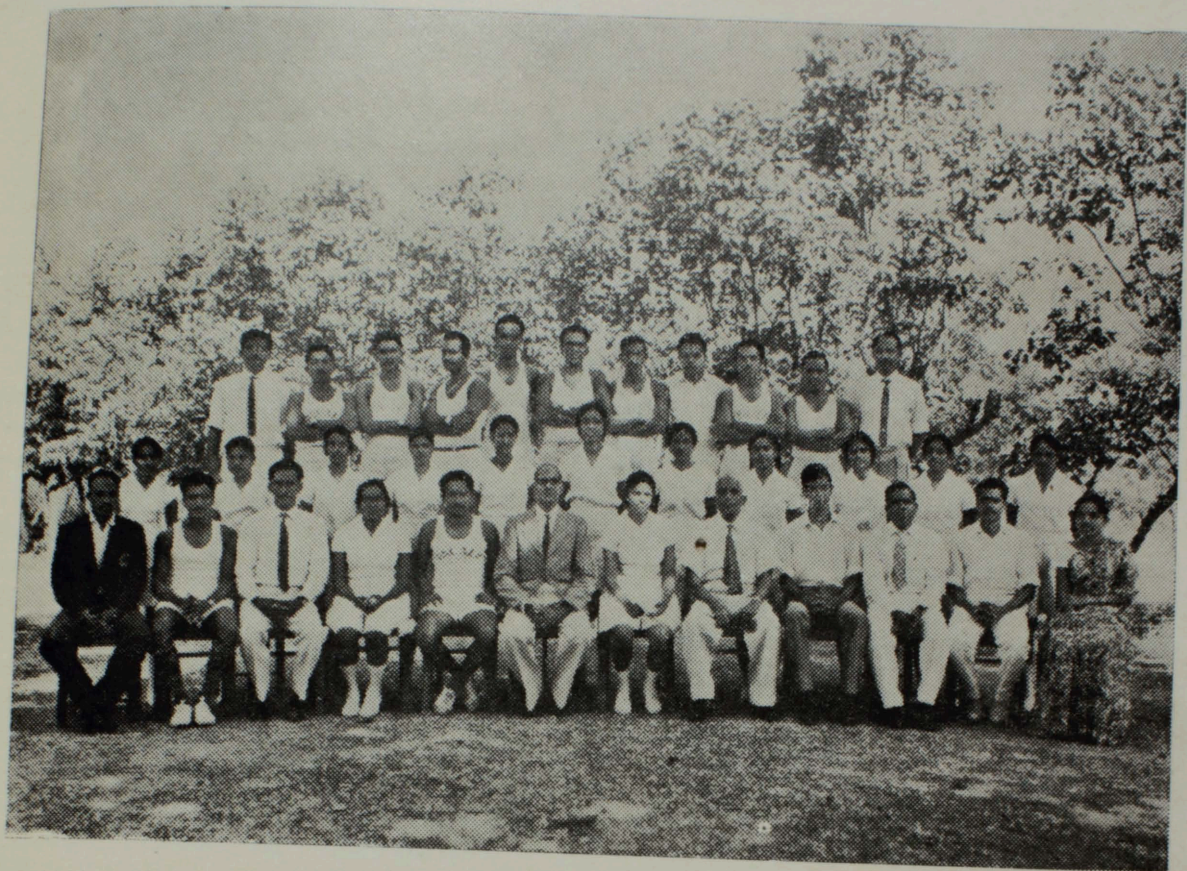
இன்று தமிழில் சிறுகதை உள்ள நிலையை வைத்துக்கொண்டு எதிர்காலத்தை நோக்கினால் பயங்கரமானதாய்க் காட்சியளிப்பதைக் காணலாம். தமிழ்த் தாயின் முது பெருங் குழந்தை செய்யுள், ஆனால், சிறுகதை பச்சிளங் குழந்தை; அதனை நன்னிலையில் ஒம்பி வளர்க்காவிட்டால் வலிகுன்றிப் போவது திண்ணம். தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிக்கு ஊன்றுகோல் சிறுகதையே. அது பண்புகெட்டுப் போகும்போது, உரைநடையும் பண்புகெடுதல் திண்ணம்.

எனவே, தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கியத்தைப் பண்பும், பயனும் மிக்கதாய் ஒம்பி வளர்க்க இலக்கிய கர்த்தாக்கள் ஒன்றுபடல் வேண்டும். பாலிய நிலையிலுள்ள சிறுகதை உரம்பெற ஒற்றுமையே உயர்ந்த வழி.

எம். ஐ. எம். தாலூர்,
(வணிகப்பயிற்சி — முதலாண்டு)

நி அருளுக்கு நிவேதனமாய் அன்பினுக்கோர் கோயிலாய்
அடியேன் நெஞ்சில்
வே இருளுக்கு ஞாயிராய் எமதுயர்நா டாம்பயிர்க்கு
மழையாய் இங்கு
தி பொருளுக்கு வழியறியா வறிஞர்க்குப் பெரும்பொருளாய்ப்
புன்மைத் தாதச்
தா சுருளுக்கு நெருப்பாகி விளங்கியதாய் நிவேதிதையைத்
தொழுது நிற்பேன்.

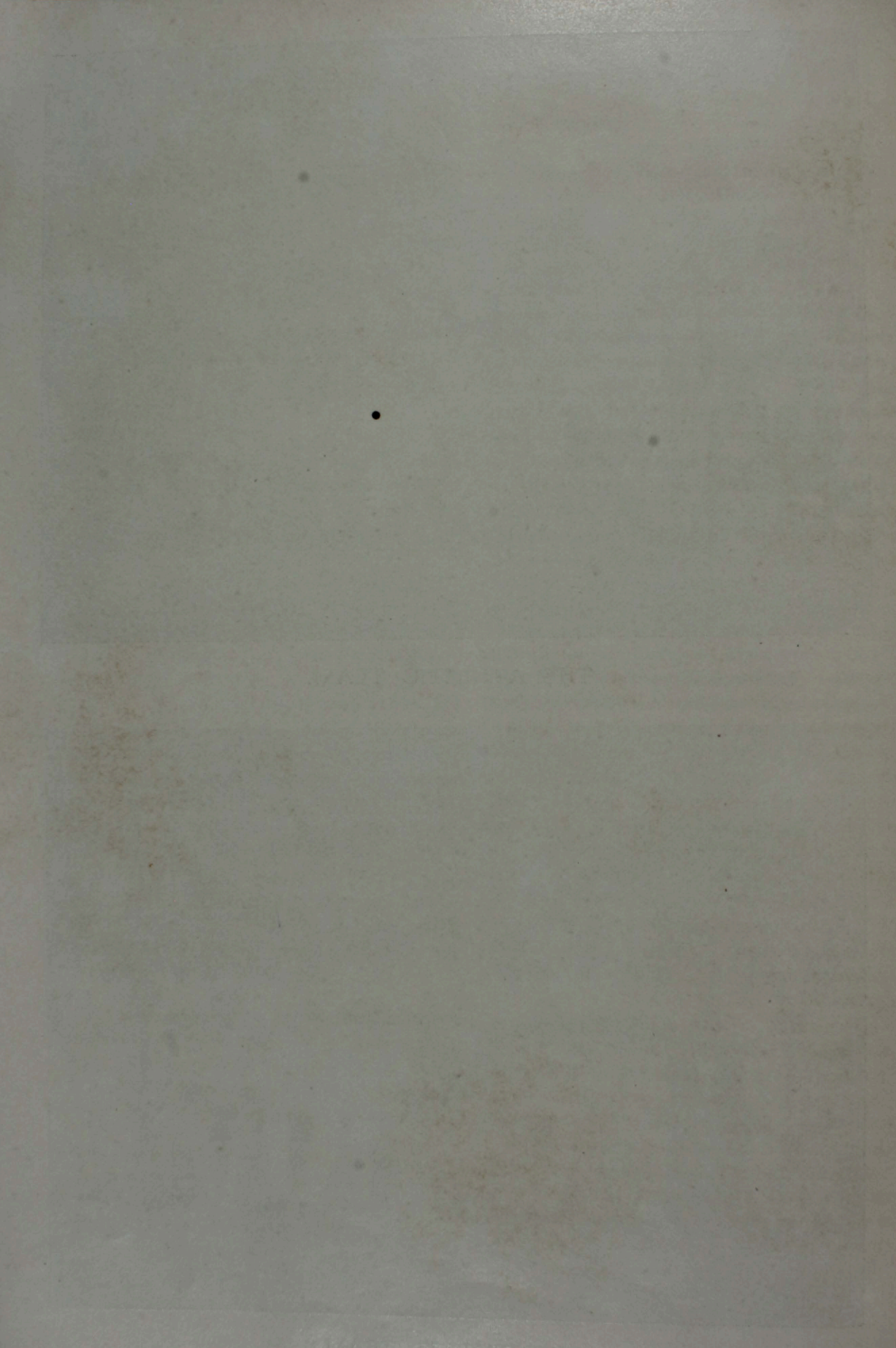
— பாதியார்

THE ATHLETIC TEAM.

THE CRICKET TEAM.

குறைவிருத்தி நாடுகளில் முக்கிய பிரச்சனை உணவுப் பற்றாக்குறையா?

உலகில் அதிக மக்களைக் கொண்ட ஆசிய, ஆபிரிக்க நாடுகளே பொருளாதார வளர்ச்சியில் பின்தங்கிக் குறைவிருத்தி நாடுகளாகக் காணப்படுகின்றன. இந்நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கைத்தரம், தனிநபர் வருமானம் ஆகியன மேற்கு நாடுகளை விட மிகக்குறைந்த நிலையில் காணப்படுகின்றன. இந்நாடுகளில் அதிகரித்துவரும் மக்களுக்கு உணவுப் பற்றாக்குறை பெரும் பிரச்சனையாக இருந்தபோதும், இவற்றைவிட முக்கியமான உள்நாட்டு அரசியல் பிரச்சனை, அளவுக்கதிக குடித்தொகைப் பெருக்கற் பிரச்சனை, ஏகாதிபத்திய வாதிகளின் தலையீட்டுப் பிரச்சனை, கைத்தொழில் வளர்ச்சியின்மை ஆகியன உடனடியாகத் தீர்க்கப்படவேண்டிய பிரச்சனைகளாகும்.

சுதந்திரத்தின்பின்பு இந்நாடுகளின் நிலை

ஆசிய ஆபிரிக்க நாடுகள் ஏகாதிபத்திய நாடுகளின் ஆட்சியிலிருந்து 2-ம் மகாயுத்தத்தின் பின்பு சுதந்திரம் பெற்றவையாகும். இன்னும் சில நாடுகள் ஏகாதிபத்திய நாடுகளின் பிடியிலிருந்து விடுபடாமல், அவர்களின் ஆட்சியின் கீழிருந்து வருகின்றன. ஆசிய ஆபிரிக்க நாடுகளுக்கு ஏகாதிபத்திய நாடுகள் தாம் விரும்பிச் சுதந்திரம் அளிக்கவில்லை. அவர்களின் எதிர்ப்புரட்சிகளும், சுதேச இயக்கங்களும் தான் விடுதலைக்கு வழிவகுத்தன. ஆபிரிக்காவில் அண்மைக்காலம் தொட்டுத்தான் ஏகாதிபத்திய வாதிகளுக்கு எதிரான கோஷங்கள் எழுப்பப்பட்டு வருகின்றன. ஏகாதிபத்திய நாடுகள், இந்நாடுகளின் உற்பத்திப் பொருட்களைத் தம் நாட்டுக் கைத்தொழிலுக்கு மூலப் பொருளாக வளம் படுத்தியது மட்டுமல்ல, தமது முடிவுப் பொருள்களுக்கு இந்நாடுகளைச் சந்தைகளாகவும் பயன்படுத்தின. ஆனால், இந்நாடுகளின் பொருளாதார நலன் கருதிக்கைத்தொழிலையோ, விவசாயத்தையோ வளம்படுத்த முன்வரவில்லை. சுதந்திரம் பெற்ற ஆசிய ஆபிரிக்க

நாடுகள் சுதேச இயக்கங்கள் மூலம் தம் நாட்டுக் கைத்தொழில்களையும், விவசாயத்தையும் பெருக்க முக்கிய நடவடிக்கைகள் எடுத்து வருகின்றன. ஆரம்பத்திலேயே பொருளாதார நலிவுற்ற குறைவிருத்தி நாடுகள், கைத்தொழில்—விவசாயத்தைப் பெருக்குவதற்குப் போதிய மூலதனப் பற்றாக்குறை இருந்தபோதிலும், இறக்குமதியைக் குறைத்து, ஏற்றுமதியை வளப்படுத்தும் நோக்கத்துடன், திட்டங்கள் இட்டு, பொருளாதார வளம்படுத்தவில்லை வருகின்றன.

பொருளாதாரநிலை

சுதந்திரத்துக்கு முன்பு இந்நாடுகளின் பொருளாதாரம் ஏற்றுமதியில் தங்கியிருந்தது. இலங்கை, மலாயாவின் ஏற்றுமதி பெருந்தோட்டப் பயிரான தேயிலை, இறப்பர், தெங்குப் பொருள்களிலும் இந்தியாவின் ஏற்றுமதி, தேயிலை, பருத்தி, ஜூட் சணல், நிலக்கரி ஆகியவற்றின் ஏற்றுமதியில் தங்கியிருந்தன. இப்பொருள்களின் முக்கிய சந்தைகளில் குறித்த பொருள்களின் கேள்வி குறைந்து வருவதினால் விலையில் உறுதியற்ற தன்மை ஏற்படுவதுடன், விலை வீழ்ச்சியடைந்து கொண்டும் வருகிறது. பெருந்தோட்டப் பயிர்களின் உற்பத்தி ஆபிரிக்க நாடுகளில் அண்மைக்காலத்தில் ஏற்பட்டமையால் ஆசிய நாடுகளுடன் குறித்த நாடுகள் உலக சந்தையில் போட்டியிட வேண்டியிருக்கிறது. நுகர்ச்சி மாறாமல் இருக்கும்போது நிரம்பல் மாறுவதினால் விலையில் திடீர் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டு வருகின்றது. இதனால் மேற்கொண்டும் ஆசிய ஆபிரிக்க நாடுகள் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கையில் கூடிய கவனம் செலுத்த முடியாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

சுதந்திரத்தின் பின்புதான் இந்நாடுகளில் விவசாய, கைத்தொழில் துறைகளில் விருத்தியேற்படத் தொடங்கியது. உணவைப் பொறுத்த வரையில் குறைவிருத்தி

நாடுகளில் பெரும்பாலானவை இன்றும் தன் நிறைவை அடையாமலே இருக்கின்றன. இந்தியா, இலங்கை ஆகிய ஆசிய நாடுகள் சுதந்திரம் அடைந்து சுமார் 18 வருடங்கள் ஆகியும், இன்றும் உணவுப் பத்தியில் தன் நிறைவை அடையவில்லை; விவசாயத்தைப் பெருக்குவதற்குக் குறைவிருத்தி நாடுகளை எதிர்நோக்கியுள்ள முக்கிய பிரச்சனைகள் நிலப்பிரச்சனை, தொழில் முறைப் பிரச்சனை, நீர்ப்பிரச்சனை ஆகும். எனவே, விவசாயத்தைப் பொறுத்து மேற்குறித்த பிரச்சனைகளுக்குச் சுமுகமான தீர்வு காணவேண்டிய நிலை குறைவிருத்தி நாடுகளை எதிர்நோக்கியுள்ளது.

குறைவிருத்தி நாடுகளின் முக்கிய உணவுத் தானியம் நெல், கோதுமை, சோளம் முதலியன ஆகும். நெல் உற்பத்திக்கு 50" மேற்பட்ட மழை வீழ்ச்சியும் வண்டல் கழிமுகப்பகுதியும் இன்றியமையாதன ஆகும். இத்தகைய அடிப்படையில் இந்திய விவசாய நிலம் முழுவதிலும் நெல்லை உற்பத்தி செய்ய முடியாது. எனவே, நீர்ப் பாசன வசதியுடன் புதிய நிலங்களைப் பயிர்ச் செய்கைக்குப் பயன்படுத்த வேண்டும். சமய மரபு முறைகளினால் நிலங்கள் துண்டாடப்படுவதினால் செறிவான முறையில் (Insentive) விவசாயம் செய்யலாமே ஒழிய மேற்கு நாடுகளைப் போல பரும்படியாக்க முறையில் விவசாயம் செய்ய முடியாத நிலையில் இந்திய பாகிஸ்தான் நாடுகள் இருக்கின்றன. ஒரே நிலத்தை திரும்பத் திரும்ப விவசாயம் செய்வதினால் நிலம் தன் வளத்தை இழக்கிறது. இதனால் செயற்கை முறையான வளமாக்கிகளை உபயோகிக்க வேண்டிய பிரச்சனை விவசாயிகளை எதிர்நோக்கியுள்ளது.

விவசாயத்தைப் பொறுத்துப் பலநாடுகளில் தொழில் முறையில் பழைய முறைகளே பின்பற்றப்படுகின்றன. உபயோகிக்கும் கருவிகள் பழையன. நவீன போக்கு வரத்துச் சாதனக் குறைவுகள், சந்தை வசதிக் குறைவுகள் விவசாய உற்பத்திப் பெருக்கத்திற்குத் தடையாகக் காணப்படுகின்றன. குறைவிருத்தி நாடுகள் வெப்ப மண்டலத்தைச் சூழ்ந்து இருப்பதினால் நீர்ப்பிரச்சனை தீர்க்க முடியாத பிரச்சனை

யாக இருக்கிறது. பயன்படுபடியு வீழ்ச்சி (Effective rainfall) குறைவாக இருக்கிறது. இதற்கு ஒரே வழி மழை கூடிய காலத்தில் நீரைத் தேக்கி வைத்து, நீர் பற்றாக்காலத்தில் தேக்கிய நீரைக் கால்வாய்கள்மூலம் பயிர்களுக்குப் பாய்ச்ச வேண்டும். மேற்குறித்த பிரச்சனைகளுக்கு அரசாங்கம் தலையிட்டாலே ஒழிய தனியாரால் தீர்வு காண முடியாது. இத்தகைய பிரச்சனைகளுக்கு இந்தியாவின் கடந்த மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலும் முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டும் இந்தியா எதிர்பார்த்த வெற்றியைப் பெறவில்லை. இலங்கை அரசாங்கம்கூட விவசாய அபிவிருத்தியில் கூடிய கவனம் செலுத்தியும், இன்றுவரையிலும் உணவுப் பொருள்களில் தன்னிறைவை அடையவில்லை.

குறைவிருத்தி நாடுகளில் விவசாய விருத்தியிலும் பார்க்கக் கைத்தொழில் விருத்தி மிகமிகக் குறைவாக இருக்கிறது. கைத்தொழில் வளர்ச்சிக்கு உற்பத்திக் காரணிகளான முதலும், மூலவளமும், தொழிலாளரும், சந்தையும், முயற்சியாளரும் இன்றியமையாதன ஆகும். மேற்குறித்த காரணிகள் குறைவிருத்தி நாடுகளைப் பொறுத்து மிகவும் அருமையாகவே காணப்படுகின்றன. நிலக்கரி உற்பத்தியில் உலகில் 9-வது இடத்தை வகிக்கும் இந்தியாவில் முயற்சியாளர் வகுப்பு ஒன்று இருந்திருந்தால் இந்தியா கைத்தொழில் வளர்ச்சியில், ஆசியாவில் முதன்மை பெற்றிருக்கும். கைத்தொழிலுக்கு அரசாங்கம் ஊக்கமளித்தாலும் சில நாடுகளில் மூலவளக் குறைவு காணப்படுகிறது. இத்தகைய பிரச்சனை இலங்கையை இன்று எதிர்நோக்கியுள்ளது. மேலும், கைத்தொழில் அனுபவக்குறைவான இந்தியாவில் சிறந்த தொழில் நுட்பத் தொழிலாளர் இன்மைக்குக் காரணமாகும். இவை மட்டுமல்ல; உற்பத்திப் பொருள்களை விற்பனை செய்வதற்குப் போதிய சந்தைவசதியற்றுக் காணப்படுகிறது. ஆசியாவில் கைத்தொழில் துறையில் வளர்ச்சியுற்ற யப்பான் நாடு குறித்த வளர்ச்சியின் மூலம் தனது உணவுப் பற்றாக்குறையைப் பிறநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்து நிவிர்த்தி செய்கிறது. குறைவிருத்தி நாடுகள் கைத்தொழில் விருத்தி

யின்மையால் உணவுப் பொருள்களை இறக்குமதி செய்வதற்கு வெளிநாட்டுச் செலாவணி இன்றிக் கஷ்டப்படுகின்றன. குறைவிருத்தி நாடுகளில் உணவுப் பற்றாக்குறை தவிர, வேறும் பல தீர்க்கப்பட வேண்டிய பிரச்சனைகள் உள்.

உள்நாட்டு வெளிநாட்டு அரசியல் நிலை

குறைவிருத்தி நாடுகளைப் பொறுத்து உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு அரசியல் பிரச்சனைகள் முக்கிய பிரச்சனைகளாகக் காணப்படுகின்றன. மா காணங்களும், மத்திய அரசாங்கமும் உணவுப் பங்கீடு, மொழிக்கொள்கை முதலியவற்றைப் பொறுத்து, வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காண முடியாத நிலையில் இருக்கின்றன. அரசியல் ஆட்சியைக் கைப்பற்றும் நோக்கமாக அரசியல் கட்சிகள் வெவ்வேறு சமூகங்களிடையேயும், வகுப்புவாதக் கோஷங்களைத் தூண்டி மக்களை மோதச் செய்வதுடன் பிளவையும் உண்டாக்கிவிடுகின்ற நிலையை இலங்கை போன்ற நாடுகளில் காணலாம். ஆபிரிக்க நாடுகளை எதிர்நோக்கியுள்ள முக்கிய உள்நாட்டுப் பிரச்சனை நிறப் பிரச்சனையாகும். சுதேசிகளான கறுப்பர்களுக்கு ஆட்சியில் சமசந்தர்ப்பம் அளிக்க முடியாது என்ற கொள்கை தென்னாபிரிக்க வெள்ளையர்களால் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகின்றது. எனவே, உள்நாட்டு அரசியல் பிரச்சனைகளில், சுமுகமான முறையில், அமைதி ஏற்பட்டால்தான் பொருளாதாரம் வளரும் என்பது அறிஞர் கருத்தாகும்.

எல்லைத் தகராறு, நீர்ப்பிரச்சனை குறைவிருத்தி நாடுகளான இந்தியாவையும் பாகிஸ்தானையும் எதிர்நோக்கியுள்ளன. இந்திய சீன எல்லைத்தகராறு, இந்திய பாகிஸ்தான் காஷ்மீர் பிரச்சனை ஆகியவற்றினால் பொருளாதார அபிவிருத்தியில் முடக்க வேண்டிய பெரும்பங்கு மூலதனம், யுத்தத்துக்குச் செலவு செய்யப்பட்டது. நாட்டு நலன்கருதி மக்கள் பொருள்களைத் தியாகம் செய்ய வேண்டிய நிலை மேற்குறித்த நாடுகளைப் பொறுத்துக் காணப்படுகின்றன. இந்திய பாகிஸ்தான் பிரிவினையால் சிந்துநதியின் முக்கிய நீர்ப்பாய்ச்சல் கால்வாய்கள் இந்தியாவுக்குச் சென்றதி

னால் பாகிஸ்தான் விவசாயம் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. வளர்ச்சியடையாத இவ்விரு நாடுகளும் மேற்குறித்த பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வுகாணாவிட்டால் பொருளாதாரத்தில் முடக்கவேண்டிய செல்வம் முழுவதையும் யுத்தத்தில் முடக்க வேண்டியநிலை ஏற்படும்.

குடித்தொகைப் பெருக்கம்

குறைவிருத்தி நாடுகளின் குடித்தொகை வளர்ச்சி உணவு உற்பத்தி வேகத்தைப் பார்க்கிலும் அதிகரித்துச் செல்வதால், அவை குடித்தொகைக்கு வேண்டிய உணவு இன்றி இடர்ப்படுகின்றன. இலங்கையின் குடித்தொகை வளர்ச்சி 2.8 வீதம் ஆகும். குறித்த வேகத்தில் குடித்தொகை வளர்ந்தால் 1970-ம் ஆண்டில் இலங்கையின் மொத்தக் குடித்தொகை இன்றிலும் 1 1/2 மடங்காக அதிகரிக்கும் என்று குடிசன மதிப்பீட்டுத்துறை அறிவித்துள்ளது. இலங்கையின் குடித்தொகைக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருள் இன்றுள்ள நிலையிலும் 2 மடங்காக அதிகரித்தால்தான் ஓரளவுக்கு உணவுப் பற்றாக்குறையை நிவர்த்தி செய்ய முடியும். அதே நேரத்தில் குடித்தொகைப் பெருக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். இன்னும் குறைவிருத்தி நாடுகள் எல்லாம் பிறப்பு வீதத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதில் தீவிர கவனம் செலுத்தி வருகின்றன. இந்தியா குடிசனக் கட்டுப்பாட்டின் அவசியத்தைப் பிரச்சாரத்தாலும், இலவச செயற்கைத் தடை மருந்துகளை வழங்குவதாலும் வலியுறுத்தி வருகிறது.

பிறப்பு விகிதத்தைத் தடை செய்யாமல் குறைவிருத்தி நாடுகளின் உணவுப் பற்றாக்குறைக்குத் தீர்வு காண்பது நீண்ட காலத்திலும் நிறைவேறுத ஒன்றாகும். ஏனெனில், தற்பொழுதுள்ள குடித்தொகைக்குத் திட்டமிட்டு உற்பத்தியைப் பெருக்கும்பொழுது திட்ட முடிவில் அதிகரித்த மக்களுக்கும் உணவளிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படும். இவை மட்டுமல்ல, பிறக்கும் குழந்தைகளுக்கு மருத்துவ வசதிகள், கல்வி வசதிகள் அளிக்க வேண்டும். இவைகள் சமூக நலன் கருதி அரசாங்கத்தால் மக்களுக்கு இலவசமாகச் செய்யப்படும் கடமையாகும். குறித்த கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு அதிக மூலதனத்தை வருடா

வருடம் சமூக நலத்துறைக்குச் செலவு செய்ய வேண்டும். பிறப்பு விகிதத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதினால் சமூக நலத்துறை செலவிடும் பணம் நாட்டின் உற்பத்தித் துறைக்குத் திருப்பப்படுவதினால் உற்பத்தி பெருகி, மக்கள் வாழ்க்கைத்தரம் உயர்ந்து உணவுப் பற்றாக்குறை நீங்கி நிறைவு ஏற்படும். எனவே, குறித்த இலக்கை அடைவதாயின் குடித்தொகைப் பிறப்பு விகிதத்தைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும்.

ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் தலையீடு

இன்று உலகில் ஜனநாயகம் பொதுவுடைமை என்ற கோட்பாடுகளை வளர்ப்பதில் வல்லரசு நாடுகளிடையே போட்டி ஏற்பட்டுள்ளது. ஜனநாயகத்தைக் காரணமாக வைத்துக் குறைவிருத்தி நாடுகளில் ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் தலையீடு அந்நாடுகளின் உணவுற்பத்திப் பெருக்கத்தை மட்டுமல்ல, கைத்தொழில் துறையையும் பாழடையச் செய்கிறது. வியட்னாம் புரட்சியில் தென்வியட்னாவுக்கு வெளிப்படையாக உதவி செய்வதாக அமெரிக்கா நடித்துக் கொண்டு மறைமுகமாகத் தனது உற்பத்திப் பொருள்களுக்குச் சந்தையாகத் தென்வியட்னாமை வைத்திருக்கிறது. கொங்

கோவில் லுமும்பாவின் படுகொலைக்கு வித்திட்ட ஏகாதிபத்தியவாதிகள் வியட்னாம் பிரச்சனைக்கு முட்டுக்கட்டையாக இருப்பது அந்நாட்டின் உற்பத்திப் பெருக்கத்துக்கு அழிவைத் தருகிறது. புரட்சியின் காரணமாக வட வியட்னாம் நெல் உற்பத்தியில் அதிக வீழ்ச்சியை எய்தியதினால், ஏற்றுமதி செய்த வியட்னாம், உணவுப் பற்றாக்குறையை ஈடுசெய்ய முடியாமல் இடர்ப்படுகிறது. எனவே, குறைவிருத்தி நாடுகளிலிருந்து ஏகாதிபத்திய வாதிகளின் தலையீடு அகற்றப்படும்வரை குறித்த நாடுகள் பொருளாதார வளர்ச்சியில் முன்னேற்றமடைய முடியாது.

உணவுப் பற்றாக்குறை விரைவில் தீர்க்க முடியாத ஒரு முக்கிய பிரச்சனையாக இருந்து வரும். உணவுப் பற்றாக்குறை நீங்க வேண்டுமென்றால், மேற்குறித்த பிரச்சனைகளுக்கு உடனடியாகத் தீர்வு காண வேண்டிய கடப்பாடு குறைவிருத்தி நாடுகளைச் சார்ந்தது.

து. தியாகாசன்,
ஆங்கிலத்துறை.

“ஆண்டவனே! எல்லாமான ஒருவனே! எம்மால் எந்தச் சூமையைத் தாங்க முடியாதோ அதை நமக்குத் தராதே! நாம் வலுவற்ற மனிதர்கள்.”

— அன்னை சாரதாமணி

RAMANATHAN HOUSE —

AN HOUSE - CHAMPIONS, 1967.

மத்திய வங்கி

மத்தியவங்கி, தொழில் வங்கி இயலில் ஒரு முக்கிய பகுதியாகும். இது நடைமுறையில் நெடுங்காலமாகக் காணப்பட்டும் தத்துவரீதியில் உருவாகியது அண்மைக்காலத்திற்குள் எனலாம். சர்வதேச நாணய அமைப்பு முதலாம் உலக மகாயுத்தம்வரை, அதாவது 1916-ம் ஆண்டு வரை தங்கநாணயத் திட்டத்தின்படி இருந்ததால், இதன் அடிப்படையிலேயே மத்திய வங்கியின் தொழிற்பாடுகளும் அமைந்திருந்தன. 1916 இன் பின் நாட்டின் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு நாணய விடயங்களை ஆளுகையெய்ய மத்திய வங்கியின் தலையீடு தேவைப்பட்டது. இதன்பின்பே தத்துவ அடிப்படையில் மத்திய வங்கிகள் தோன்றின.

இங்கிலாந்தில் 1698-ம் ஆண்டிலே வங்கித்தொழில் ஆரம்பித்து விட்டதெனலாம். ஆரம்பகாலந்தொட்டே அரசாங்க நிதி அலுவல்கள் நாணய வெளியீட்டுப் பொறுப்புக்கள் போன்ற முக்கிய விடயங்கள் இதன் கட்டுப்பாட்டிற்குள்ளிருந்து வந்தன. காலப்போக்கில் இதன் செல்வாக்கும் சிறப்பும் பெருகின. ஈற்றில் அது மத்திய வங்கியாக வளர்ச்சி பெற்றது. பொதுவாக இங்கிலாந்து வங்கிகளின் வளர்ச்சியைக் கொண்டே மத்திய வங்கித் தத்துவங்கள் எழுந்தன. ஆனால், இன்று சில நாடுகளில் பொருளாதார நிலைமைகளிலேற்பட்ட சில மாறுதல்களால் மத்திய வங்கி மரபுத் தத்துவங்களிலும் சில மாறுதல்கள் ஏற்பட்டுள்ளன.

மத்திய வங்கியென்பது ஒரு நாட்டின் நாணய ஒழுங்கின் அதிகாரியாகும். நாணய வங்கியமைப்பில் உச்சநிலையமாக விளங்குவதோடு அது தேசியப் பொருளாதார நலன்களை நோக்கமாகக் கொண்டு கடமையாற்றுவதாகும். முதலாளித்துவ பொருளாதாரங்களில் தனியார் துறை நடவடிக்கைகளால் பொருளியல் விருத்தி தடைப்படாவண்ணமும் நாணயச் சிக்கல்

கள் ஏற்படாவண்ணமும் வங்கியமைப்பில் மேற்பார்வை செய்ய ஒரு மத்திய வங்கி தேவையாக இருப்பதால் இவற்றின் நோக்கம் வணிக வங்கிகளைப்போல் இலாபம் பெறுதலன்று.

மத்திய வங்கிகள் நாட்டின் பணநிரம்பலையும், வணிக வங்கிகளின் கடன் பெருக்கத்தையும் ஒழுங்குசெய்து பொருளாதார உற்பத்தியை நிலைநிறுத்துவதன்மூலம் நாட்டின் பொருளியல் விருத்திக்குத் துணைபுரிகின்றன. மத்தியவங்கி வணிக வங்கித் தொழிலில் ஈடுபடாமை முக்கிய அம்சமாகும். ஏனெனில், வணிகவங்கித் தொழிலில் மத்தியவங்கி ஈடுபடுமாயின் வணிக வங்கிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் கடமையைச் சரிவரச் செய்ய முடியாது இவ்வாறு வணிக வங்கிகள் மத்திய வங்கியுடன் ஒத்துழையாமல் போகலாம்.

பொது நலத்துக்கு அவசியமானதெனக் கருதுவதைச் செய்யும் வகையில், வங்கிகளுக்கு மத்திய வங்கி ஆணையிடலாம். ஏனைய வங்கிகளிடமிருந்து தகவல்களைப் பெறலாம்; சிபார்சுகளைச் செய்யலாம். திறைசேரியின் அதிகாரத்துடன் எந்த வங்கிக்குமானையிடலாம். பொது நலத்துக்குகந்தவகையில் இந்த வங்கி எப்போதும் திறைசேரியுடன் நெருங்கிய கூட்டுறவுடன் பணிபுரிகின்றது. இதனை ஏனைய வங்கிகளும் பின்பற்றுகின்றன. திறைசேரி மத்திய வங்கியின் கருத்திற்கேற்ப வழிநடத்தப்படுதலில் சந்தேகமில்லை என்றாலும் சட்டப்படி திறைசேரியின் செயலியாகவே (Agent) வங்கி இப்பொழுதும் தொழிற்படுகிறது.

அரசாங்கம் தன் பணத்துறைக்கொள்கையில் எந்தெந்த முறைகள் சிறந்தனவோ, அவற்றையெல்லாம் வெற்றியுடன் கையாள்வதற்கு அரசாங்கத்துக்கு உதவுவதே மத்திய வங்கியின் கடமையாகும். இன்று மத்தியவங்கியின் பெரும்பகுதி அலுவலாக

அயல்நாட்டு நாணயமாற்றுக் கட்டுப்பாடு (Foreign Exchange Control) தான் காணப் படுகிறது. அத்தோடு பணத்தின் நிரம்பலையும் கட்டுப்படுத்துகின்றது. மேலும் சில மரபுத் தொழிற்பாடுகளையும் புரிகிறது.

மத்திய வங்கியின் தொழிற்பாடுகள் :

மத்திய வங்கியின் தொழிற்பாடுகளில் பின்வருவனவற்றை முக்கியமானவைகளாகக் கொள்ளலாம் :—

1. நாணய வெளியீடு (Notes issue)

பொருளாதாரத்தில் நாணயம் ஒரு முக்கிய பங்கை வகிப்பதால் பொருளாதாரத்தின் எல்லாத் துறைகளையும் நாணயம் பாதிக்கிறது. மத்திய வங்கிகள் தோன்று முன் வணிக வங்கிகள் எவ்வித கட்டுப்பாடுமின்றி நாணய வெளியீட்டைச் செய்தால் பொருளியலைப் பாதித்தது. இதனால் நாணய வெளியீட்டைக் கட்டுப்படுத்த ஒரு மத்திய நிறுவனம் தேவைப்பட்டதை உணர்ந்து அதனை மத்திய வங்கியிடம் ஒப்படைத்தனர். பொருளாதார உறுதியையும் வளர்ச்சியையும் பாதுகாத்தல், நாணய ஒழுங்கைப் பாதுகாத்தல் என்பன இதன் முக்கிய செயல்களாகும். நாணய வெளியீட்டை அரசாங்கத்தின் சார்பாக மத்திய வங்கி செய்கிறது.

பணத்துறைக் கொள்கையில் முழு அதிகாரத்தையும் பெறவேண்டுமாயின் அது பணம் அச்சடிப்பதைக் கட்டுப்படுத்தியே ஆகவேண்டும். ஏனைய வங்கிகள் பணம் அச்சடித்துப் பண இருப்பைத் தன் மனம் போல் மாற்றிக்கொள்ள இடமிருப்பின் மத்திய வங்கியால் எதுவும் செய்யமுடியாது. மத்திய வங்கியால் வெளியிடப்படும் தாள் நாணயங்கள் எல்லோராலும் ஏற்கப்படுகின்றன. எல்லாப் பணிகட்கும் உதவுகின்றன, இதன் மொத்த வெளியீட்டளவு அரசாங்கத்தால் வரையறுக்கப்படும். அரசாங்கம் விரும்பினால் கூட்டவோ குறைக்கவோ முடியும். ஆனால், பல முக்கிய காரணங்களுக்காகவே நாணயம் வெளியிடும் உரிமை மத்திய வங்கியிடம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

2. வங்கிகளின் வங்கி :

தனது பெட்டிப் பணத்துக்குவேண்டிய பணம் தவிர ஏனைய இருப்புக்களை யெல்லாம் இதர வங்கிகள் மத்தியவங்கியிடமே வைத்திருக்கின்றன. குறிப்பிட்ட வீதத்திற்கு வணிக வங்கி மத்திய வங்கியிடம் பணம் வைத்திருக்கவேண்டுமென்று இன்று அரசாங்கம் சட்டம் விதித்துள்ளது. தீர்வுச் செயலில் ஒருவங்கி மற்றொரு வங்கிக்குத் தான் அளிக்கவேண்டிய நிகரச் செலுத்தலை மத்திய வங்கியிலுள்ள தன் கணக்கின் காசோலை ஒன்றை வழங்குவதன் மூலம் தீர்க்கிறது. இது மற்றைய வங்கியின் மத்திய வங்கிக்கணக்கில் உள்ள இருப்பைக் கூட்டி முதலாம் வங்கியின் இருப்பைக் குறைக்கும்.

வங்கிக் கடனாக்கத்தின் மொத்த அளவு எல்லாம் இந்த வங்கிகளின் வைப்பையே அடித்தளமாகக் கொண்டிருப்பதால் இந்த வங்கி வைப்புக்களை உயர்த்துவதன் மூலமும் குறைப்பதன் மூலமும் வங்கி வைப்புக்களின் பெருக்கத்தையும் சுருக்கத்தையுமேற்படுத்த மத்திய வங்கியால் முடியும். வணிக வங்கிகளின் உண்டியல்களைக் கழிவு செய்தல் அவற்றின் பண ஒதுக்குகளுக்குப் பாதுகாப்பளித்தல், வணிக வங்கிகளுக்கு நிதித்தட்டுப்பாடு ஏற்படும்பொழுது, இந்நிலை பொருளாதார நடவடிக்கைகளைப் பாதிக்காது தடுக்க மத்தியவங்கி வணிக வங்கிகட்குக் கடனுதவி செய்கின்றது.

3. அரசாங்கத்தின் வங்கி :

காசத் தாள்களை வெளியிடும் முழு உரிமைகளையும் பெற்றதினாலேயே மத்திய வங்கி அரசாங்கத்துக்கு, வங்கியாளர், பதிலாளர், ஆலோசகர் என்ற மூன்று பணிகளையும் புரிகிறது. அரசாங்கத்தின் வரவு செலவுக்கணக்குகளைச் சரிவர வைத்திருக்கத் தகுந்த சாதனமாக விளங்குவது மத்திய வங்கியாகும். நாணயப் புழக்கம் பற்றிய செய்திகளைக் கண்காணிக்கவும், கட்டுப்படுத்தி வைக்கவும் மத்திய வங்கியால் இலகுவாக முடியும். அரசாங்கநிதி நடவடிக்கைகள் சிலவேளை பணச் சந்தையைப் பாதிக்கலாம். அப்படி நேர்ந்தால் மத்திய வங்கி நாட்டின் நிதிநிலைமையை ஆராய்ந்து

தகுந்த நடவடிக்கைகளை எடுக்க அரசாங்கத்திற்கு ஆலோசனை கூறுவது இதன் கடமையாகும். அயல்நாட்டுச் செலாவணித் தேவையை அறிந்து அதற்கேற்ப அச்செலாவணி பெறும் வழிவகைகளை அரசாங்கத்திற்கு அறிவிக்கும்: ✓

அரசாங்கக் கடன்வெளியீடு செய்வதும் அதுபற்றிய கணக்குகளைக் கவனிப்பதும் மத்தியவங்கி அரசாங்கத்திற்குப் பதிலாகப் புரியும் பணிக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். அரசாங்கத்திற்குக் கடன் கொடுத்துவது இதன் முக்கிய பணியாகும். இவை குறுகியகாலக் கடன்களே. இதனை அரசாங்கம் வரியால் அல்லது கடனால் தீர்க்கும். மத்திய வங்கி அரசாங்கத்திற்குக் கடன் கொடுப்பதால் இருவித பலனேற்படுகிறது. i. புழக்கத்திலிருக்கும் பணத்தின் அளவு அதிகரிக்கும். ii. வங்கிப்பண நிரம்பலதிகரிக்கும். இதனால் பணவீக்கமேற்படும். (Inflation) இவற்றையெல்லாம் நன்கு ஆராய்ந்து நிலைமைக்கேற்றபடி அரசாங்கத்திற்குக் கடனளிப்பது மத்தியவங்கியின் பொறுப்பாகும். குறிப்பாகப் பணவீக்கம் (Inflation), பணச்சுருக்கம் (Depression) ஏற்படாமல் காக்க வேண்டும். இன்று நிதி நிலைமையைச் சீராக வைத்திருக்கும் பொறுப்பு அரசாங்கத்திற்கும், மத்திய வங்கிக்கும் உண்டாகையால் இருவரும் ஒத்துழைத்தால்தான் நாடு நன்மைபெறும். ஆனால், அரசாங்கத்தின் வங்கியாகக் கடமையாற்றுவதிலுள்ள அதிக தொழிற்பாடுகள் இன்று திறைசேரியின் வளர்ச்சியால் முக்கியத்துவமிழந்து விட்டது.

4. வங்கியின் இறுதிக் கடன் தாபனம்: (Ledger of Last Resort)

வணிக வங்கிகள் நிதி நெருக்கடியை அனுபவிக்கும்போது, அல்லது வங்கிகளின் திரவத்தன்மை குறையும்போது மத்தியவங்கியிடம் கடன்பெறச் செல்கின்றன. வணிக வங்கிகளின் நடவடிக்கைகள் பொருளாதார, அல்லது நாணய உறுதிக்குச் சாதகமானதாகக் காணப்படின் மத்தியவங்கி கடனளிக்கும். இத்தொழிற்பாடு மத்தியவங்கியின் இன்னொரு தொழிற்பாடாகிய கடன் கட்டுப்பாட்டுக்கு முரணான

தாகும். கட்டுப்பாட்டை அமல் செய்யும் அதே நேரத்தில் கடன் சேவையையும் செய்ய வேண்டியுள்ளது.

5. கடன் கட்டுப்பாடு:

மத்திய வங்கியின் மிகப் பிரதான தொழிற்பாடு நாட்டின் பொருளாதார உறுதியைப் பாதுகாக்கும் அதே நேரத்தில் நாட்டின் மொத்தப் பண நிரம்பலை ஒழுங்குபடுத்தவே மேற்கூறிய கடமையாகும். உதாரணமாக, இலங்கையை எடுத்துக் கொண்டால் உற்பத்தியளவிலும் பார்க்கப் பண நிரம்பல் கூடுதலாகக் காணப்படுகிறது. அல்லது விலைமட்டம் கூடிச் செல்கிறது. பண நிரம்பலைக் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம் விலை ஏற்றங்களைத் தடைசெய்து பொருளாதார உறுதியைப் பாதுகாக்கும் கடமை மத்திய வங்கிக்குண்டு. இதனையே அதன் அடிப்படைத் தொழிலாகக் கருதுவர்: ✚

6. ஒரு தீர்வகம்: (Clearing House)

வணிக வங்கிகளுக்கு மத்திய வங்கி ஒரு தீர்வகமாகவும் (Clearing House) கடமையாற்றுகிறது. ஒரு நாட்டின் வணிக வங்கிகளின் கொடுக்கல் வாங்கல்களை இக்கடமை மூலம் சீர்ப்படுத்துகிறது, அல்லது, சமப்படுத்துகிறதெனலாம். ஆனால், இன்று பொருளாதாரச் சூழ்நிலை மாறியுள்ளதால் அபிவிருத்தியுறும் நாடுகளில் மத்திய வங்கியின் நோக்கங்கள், கொள்கைகள், தொழிற்பாடுகள் மாறியுள்ளன. நாணய அதிகாரி என்ற முறையில் மத்தியவங்கி நாட்டின் அபிவிருத்தியைக் கொண்டுவரும் ஒரு கருவியாகக் கருதப்படுகின்றது. உதாரணமாக, இலங்கையின் மத்தியவங்கி (Exter Report) எக்ஸ்பர்ட் அறிக்கை இதன் நோக்கங்களை வகுத்துக் கூறுகிறது.

ஒரு நாட்டின் நிதிநிலைமையைப் பொருளாதார விருத்திக்குச் சாதகமாக அமைத்துக் கொடுத்தல் மத்தியவங்கியின் தற்கால நோக்கமாகும். இதற்கு, இது நாட்டின் பண நிரம்பலைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டியேற்படும். மத்தியவங்கி சில குறிப்பிட்ட துறைகளின் மூலம் கட்டுப்படுத்துகிறது. அக்கட்டுப்பாடுகள் பின்வருமாறு:

- 1: வங்கி வீதம், அல்லது கழிவொடு மாற்றும் வீதம் (Discount-Rate)
- 2: பகிரங்கச் சந்தை நடவடிக்கைகள் (Open Market operation)
8. ஒதுக்குத் தேவைகள் (Reserve-Requies)

இலங்கை மத்திய வங்கியின் சட்டப்படி கேள்வி வைப்புக்களுக் கெதிராக 10% முதல் 40% த்தையும் காலவைப்புக் கெதிராக 5%—20% த்தையும் மத்திய வங்கி ஒதுக்குத் தேவையாக விதிக்கின்றது. ஆனால், நெருக் கடிக்காலத்தில் இவற்றை 100%க்குமூயர்த்துதற்கும் அதற்கு அதிகாரமுண்டு. இங்கி

லாந்தில் 8% பண ஒதுக்கிற்கும், இந்தியாவில் கேள்விவைப்பில் 5%—10% முமாக இருந்து வருகிறது. அவுஸ்திரேலியாவில் 1960 வரை விசேட கணக்குமுறை (Special Account System) இருந்து வந்தது. இதில் எவ்வித வீதமும், விதிக்கப்படவில்லை. 1960இல் இம்முறை நீக்கப்பட்டு மாறும் ஒதுக்கு வீதம் புகுத்தப்பட்டது. மாறும் ஒதுக்குவீதமுறை குறைவிருத்தி நாடுகளில் பண நிரம்பலைக் கட்டுப்படுத்த ஏனைய முறைகளைவிடச் சிறந்த கருவியாகும்.

கி. தெய்வநாயகம்
(வர்த்தகம் — இறுதியாண்டு)

முற்போக்கு

“உண்மையில் முற்போக்கு என்பதுதான் என்ன?... ..

குடுமிவைத்திருப்பவன் பிற்போக்காளன்; கோயிலுக்குப் போகிறவன் பிற்போக்காளன்; நமது புராணங்கள யாவும் பிற்போக்கானவை; நமது சாஸ்திரங்கள யாவும் பிற்போக்கானவை என்பது ஒரு முற்போக்கான கொள்கையாய்க் கொண்டாடப்படுகிறது;

பெயரை மாற்றிக்கொண்டால் முற்போக்கு; நாத்திகம் பேசினால் முற்போக்கு; பிரியாணி சாப்பிட்டால் முற்போக்கு; தொட்டதற்கெல்லாம் மேனாட்டைப் பற்றிப் பேசுவது முற்போக்கு; நம்மை நாமே இழித்துப் பேசுவதும் நமது விக்ரகங்களை உடைத்தெறிவதும் முற்போக்கு என்பது மற்றொருகொள்கை.

உண்மையில் இந்த இரண்டு தன்மைகளை வைத்துமட்டும் முற்போக்கு—பிற்போக்கை இனம்பிரிப்பது அறிவாளிகளின் செயலாகாது.

எவனொருவன் தன்னலம் மறுத்து, மனிதகுலத்தின் ஒரு பிரிவின்மீதோ பல பிரிவுகளின்மீதோ துவேஷம் வளர்க்காமல் பொதுவான மனிதகுலத்தின் வளர்ச்சிக்கும், உன்னத வாழ்க்கைக்கும் பாடுபடுவதற்குத் தானோர் உதாரண புருஷனென்ற லட்சிய வேட்கையோடு செயலாற்றுகிறானோ, அவன் அந்த அளவில் மனித இதயம் கொண்டோரின் மரியாதைக்குரிய முற்போக்குவாதிகள்தான்.”

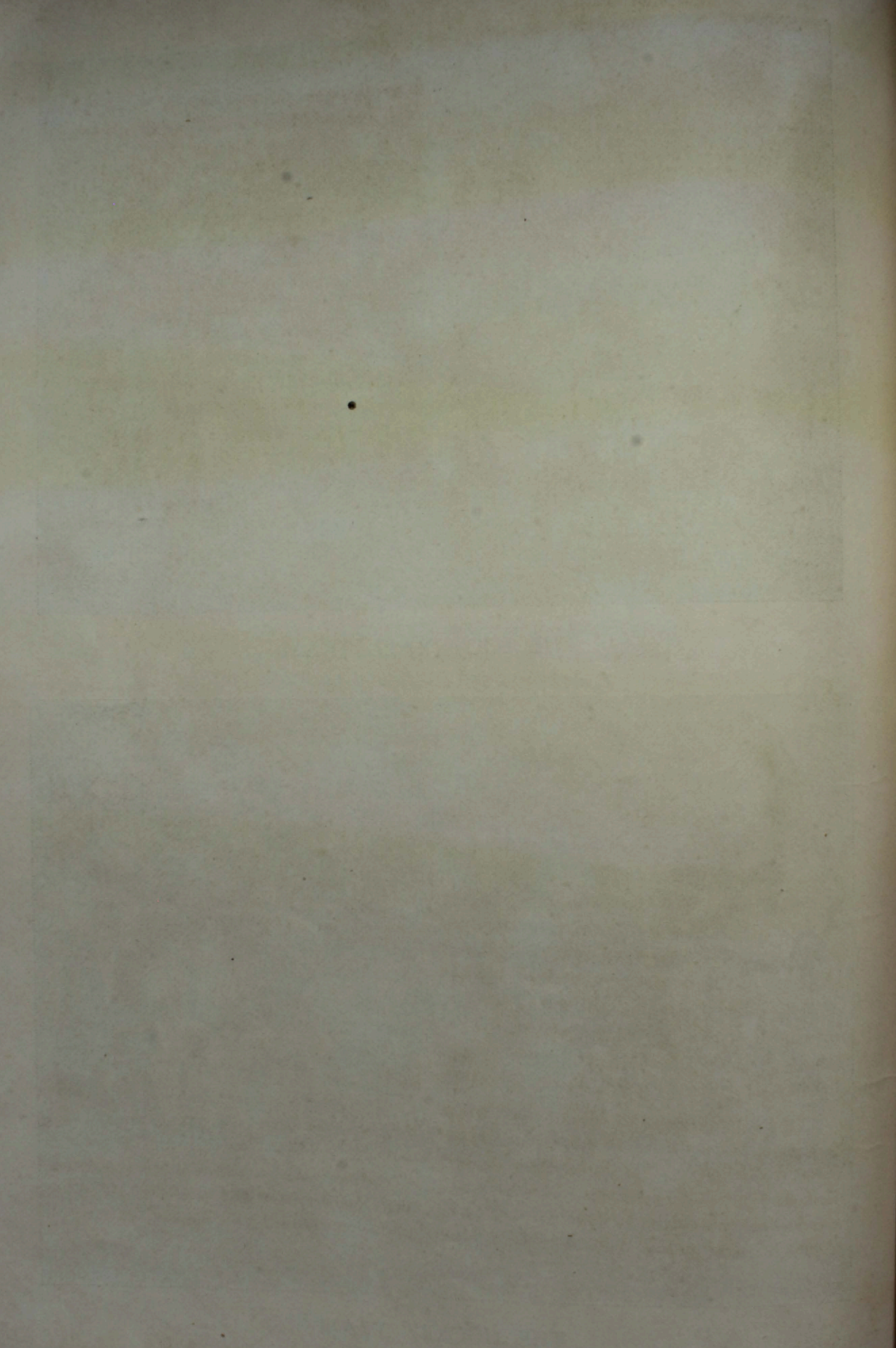
— ஜெயகாந்தன்

THE FOOT BALL TEAM.

THE HOCKEY TEAM.

‘நான் களவெடுப்பதா?’ — கந்தப்பன் தன்னையே நூருவது தடவை கேட்டுக்கொண்டான். ஆனால், அந்த வினாவுக்கு விடை கிடைக்கவில்லை. கணிதம் கற்கும் மாணவர்கள் சமன்பாட்டை விடுவித்து விடையை அடைய முயல்வது போல, அவனும் தன் மனம் ஏற்கக் கூடிய ஒரு முடிவுக்கு வரப்பார்த்தான்; முடியவில்லை.

பாவம், முத்தையா எவ்வளவு நல்ல மனிதர்! பொன்னிக்கும் அவருக்கும் வயிற்றுக்குச் சோறிடும் தெய்வமல்லவா அவர்! அன்னமிட்ட விட்டிலேயே..... நினைத்துப் பார்க்கவும் முடியவில்லை அவனால்! நினைவு தெரிந்த நாள் முதல், பட்டினி கிடந்திருக்

கிருன்—ஆனால், ஒரு நாள் கூடக் களவெடுக்கவில்லை! சே! களவெடுப்பது தவறு!

‘தவறும்! சரியும் நாசமாய்ப் போக; ஒழுங்காக வாழ்ந்து தான் என்னத்தைக் கண்டுவிட்டேன்! நாள் முழுதும் ஓடாய் உழைத்தும் ஏதாவது பொருள் சேர்த்ததுண்டா? ஆனால், முத்தையருடைய நிலை? அந்த நிலைக்குக் காரணமானவர்களுள் நானும் ஒருவனல்லவா? ஆனால், நான் பழைய கந்தப்பனாகவே இன்னுமிருக்கிறேன்!... ஓ, கந்தசாமி கோவிலில் கதாப் பிரசங்கம் செய்தவர் சொன்னாரே, சந்தியில் நிற்கும் கைகாட்டி மரம் மற்றவர்களுக்கு வழியைக்காட்டினாலும், தான் குறிக்கப்பட்ட ஊர்களுக்குப் போவதில்லையென்று—அப்படியிருக்கலாமோ?...’

‘பாடுபடும் நாள் எனக்கே உரிமையான பொருளை எடுப்பது தவறு? — மீண்டும் அந்தக் கேள்வி விசுவரூபம் எடுத்தது. மனம் அலைபாய்ந்தது.

‘களவெடுப்பவர்கள் எல்லோருமே இப்படி நினைக்கத் தொடங்கினால் உலகம் என்னாகும்? உலகம் எது? அது யாரால் இயங்குகிறது? உலகத்தைத் திருத்த நான் யார்?—மனம் தத்துவ விசாரத்தில் இறங்கியது.

இந்தத் தத்துவ விசாரம் தன்பிள்ளையைக் காப்பாற்றுவது என்ற கசப்பான உண்மை மீண்டும் கந்தப்பனுடைய உள்ளத்தில் உறைத்தது... நீந்தத் தெரியாத வன் தண்ணீருக்குள் கிடந்து திக்குமுக்காடுவது போல் குழம்பினான் அவன்.

* * *

வள்ளி டாக்டர் வீட்டுக்குக் குழந்தையைக் கொண்டு சென்றுள்ளதாகப் பக்கத்து வீட்டுப் பெண் சொன்னாள். குழந்தைக்கு வைத்தியம் செய்த டாக்டர் ஐம்பது ரூபாவின்றி இனி வைத்தியம் செய்ய முடியாதென்று சொல்லிவிட்டார். காய்ச்சலோ விட்டபாடில்லை; அனலாயத் தகிக்கிறது. குழந்தை கண் கலங்கிய படியே வாழைக்குடுத்துப்போல் சோர்ந்து கிடப்பதைப் பார்க்கச் சகிக்கவில்லை.

ஐம்பது ரூபா!—அதை அவன் வாழ் விலேயே கண்டது ஒரு முறை தானே? கந்தசாமி கோவில் அபிஷேகச் செலவுக்காக ஐயரிடம் கொடுக்கும்படி முத்தையர் தந்த பொழுது ... கடவுளும் காசைப் பார்த்துத் தான் அருள் செய்வாரோ?

எத்தனை பேரைக் கடன் கேட்டுப் பார்த்து விட்டான்; எல்லோருமே கையை விரித்து விட்டார்கள்—அதுதான் அவர்கள் செலவின்றிச் செய்யக் கூடியது. இரக்கம் என்ற பண்பே உலகில் இல்லாமல் போய் விட்டதா? பெற்ற பிள்ளையைக் காப்பாற்ற இயலாத நிலை ஒரு தந்தைக்கு வரவே வேண்டாம். கந்தப்பனுடைய உள்ளம் உருகிக் கண்வழி பெருகிற்று.

* * *

அருகில் யாரோ வரும் சத்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்க்க அவனுக்குத் துணிவில்லை—வாழ்வின் ஒவ்வொரு திருப்பத்திலும் துன்பத்தையே கண்டு வந்தவன் அவன்.

வள்ளி குழந்தையைக் கையில் ஏந்திய படி நின்றாள். “டாக்டர், என்ன சொன்னார்?”

வள்ளி குழந்தையின் முகத்தைப் பார்த்தாள்; ஒரு பெரிய விம்மல் வெளிப்பட்டது.

“ஏன் அழுகிறாய்? மருந்து தரேன் லையா?”

“பணமில்லாமல் அந்தப் பக்கம் வா வேண்டாமாம்.”

கந்தப்பன் பதில் சொல்லவில்லை. வள்ளியும் பதிலை எதிர்பார்க்காதவள்போல் அவனுடைய முகத்தைப் பார்க்காமல் குடிசைக்குள் புகுந்தாள்.

காற்று, கைவிளக்கை அணைத்தது. ஏழையின் துயரக் குரலை விழுங்கி விடும் பணக்கார உள்ளத்துச் சூரியம் போல, இருள் குடிசையை விழுங்கியது. வள்ளி தீப்பெட்டியைத் தடவி எடுத்தாள். குச்சியில்லாமல் பரிதாபமாக வாயைப் பிளந்தது அது!

* * *

இரவு இரண்டு மணியிருக்கும். எங்கும் பேரிருளின் கொடுமாட்சி. இடைக்கிடை

வெள்ளிகள் கண் சிமிட்டின. நெட்டைப் பணியில் காவோலை காற்றுக்குச் சலசலப்பது அந்த அமைதியான வேளையில் தெளிவாகக் கேட்டது. உலகம் தன்னை மறந்து உறக்கத்தில் ஆழ்ந்துகிடந்தது.

கந்தப்பன் புரண்டு படுத்தான். அவனுக்கு நித்திரை வரவில்லை. நெஞ்சை என்னவோ செய்தது. வீட்டிற்குள் ஒரு சிறு விளக்கு காற்றில் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதன் ஒளி மங்குவது போல் ஒரு பிரமை. வீட்டில் பூச்சியொன்று விளக்கைச் சுற்றிச்சுற்றி வந்தது. கூடரில் அதற்கு ஒரு மயக்கம்! நடுங்கும் கூடரில் என்ன அழகைத்தான் அது கண்டதோ? அது தீம் பிழம்பின் குறுக்காகச் சென்று நிலத்தில் விழுந்தது. தீயின் வெம்மை அதன் உடலைச் சுட்டிருக்க வேண்டும், ஆனால் அது புண்பட்டதாகத் தோன்றவில்லை, பின்பும் அவ்விளக்கைச் சுற்றி வட்டமிடுகிறது. இப்பொழுது அது அச்சுடரிலே விழுந்து விட்டது. பாவம்! வெஞ் கூடரின் வெறும் அழகில் மயங்கி அது தன்னையே அழித்துக் கொண்டது; ஆனால் அது என்ன? விளக்கல்லவா அணைந்து விட்டது? கந்தப்பன் திடுக்கிட்டான். எங்கோ ஆழ்ந்தெரியாத பாதாளத்தில் அவன் விழுந்து விட்டதுபோல் ஓர் உணர்ச்சி! மனத்திலே ஓர் அதிர்ச்சி!

* * *

எங்கோ ஒரு சேவல் கூவியது. அதைத் தொடர்ந்து இரண்டு மூன்று சேவல் கூவின. கந்தப்பன் எழுந்தான்; அவனுடைய கால்கள் சிறிது பின்வாங்கின. மீண்டும் ஒருமுறை ஆகாயத்தைப் பார்த்தான். கடைச் சாமத்திற்கு இன்னும் நேரம் இருப்பதாக உறுதி செய்துகொண்டான்.

தென்னந் தோப்பை அடைந்து விட்டான். ஆளை ஆள் காண முடியாத இருள். முத்தையாவின் வீட்டுக்கு இன்னும் சிறிது தூரம் தான் இருக்கும். அவர்கள் படுக்கும் அறை, பணம் வைக்கும் பெட்டி, எல்லாம் இப்பொழுது நினைவில் வந்தன. எங்கோ எவரோ வரும் காலடிச் சத்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தான். ஒருவரையும் காணவில்லை. பக்கத்துப் புதரில் ஒரு சலசலப்பு.

உடல் பயத்தினால் ஒருமுறை நடுங்கியது. மீண்டும் அமைதி. ஆந்தை ஒன்றின் அறைல் எங்கிருந்தோ கேட்டது.

முத்தையா வீடு நெருங்கி விட்டது. வீட்டின் முன்பிருக்கும் மதில் காரிருளில் கருமையாகத் தெரிந்தது. மதில் அருகில், ஒருவரும் கவனிக்க முடியாத ஓர் இடத்தை அடைந்து விட்டான். சுற்று முற்றும் பார்த்தான். ஒன்றும் கண்ணிற் படவில்லை. வேட்டியை அவிழ்த்துக் கட்டிக் கொண்டான். இனி மதிலில் ஏறிக்குதிக்கவேண்டியது தான். ஆனால் கால்கள் தயங்கின. மனத்திலே ஒரு கலக்கம்! உடலிலே ஒரு பதட்டம்! தான் இதுவரை செய்யாத — செய்ய நினையாத ஒரு குற்றத்தைச் செய்வதாக ஒரு திகில், முத்தையா எவ்வளவு நல்ல மனிதர்! தன்மீது எவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருப்பவர்! நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்யலாமா? — மீண்டும் அத்த ‘வேண்டாத’ நினைவா?

உடல் வியர்வையால் நனைந்தது. திரும்பிப் போகலாமா? இவ்வளவு தூரம் வந்த பிறகா? நாளைக் காலை மன்றாடிப் பார்த்தால்.. தருபவராக இருந்தால் நேற்று நான் கெஞ்சிய போதே தந்திருப்பாரே! மீண்டும் மனத்திலே போராட்டம், பெருங்கொந்தளிப்பு! முகத்தில் தீர்மானத்தின் சாயல் படிந்தது.

அந்த அறைக்குள் நுழைந்து விட்டான். அலமாரியைத் திறந்து அப்பெட்டிக்குள் கையை விட்டான். ஒரு கட்டுப் பணம்! வேட்டியின் நுனியை யாரோ பிடித்து இழுப்பது போற்றோன்றியது. உடல் மயிர்க் கூச்செறிந்தது. பக்கத்து அறையில் இருந்து இருமல் சத்தம் கேட்டது. விறுக் கென்று வேட்டியை இழுத்தான். படார் என்ற சத்தம்; உடல் நடுங்கியது. வேர்வை ஆரூகப் பெருகியது. கதவைச் சாத்தும்போது அவனது வேட்டி நுனி அதற்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டது. இதை உணர் அவனுக்குச் சிறிது நேரம் எடுத்தது.

யாரோ வரும் சத்தம் கேட்டது. சுவரோடு ஒட்டியபடி வெளியேறினான். காலில் ஏதோ மிருதுவான பொருள் தட்டுப்பட்டு

டது. அது ஒரு குழந்தையின் உடல் என்பதை அவன் அறியவில்லை. கந்தப்பனுக்கு நாவறண்டு மேல் அண்ணத்தில் ஒட்டிக் கொண்டது. அவன் ஓடினான்! மதிலையும் தாண்டி விட்டான். காரிருளில் அவன் கால்கள் கலையும் முள்ளையும் பொருட்படுத்தாமல் விரைந்தன.

கிழக்கு வெளுத்து விட்டது. வானத்துப் பெண்ணாள் தான் போர்த்திருந்த இருந்திரையை விலக்கி விட்டாள். எந்தக் கலைஞனும் தீட்டமுடியாத எழில் ஓவியமாய்க் கீழ்வானம் பொலிந்தது. உலகிற்கு உயிரளிக்கும் காலை ஞாயிறு நீலக்கடல் விளிம்பில் நிமிர்ந்தெழுந்தான். பொழுது புலர்ந்து விட்டது. ஆழ்ந்த அமைதிக்குப்பின் ஆரவாரம். பறவைகளின் இன்னொரு இயற்கையின் மலர்ச்சியினின்றும் முகிழ்த்தது. இளங்கதிர்களின் அரவணைப்பில் பனிமலர்கள் இதழ் அவிழ்ந்தன.

வள்ளியின் உடல் அன்று வழக்கத்திற்கு மாறாகப் பதறிக் கொண்டு இருந்தது. வறுமையின் வெம்மையிலும் வாடாத அவள் முகம் அன்று இருண்டிருந்தது. மனத்திலெழும் துன்ப அலைகளை அவள் கண்கள் காட்டின. அக்கண்களில் வழக்கமாக உள்ள ஒளியில்லை. அவளது இதயவீணையின் ஆதாரத் தந்தி ஒன்று விதியென்னும் கோலினால் சுண்டப்பட்டிருக்க வேண்டும். அதன் அசைவில் பிறந்த அவலகீதம் அடிமனத்தில் ஒலித்தது. இன்னும் சிறிது நேரத்தில்? இதயமே சுக்கு நூராக வெடித்துவிடும்போல் இருந்தது.

அருமைக் குழந்தை அழுதது. அம்மாவின் முகத்தை நோக்கி அதன் கைகள் நீண்டன. குழந்தையை வாரியெடுத்த கைகள் நடுங்கின. ஏனென்று அவளுக்கே விளங்கவில்லை. சின்னக் குழந்தையின் மெல்லிதழ்களில் ஒரு புன்முறுவல் முகிழ்த்தது. அவள் முகத்திலே ஒரு மலர்ச்சி. பிஞ்சுக் கைகள் தாயின் கொஞ்சம் முகத்தை ஒரு தரம் தடவின. அந்தத் தீண்டலிலே எங்கும் கிடைக்காத இன்பத்தின் பேதை! அவள் ஒவ்வோர் உறுப்பிலும் தாய்மை உணர்ச்சியெல்லாம் பொங்கிப் பெருகியது. ஆனால் மறுகணம்—

தாயின் முகத்தைத் தடவிய இன்பக் கரங்கள் நடுங்கின. சின்னக்கரங்களின் சிறிய விரல்கள் மடங்கி மடங்கி நீண்டன. இருதயத்தின் துடிப்பு இருந்தாற்போல் அதிகரித்ததை அவள் கரங்கள் அறிந்தன. ஒவ்வொரு நாடியும் பெரும் சத்தத்துடன் துடித்தது. அந்தத் துடிப்பிலே பயத்தின் பேரொலி ஒலித்தது. குழந்தையின் கண்கள் மூடின, வள்ளியின்முன் உலகமே இருண்டு கொண்டு வந்தது. கண்களில் இருந்து கண்ணீர் பெருகியது. உள்ளம் குழறியது. இதயம் வெடித்துவிட்டது.

குழந்தையின் கண்கள் மீண்டும் ஒரு முறை திறந்தன. அவற்றில் முன்பிருந்த ஒளியில்லை. மங்கி மஞ்சள் நிறமாக மாறி இருந்தன. செவ்விதழ்கள் நீலநிறமடைந்து விட்டன. இருந்தாற்போல் குழந்தை மிரள மிரள விழித்தது. பொன்னியின் முகத்தைக்கண்டு அஞ்சுவது போல இருந்தது அதன் பார்வை. கால்கள் ஒருதரம் மடங்கி நீண்டன. தன் தாயை நோக்கிக் கையை நீட்டியது.

அவள் தூக்கினாள். அதன் முகத்திலே பின்பும் ஒரு மலர்ச்சி. தாய் முலையை அது சுவைத்தது. அவள் முகம் சிறிது

மலர்ந்தது. தாய்மையின் பெருமையெல்லாம் அவள் முலைகளில் சுரந்தது. பழம் பாயைத் தட்டி விரித்தாள் வள்ளி.

அக்குழந்தையின் முகத்திலே எழில் நிறைந்தது. அழகு ரொலிந்தது. ஒளி வீசியது—விளக்கு அணையுமுன் ஒருமுறை பிரகாசிக்குமே, அது போல! சிறிது நேரத்தில் அந்த மலர்க் கண்கள் மூடிக்கொண்டன. மூடிய கண்கள் நிறக்கவேயில்லை.

வள்ளியின் நெஞ்சைப் பிளக்கும் ஓலத்தைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு விழித்தான் கந்தப்பன். காலம் என்ற கொடும் புயலில் அடியுண்டு விழுந்த பிஞ்சாக, கீழே கிடந்த குழந்தையை வள்ளி கண்ணிரால் சுழுவிக் கொண்டிருந்தாள். செபலிழந்த நிலையில் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு மீண்டும் பார்த்தான்.

புத்தம் புதுமலர் புழுதியில் கிடந்தது! கந்தப்பன் எழுந்தான். நெடுநிழந்திருந்த வேட்டியின் மடியிலிருந்து விழுந்தது—அந்தக் காசுக்கட்டு!

செல்வி திலகவதி கந்தையா கணிதம், விடுகை வருடம்

“எந்தச் சமூகத்துக்காக நாம் செத்துச் செத்து சுண்ணாம்பு ஆகிறோமோ அந்தச் சமூகம் நாம் உயிர்வாழ்வதற்குரிய சாதாரணமான சுகங்களைக்கூட நமக்கு அளிப்பதில்லை.”

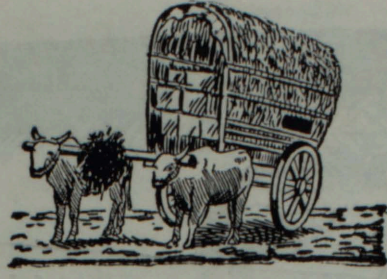
— காண்டேகர்

தாயெழிற் றமிழை என்றன்
 தமிழரின் கவிதை தன்னை
 ஆயிரம் மொழியிற் காண
 இப்புவி அவாவிற் றென்ற
 தோயுறும் மதுவின் ஆறு
 தொடர்ந்தென்றன் செவியில் வந்து
 பாயுநாள் எந்த நாளோ,
 ஆரிதைப் பகர்வார் இங்கே ?

— பாரதிதாசன்

சி
ல்

அடிப்புறம் நிலத்தினிற் பொறுத்ததால் அன்றைய
வண்டியை வழியிற் கொண்டிழுப் பதிலே
அடிமைகள் நூற்றுவர் அல்லற் பட்டனர்
ஒருநாள்—

ஓரப் பாதையில் உட்கார்ந் திருந்தவன்
சிந்தனைப் பட்டோர் சில்லைக் கண்டதால்,
சீர்தனை மோனையாற் சிறந்த
ஓர்தனிச் செய்யுள்போல் உருண்டது வண்டியே!

“மஹாகவி”

எந்தக் கவிஞனும் தன் இஷ்டத்துக்கோ அல்லது பிறர்
கட்டாயத்துக்கோ கவிதை எழுத முடியாது. மன
எழுச்சியோடுதான் கவிதை உதயமாகும்.

— ஷெல்லி

வெற்றி முரசு

— கவியோகி சுத்தானந்த பாரதியார் —

கண்ணிற் கலந்த கதிரொளியே
கதிரிற் கலந்த கனலமுதே
மண்ணிற் கலந்த பசுவளமே
மலரிற் கலந்த மணவெறியே
விண்ணிற் கலந்த வியன்விரிவே
வெளியிற் கலந்த வளிகிறைவே
பண்ணிற் கலந்த கலைச்சுவையே
பாரிற் கலந்த பரசிவமே.

உயிரிற் கலந்த உணர்வேயென்
உள்ளந் துடிக்கும் காதலனே
பயிரிற் கலந்த பசிக்கமுதே
பாரிற் கலந்த பதிவாழ்வே
துயிரிற் கலவா உயரின்பே
தோன்றாத் துணையே வேண்டுகிறேன்
வியன்செய் சமயோ கக்கலையின்
வெற்றி முரசு வீறுகவே!

வலிமைமிக்க உணர்ச்சிகள் பொங்கிவழிந்தோடும் ஓட்
டத்துக்குப் பெயர் கவிதை:

— வேர்ட்டீஸ் வேத்

பழமரமும் பறந்த சிட்டுமும்

பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தன்,
B. A. (Hons.), Dip.-in-Ed.

மரம் :

தேன்வாய்ச் சிறுசிட்டே! செல்வமணி நாவுக்கு
நான்தாய் தரும் கனிகள் நன்று சுவைக்கும் நீ
ஏன் தான் எனக்கொன்றும் இன்மழலை பேசாமல்
வான்தாவி வண்ணச் சிறகளப்பாய் நீலமெலாம்.

ஆவி குலையும் அன்னநடை மங்கையர்கள்
போவென்று தூதாய்ப் புதுப்பெருமை ஏறியதோ!
மாவின் தளிர்க்கை வருடிவிட்ட மால்மயக்கோ
தாவிச் சிறிதுமெனைச் சட்டைசெயா தேகுகிரய்!

வந்த முதல்வருட மாணவர்கள் ஏதேனும்
சிந்தை குளிரச் சிறுசெவியிற் சொல்லினரோ
சுந்தரியார் ஊட்டும் சுவையழுதிற் சொக்கினையோ
அந்தரத்திற் செல்லுகிரய், அவதயறி யேன்சிட்டே!

சிட்டு :

முல்லை மலர்ந்திலவே; முன்னின்ற செவ்வரத்தை
இல்லை மலரென்றாள்; இளநொச்சி பூமறந்தாள்;
சொல்லில் மதுஆறும் சுந்தரியார் வாய்மலர்கள்
வெல்லுங் கணவர்க்கே விட்ட உரித்தென்றாள்!

பழகிப் பிரிந்திட்ட பண்டிதரை எண்ணிக்
குழைகின்ற முல்லை குறுநகையாய்ப் பூத்திலளே!
விழைகின்ற செவ்வரத்தை வெறுங்கொம்பாய் வெம்பினால்
நுழைகின்ற தெங்கோ நுண்டாதுத் தேனுண்ண!

மரம் :

விட்டு விடுதலையாய் வெட்ட வெளியினிலே
கட்டுக்க ளின்றிக் களிக்குஞ் சுகமுள்ளாய்!
நட்டுக் கிடப்பேன் நடக்க வழியறியேன்
கட்டிக் கிடப்பேன் கவலையறி யாய்கொலோ!

சொல்லும் முறைவாயான் தொட்ட இரும்பாறை
கல்லுங் கலைசொல்லக் கற்பிக்கும் வல்லாளன்
நல்லோன் அகத்துறைவான் நாமமுளான் கந்தப்பு
நில்லென்று நாட்டி நினைப்பிருக்கச் செய்துள்ளான்!

ஆயும் தமிழ்மொழியும் ஆரியமும் நீங்காத
வாயும் இசையோவா வண்செவியும் பல்கலைபிற
தோயும் உளச்சண் முகத்தார் சுகமுறவோர்
வேயும் குடையாய் விளங்கினேன் அக்காலம்!

முத்துவேற் பிள்ளை முன்னர்க் கனகலிங்க
வித்தகனும் கல்வி விரிகடலில் ஆழ்சுவரி
முத்தனார் வேதநா யகத்துடன் முன்னிருந்து
சித்தம் உறவாடும் செய்தியெலாங் கேட்டிருந்தேன்.

பூங்குயிலின் புத்திசையும் புள்ளினங்கள் மெல்லிசையும்
தேங்குவளை வண்டின் சிறுகுரலும் செந்தமிழின்
பாங்கிருக்கக் கண்டேன்; அதனால் பலர்பேசும்
ஒங்கு தமிழின் உரைவிளங்கக் கற்றுவிட்டேன்!

தென்றல் மகளுதச் சிற்றிலைகள் நாவானால்
நின்றுரைக்கும் என்றன் நெடுங்கதைகள் கேட்போர்கள்
ஒன்றும் விளங்கார்; அதனால் உயிரழியா(து)
இன்றும் இருக்கின்றேன்; இல்லையெனில் என்பாடோ!

சத்தியங்கள் கேட்பேன்; சற்றருகு பார்த்தொருகால்
புத்தகங்கள் மாறுவர்போற் பொய்க்காட்டி ஒன்றிவரும்
சித்தகங்கள் பேசுவரும் செய்தி செவிசாய்ப்பேன்;
வித்தகர்கள் பேசும் விரிவுரைகள் கேட்டிருப்பேன்.

சிந்தைத் தெளிவும் செழுங்கலைதேர் பண்புளமும்
சந்தித் தவர்மறவாச் சாந்தத் திருமுகமும்
முந்திச் சிரித்த முகமலர்வும் கொண்டதிபர்
கந்தசா நிப்பெரியோன் கால்பட் டுலவிவர,

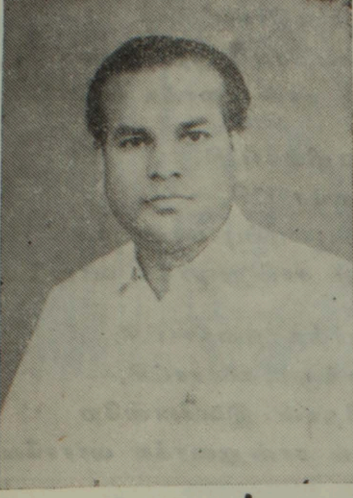
பாலைப் பலாவி பசுஞ்சோலை யானதம்மா!
காலை யொருகால், கடும்பகலில் இன்னொருகால்,
மாலை யொருகால் வரண்டுவரும் நீர்க்குறைவும்
சால அகன்று தண்ணீர்மை பெற்றதம்மா!

கம்பன் கவியோசை காதாரும் தேனமுதாய்
உம்பர் பதியும் உலகுக் கிறங்கினனோ!
அம்பரத்து வந்திறங்கும் ஆகாயக் கப்பல்கள்
தம்பவனி தேவர் தரும்பவனிக் கூட்டமோ!

நட்டாரைத், தண்ணீர் நனைத்தாரை, என்னுடிலைத்
தொட்டாரைச் சொல்லிப் பிரிந்தாரை பின்னெனைக்கை
விட்டாரைக் காணவிழைகின்றேன் என்றொருகால்
சிட்டாரே நீர்தூது செல்லீரோ தேன்தருவேன்!

உணர்ச்சிவயப்பட்ட வெளியீடே உண்மைக் கவிதை.
ஆழத்திலிருந்து அபூர்வமான உண்மைகளைக் கவ்விக்
கொண்டு அது வெளிவருகிறது. உண்மை இல்லாவிடில்
கவிதை மங்கி மடிந்துவிடும்.

-- லீ ஹண்ட்

செய்கைத் திருத்தோள்கள்

சாலை இளந்திரையன்

தில்லிப் பல்கலைக்கழகம், தில்லி.

மானுடவப் பிஞ்சின் மயக்கைக் கவனியுங்கள் :
ஏனெனவே கேளான், எதையோ பணிந் தெழுவான்
தானுழைக்க இங்கே தழைத்தது உலகமென்றே
தானுணரான்; — நல்லோர் நயின்றும் செவிகேளான் !

வானப் பொழிவுக்கும் மற்றதனின் பொய்ப்புக்கும்
ஊனை உயிரை உறுதி அணையாக்கி, —
பல்லா யிரங்கோடிப் பக்குவங்கள் செய்தளிக்க
வல்லான் மனிதமகன், ஏனோ மயங்குகிறான் !

செங்கல் அறுத்துச் சிறுதீக் குளிப்பாட்டி
இங்கே எடுத்தவிடு இல்லையோ, பேய்மழைக்கும்
கண்ணெதிரே நீரில் கரையும் பசுமையினை
மண்குடமாய் ஆக்கியவன் வாழவைத்த தில்லையோ?

மண்ணுக்குள் மண்ணாக மக்கிவிடும் பொன்னுனைக்
கண்ணுக் கினியாளாய்க் காட்டியவன் மானுடவன்...
என்றோ சரிந்தமரக் காட்டின் இறுகலினை
இன்று ரெயிலிழுக்க ஏனியவன் மானுடவன்.

தன்வயிற்று முத்தானை நல்லஇடம் சேர்ப்பதற்கே
என்னவழி என்றறியாது ஏங்கும் கடல்மகளின்
ஏக்கப் பெருமூச்சு இறங்கவே அவ்வப்போது
ஊக்கமாய்த் தன்மூச்சு ஒடுக்குபவன் மானிடவன் !

காற்றும் மழையும் கடுவெயிலும் சேர்ந்து கொண்டு
நேற்றுவரை தாரணியாள் திண்தோள் உரித்தாரே, —
இன்றுதாரச் சாலை, இருப்புத் தளங்களினால்
நன்றவனைக் காத்துநிற்கும் நாயகனும் மானுடவன்.

‘இன்னபொழுது இவ்விடத்தில் இவ்வளவே
உன்னள’வென்று

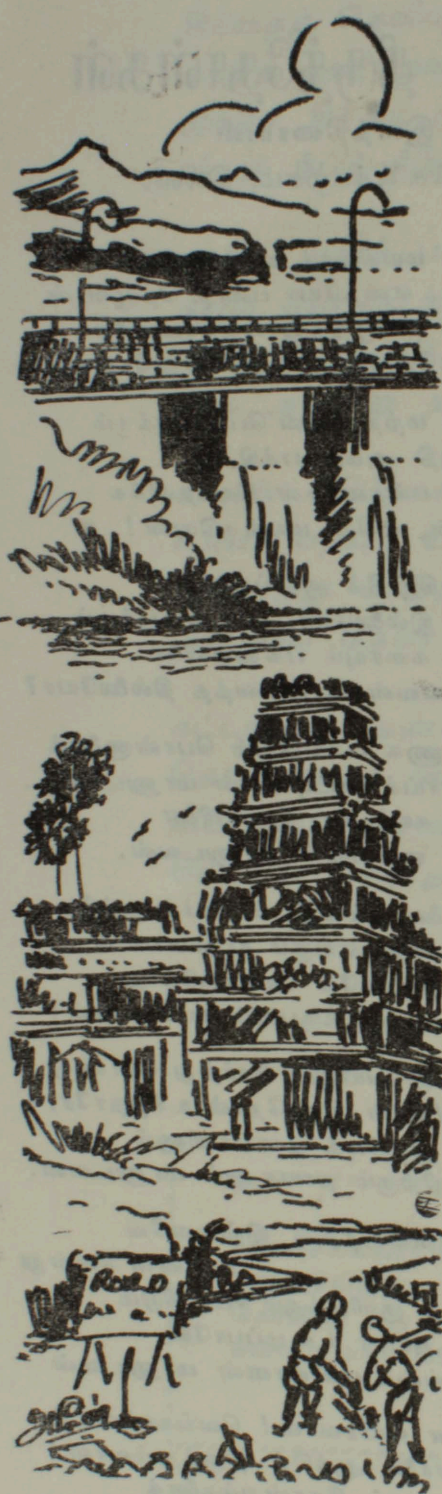
எந்நிலையின் வெப்பக் குளிருக்கும் சட்டமிடும்
ஆற்றல், பைநாள் அயரா உழைப்பாலே
ஏற்றுள்ளான்; —செய்கை எளிலானன் மானுடவன்

மானுடவன் தோளே வயிரவாள்! வெங்காட்டைத்
தேனுடைய பூஞ்சோலை ஆக்கித் திருத்தும்வாள்!
தோளெடுத்த மானுடவத் தோன்றல்களைக்

கொட்டவென்றே

தேளெடுத்தது இவ்வுலகம், —செய்கையிலாச்

செந்தேள்கள்

நன்செய்ப் பயிர்சாட்சி, நல்லணையின் நீர்சாட்சி,
புன்செய்ப் பயிரில் புலரும் கதிர்சாட்சி,—
செய்கைத் திருத்தோளின் செம்மாந்த மாண்புக்கு
வையத்து இவைஎல்லாம் சான்றுரைக்க வாராவோ?

வீடு மனைசாட்சி, வீதி எழில்சாட்சி,
நாடு நகராய் விரிந்த நலம்சாட்சி,—
அய்ய, மனிதமகன் அன்புழைப்பு மாண்புக்கு
வையத்து இவைஎல்லாம் சான்றுரைக்க வாராவோ?

பட்டுத் துணிசாட்சி, வார்த்த நகைசாட்சி,
எட்டுத் திசையும் இணைக்கும் கலைசாட்சி,—
னையும் மனமும் கனிந்தோன் இவனென்றே
வையத்து இவைஎல்லாம் சான்றுரைக்க வாராவோ?

கண்டெடுத்த நல்முத்தும் கட்டிவைத்த கோபுரமும்
விண்டெடுத்த மாணிக்க வெற்றிலளாம் தான்சாட்சி,—
மெய்யிணைந்த மாண்பு மிகுதோன் உழைப்புக்கே
வையத்து இவைஎல்லாம் சான்றுரைக்க வாராவோ?

மண்ணுள் எடுத்தளித்த பச்சைப் பசுமைகளைக்
கண்ணுல் அளந்து கருத்தால் திருத்தியவன்
மானுடவன், மானுடவன்,— முக்காலும் மானுடவன்! —
ஏனவனின் பேரை எவரோ அழிக்கின்றார்?

முத்தெழுந்த தண்ணீரில் போயொழியும் தாமரையைப்
பேர்த்தெடுத்துக் கூந்தலிலே மீட்டிவைத்த நெஞ்சமுகன்
மானுடவன், மானுடவன்,— முக்காலும் மானுடவன்! —
ஏனவனின் பேரை எவரோ அழிக்கின்றார்?

தான்செய்யா வேலைகளைத் தண்ணீரைச் செய்யவைத்த
தேன்பிள்ளை, சிந்தைச் செழுமைத் திறப்பிள்ளை
மானுடவன், மானுடவன்,— முக்காலும் மானுடவன்! —
ஏனவனின் பேரை எவரோ அழிக்கின்றார்?

விண்ணில் சுழன்றுவரும் வித்தாரக் கோள்களிலே
கண்ணைப் பொருத்திப்பின் காலூன்றி விட்ட அவன்
மானுடவன், மானுடவன்,— முக்காலும் மானுடவன்! —
ஏனவனின் பேரை எவரோ அழிக்கின்றார்?

நம்பிக்கை வெள்ளம் நடையெடுக்க, நெஞ்செல்லாம்
அன்பென்ற முக்கள் அழகெடுக்க, இவ்வுலகம்
கண்கொள்ளாக் காட்சிக் கவினெடுக்கும்; — நம்பெருமை
விண்கொள்ளச் சென்றே விரிவெடுக்கும் அந்நாளே...

(‘ நமது கவிதை ’ என்னும் நெடும்பாட்டின் ஒரு பகுதி)

கண்ணுக் கொரு மயக்கம் ; — அதன்
கவர்ச்சிக் கொரு தயக்கம் ;
பெண்ணுக் கொரு பெண்ணுள் அவள், தோழா ! — நமைப்
பித்தாக் கிட முன்னுள் பவள், தோழா !

இதழுக் கொரு துடிப்பு ; — சுவை
இனிமைக் கொரு பிடிப்பு ;
மதுரக் குரல் மங்கை யவள், தோழா ! — இசை
மாயத் திறல் நங்கை யவள், தோழா !

குழலுக் கொரு நளினம் ; — சடைக்
குலுக்குக் கொரு வழி ; நம்
இளமைக் குறும் ஏக்கம் அவள், தோழா ; — உயிர்
எழுச்சிக் கரும் ஆக்கம் அவள், தோழா !

அசைவுக் கொரு பாவம் ; — நடை
அயர்வுக் கொரு தாபம்
பசிவந்திடு பருவம் அவள், தோழா ! — தங்கப்
படிவத் திரு வருவம் அவள், தோழா !

அழகுக் கொரு கோயில் ; — இன்ப
அணைப்புக் கொரு வாயில் ;
பழகக் கொலுப் பாவை யவள், தோழா ! — காதற்
படிப்புக் கொரு தேவை யவள், தோழா !

அன்ன மென்னந டந்துந டந்தென (து)

ஆவி யூடுக லந்துக லந்ததும்,

பின்ன லோடென்ட ளத்தையும் சேர்த்துடன்

பின்னி விட்டதும், பேரிருள் கீறுமோர்

மின்ன லோவெனத் தோன்றி மறைந்ததும்,

மெல்ல வேயென்றன் நெஞ்சம்நி றைந்ததும்,

இன்ன மும்அறி யாதவள் தன்னையா(ர்)

எண்ணி ரண்டுப ராயத்தள் என்கிருர்?

மோட்ட விழந்திடு மல்லிகை போலவள்
முறுவ லித்ததும் சித்திரைக் காற்றிலே
பட்ட பஞ்சென நெஞ்சம்அ லைந்ததைப்
பாத கி! இனும் ஏன்அறி கின்றிலள்?
சிட்ட வந்துக தைகள்சொ லும்படி
கெஞ்சி நின்றபெண் னாஇவள்? இன்றைக்கு
மட்டு மெங்கிருந் தித்தனை நாணமும்
வந்த தோ? இது மாபெரும் விந்தையே!

*

நீல வானிலோர் நிறைமதி நாளிலே
நித்தி லத்திரள் வாரி விதைத்தது*
போல மீனிளம் பொலிவது கண்டுடல்
புளக மெய்த ' ஓர் பாடல்பு னைந்திடல்
ஏலும்' என்றுளத் தெண்ணியென் கையிலே
ஏடெ டுத்ததும், எங்கிருந் தோவிழி
வேலி னுல்அந்தக் கற்பனைக் கோட்டையை
வீட்டி விட்டவள் வேடிக்கை பார்க்கிருள்!

*

சிறக டித்தது தாவணி காற்றிலே!
சிறக டித்ததென் கற்பனை ஊற்றிலே!
பிறைநு தல்மிசைக் குங்குமப் பொட்டுடன்
பின்னல் மார்பில் தவழ்ந்தெழில் சொட்டிட,
குறைவி லாஎழிற் சிலையென நெஞ்சினைக்
கொள்ளை கொள்ளுமந் நிலையை அறிகிலாத்
துறவி யா? அதைப் பாடி மெழ்ந்தலால்
தூய செந்தமிழ் நெஞ்சம்உ றங்குமா?

*

கூந்த லோசுமை எனிலதிற் சூடிய
கொத்துப் பூச்சுமை; கோயிலுக் கென்றவள்
ஏந்து தட்டமும் சுமையக் கொடியிடைக்கு
எழில்உ டல்சுமை; சதங்கைகள் காற்சுமை;
காந்தள் மெல்விரற் கைகளுக் கென்னிலோ
காப்புக் கள்சுமை; கற்பனை வெள்ளத்தில்
நீந்தி மோதி நிலைதடு மாறுமென்
நெஞ்சி னுக்கவள் நினைவுபெ ருஞ்சுமை!

'ஈழமேகம்'

ஆங்கிலம் — இறுதியாண்டு.

மெய்யின்பம்

— டாக்டர். ம. பார்வதிநாதசிவம் —

அன்பொடும் என்னைத் தாயார்
அணைத்தலும், கதைகள் கூறி
நன்மைசேர் உணவு யாவும்
நல்கலும், இடங்கள் தோறும்
பொன்னுடை சிறப்பக் கூட்டிப்
போதலும், தாமே மண்ணில்
இன்பமென் றெண்ணி னேனே
சிறுவனாய் இருந்த நாளில்!

*

ஆற்றினிற் குதித்தல், கொம்பர்
அளித்திடும் காய்கள் உண்ணல்,
சேற்றினை அள்ளிப் பள்ளிச்
சிறுமியர் மீது சிந்தல்
நூற்றுவர் நண்பர் சூழ
நோவன பலவும் கூறல்
ஆற்றுதல் இன்பம் என்றே
எண்ணினேன் பள்ளி வாழ்வில்.

*

கன்னியர் விழியாற் கொஞ்சம்
களியினில் மயங்கல் அன்றார்
பொன்னுடல் தழுவல் பேச்சில்
புவியினை மறத்தல் மற்றும்
கன்னலை இதழிற் கண்டு
களித்திடல் இன்பம் என்றே
எண்ணினேன் பருவம் என்னும்
எல்லையை அடைந்த காலே!

செல்வத்தை ஈட்டல், தேர்தற்
செருவிலே வெல்தல், மற்றோர்
சொல்புகழ் எய்தல், என்னால்
தொல்லுல கியங்கும் என்றே
மெல்லவே நினைத்தல், என்னை
மெச்சுதல், இவையே இங்கு
சொல்லரும் இன்ப மாகத்
தோற்றிய இடைநாள் வாழ்வில்!

*

இன்றுயான் முதுமை என்னும்
இருட்டறைப் புகுந்தேன் பார்வை
குன்றிற்றுச் செவியும் கேட்கும்
குணத்திற்குத் தொலைவில்; ரத்தம்
என்றதும் வற்றிக் கையில்
எடுத்தனன் ஊன்றுங் கோலை
அன்றின்பம் பயந்த வெல்லாம்
அவனியிற் பொய்த்த என்பால்!

*

பருவங்கள் தோறும் இன்பம்
பாரினில் மாறும் என்ற
மருமத்தை யானும் இன்றே
மண்ணிடை உணர்ந்தேன் என்றும்
திரிபின்றிப் பருவம் தோறும்
திகழ்ந்திடும் பிறவி தோறும்
ஒருபொருள் இன்பம் செய்யும்
உரைக்கரும் தெய்வம் ஆகும்!

அத்தனையும் பேரீன்ப ஆடல்!

(வித்துவான் வி. துரைசாமி, எம். ஏ.)

மதுரைக் கல்லூரி, மதுரை.

வந்திதரும் பிட்டுக்கு
வாய்பிளந்து நின்றபிரான்
சந்திரனை வைத்த
சடையிலே கங்கையெனும்
சுந்தரியைத் தாங்கிச்
சுகந்தேடும் சொக்கர்பிரான்
மேனியொரு பாகம்
மிடுக்கோடு வீற்றிருக்கும்
மீனக் கொடியரசி
மீனாட்சி மெல்லியலாள்,
குலமோ அவர்பிறந்த
கோத்திரமோ அறியாமல்
திக்கு விசயத்தில்
திசைகாத்து நின்றவரைக்
காதலித்துப் பின்னர்
கலியாணம் செய்துகொண்டு
பட்ட சுகம்உண்டே,
பரிதாபம்! பரிதாபம்!!
குந்தக் குடிசையில்
கூழுக்கும் கஞ்சிக்கும்
தந்தனத்தான் பாட்டுண்டு!
தரணியிலே ஓடேந்தி
வந்து தெருத்தெருவாய்
வாடிக்கைப் பிச்சையைப்போல்
நின்றிரந்த மைத்துனரின்
நிலைகண்ட மாயவனார்
தங்கைக்கு நேர்ந்த
அவமானம் தாங்காமல்
ஐயன் யாசிக்கும்
அவலம் அகற்றினர்காண்!
இம்மட்டோ,

திருவோடு தாங்கித்
 திரிகையிலும் கானகத்து
 முனிவர் மனைவியர்தம்
 முன்கை வளைபறித்து
 நெஞ்சும் கவர்ந்துசென்ற
 நீண்டசடைச் சுந்தரரை
 ஈரே மூலகும்
 இனிதுபுகழ் கின்றதம்மா !
 கொண்ட கணவரெனும்
 கொள்கைச் சிறப்பினால்
 அரசியாய்க் கோலேந்தும்
 அங்கயற்கண் நாயகியார்
 விரசமாம் இந்நிலையை
 விண்டுரைக்க மாட்டாமல்,
 நீதிமன்றில் தீர்ப்பளித்து
 நியாயம் வழங்காமல்
 தன்னையே நொந்து
 தலைகுனிந்து நிற்கின்றார் !
 தன்மனைவி ராணியெனும்
 தன்மை நினையாமல்
 சின்னத் தனமாகச்
 சிறுகூடை மண்வெட்டி
 தூக்கிவந்து கூலியாய்த்
 தொண்டு புரிந்தார்காண் !
 ஆசான் எனச்சொல்ல
 ஆருமே இல்லாதார்
 சின்னக் குழந்தைவந்து
 செவியிலே பாடத்தைச்
 சொல்லிக் கொடுக்கச்
 சுகங்கண்ட சொக்கர்பிரான் !
 ஆதித் தமிழுக்கவியாய்
 அணிமதுரைச் சங்கமதில்
 எவ்வா றிருந்தாரோ
 எவர்தாம் புகழ்ந்தாரோ !
 வாயிருக்க மாட்டாமல்
 வம்புக்கோர் பாவிசைத்துச்

சாயம் வெழுத்துவிடச்
 சங்கத்தே நக்கீரன்
 வினவியதற் கொன்றும்
 விடையிறுக்க மாட்டாமல்
 கோணல்வழி கையாண்ட
 கொன்றைச் சடைமுடியார் !
 பெண்ணொருத்தி வீட்டில்
 பெருங்கிழவ ராய்நுழைந்து
 கண்ணிறைந்த வாலிபராய்க்
 கைக்குழந்தை யானார்காண் !
 இவ்வண்ணம்,
 வாய்த்த கணவருடன்
 வாழும் கயற்கண்ணி
 மாமதுரை யாளும்
 மனோன்மணி மீனாட்சிநங்கை
 அத்தனையும் பேரின்ப
 ஆடலெனத் தான்கொண்டாள் !
 சுத்தசிவப் பேரொளியாம்
 சுடருக்குள் உட்குடராய்க்
 குலவுகிறாள் பாண்டியனின்
 கொற்றத் தனிப்புதல்வி !
 உலகம் வியக்கின்ற
 ஓங்கு பெருங்கோயில்
 உள்ளே கொலுவிருக்கும்
 ஓங்கார ரூபவதி !
 எங்கள் பெருமாட்டி
 இணையடிகள் தாமினினைந்து
 மன்னும் வினையறுத்து
 மாட்சி பெறுகுவமே.

கவிதை ஓர் இன்பக்கடல்; என்றும் வற்றாத கடல்.
 கல்வியும் சாந்தமும் சிந்தனை உறுதியும் செறிந்த ஞானக்
 கடல் அல்லவா கவிதை ?

— ஷெஸ்லி

உன்றன் பெருமையைச் சொல்வதார்!

வானத்து நீரினை வாங்கியே — வளர்
வான்தருக் கள்பல வற்றுளே
மோனத் தவத்தவர் போற்றியே — உனை
முத்தெனப் போற்றிவளர்ப்பேர.

*

நங்கையர் பாவலர் நாவலர் — பெரு
நாடு புரக்கு மெய்க் காவலர்
அங்கையிற் சாந்தென அள்ளியே — உனை
அன்பொடு நெற்றியில் வைப்பேர.

*

பண்ணின் மொழியுடைப் பாவையாள் — உமை
பாகமாய்க் கொண்ட பரமனும்
சண்முகன் வேழுமு கத்தவன் — உனைச்
சாத்துவ ரள்ளிப் பிறையிலே.

*

பாவிகள் நெற்றியி ருப்பினும் — உனைப்
பார்த்திடும் பத்தர்கள் மெய்யையும்
ஆவியை யும்மறந் தாடுவார் — இது
ஆண்டவன் தந்த பெருமையோ!

*

தன்னல மற்றபெ ருஞ்செயல் — செய்து
தாரணி உய்ய நடப்பவர்க்கு)
உன்னை உதாரண மாக்குவார்--எனின்
உன்றன் பெருமையைச் சொல்வதார்!

வி. சண்முகம்,
ஆங்கிலம் இறுதி வருடம்:

துயர் பொறுக்க மாட்டேனம்மா !

கள்ளிநீ எனதுளத்தைக் கொள்ளைகொண்டு
கனமழையா மிருட்கூந்த விடையே பொத்தி
மெல்ல மெல்ல வரிந்திறுக்கி முறுக்கிப் பின்னி
மென்முதுகி லலையவிட்டாய் மென்பூங் கொம்பே
கொல்லுகின்றாய் மதர்நெடுங்கண் வேலா ஸென்னைக்
கோமளமே கொவ்வைநறுங் கனிவாய்ச் செல்வ
மெல்லியலே உனைநினைந்து மேலும் மேலும்
மிகுந்துவரும் துயர்பொறுக்க மாட்டே னம்மா !

மாங்குயிலுன் குரல்கேட்டு மயங்கி வீழும்
மாமயிலுன் சாயலொவ்வா மறுகி நிற்கும்
ஏங்கியிள அன்னமுமுன் நடைக்குத் தோற்று
எவ்விடத்தும் நில்லாமல் ஓடிப் போகும்
பூங்குவளை நின்கண்ணை யொவ்வோ மென்று
புறங்காட்டித் தலைகுனிந்து பொலிவு குன்றும்
தீங்கரும்பே உனைநினைந்து மேலும் மேலும்
திரண்டுவரும் துயர்பொறுக்க மாட்டே னம்மா !

— ‘திரு’ —

ஆங்கிலம், இறுதி வருடம்.

“ உவகையின் வெறியிலே கவிதை பிறக்கலாம் ;
கவலையின் உச்சத்திலேயும் கவிதை பிறக்கலாம் ;
இரண்டுமற்ற போதை நிலையிலும் கவிதை பிறக்கலாம் ! ”

— சிதம்பர ரகுநாதன்

வீண்

அண்டத்தை வென்றதொரு ஆற்றல் கண்டோம்
அணுவையுமே கூறிட்ட அறிவு பெற்றோம்
விண்டுரைக்க வொண்ணாத வெற்றி — உண்மை!
விளைபயனை எண்ணுங்கால்... மிச்சம் என்ன?

சமாதானம் சகவாழ்வு என்று சொல்லிச்
சரித்திரத்திற் சாதித்த தொன்று மில்லை
அவமாக மக்களின மழிந்து போகும்
அவலநிலை மாறுநாள் எந்த நாளோ!

அச்சத்தை நோயைமிடி மைப்பேய் தன்னை
அடியோடு தொலைக்கமுயல் கின்றார் என்று
மெச்சிடலாம் என்றாலோ அழிவை நாடும்
விந்தையினை நினைந்து மனங் குழம்புதம்மா!

அன்பகிம்சை அறம்பண்பு குறிக்கோள் என்று
அருநெறிகள் காட்டியபே ரறிஞர் வாழ்ந்தும்
ஒன்றேனும் அவர்கொள்கை எமது வாழ்வில்
ஊறவில்லை எனிலுயர்ச்சி எல்லாம் வீணே!

இ. இ. அப்பாத்துரை,
வணிகம், இறுதிவருடம்:

“நாட்டு மக்கள் நலமுற்று வாழவும்
நானி லத்தவர் மேனிகை எய்தவும்
பாட்டி லேதனி இன்பத்தை நாட்டவும்
பண்ணி லேகளி கூட்டவும் வேண்டி.....”

— பாரதி

“பாட்டும் பொருளும் பொருளாற் பொருந்தும் பயனுமென்பாற்
கூட்டும் படிநின் கடைக்கண்நல் காய்!.....”

— குமாருபார்

குழந்தையின்பம்

குழந்தை உதிர்க்கும் குமிண்வாய்ச் சிரிப்பு
குறையா இன்பங் கொடுப்ப துண்டு
மழலை கேட்டு மகிழா மாந்தர்
வையம் மீதில் யாருண்டு?

பஞ்சை யொத்த பிஞ்சுக் கால்கள்
நெஞ்சில் வந்து மோதும் போதில்
கொஞ்சி யடையும் இன்பந் தன்னை
மிஞ்சும் இன்பம் எதுவுண்டு?

கண்ணின் மணியாய்க் கனவின் விளைவாய்
மண்ணிற் பிறந்த மைந்தன் தன்னை
பொன்னைப் போலப் போற்றி வளர்க்கும்
அன்னைக் கிணைதான் ஆருண்டு?

Mrs. M. L. Rodrigo,
Eng. First Year.

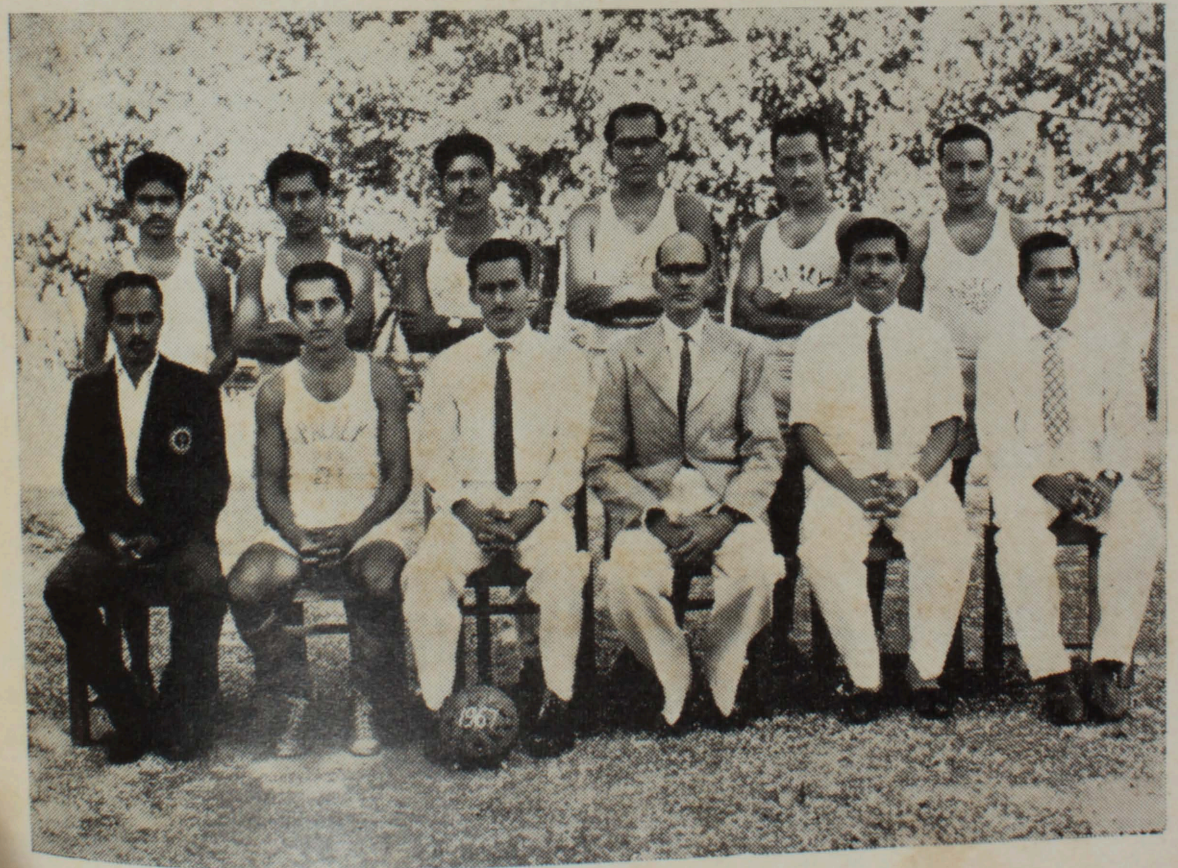
Poetry does not merely tell us what a man experi-
enced ; it makes his very experience itself live again
in our minds.

— L. Abercrombie

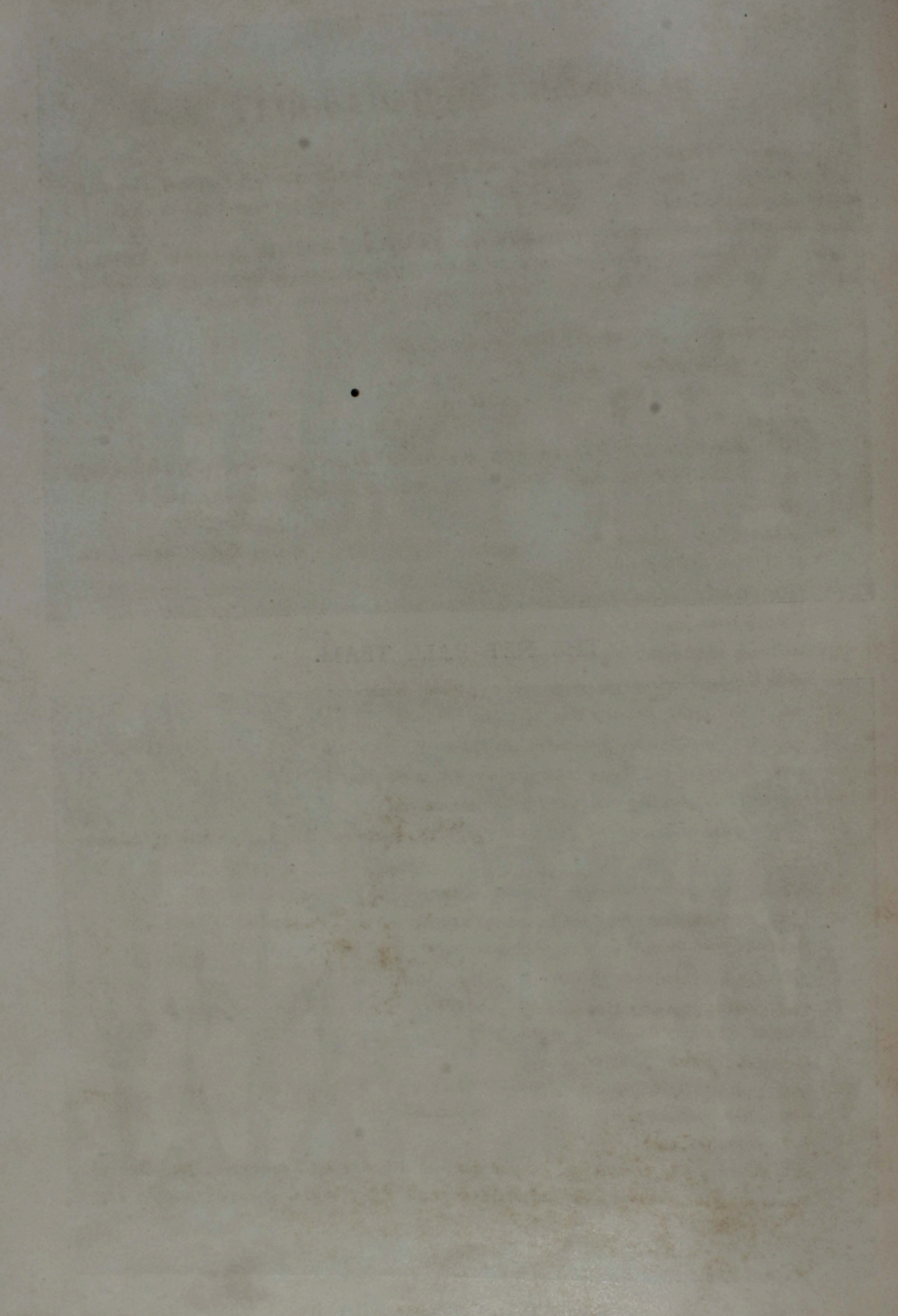
The poet creates a poem ;
the reader recreates it.

THE NET BALL TEAM.

THE VOLLEY BALL TEAM.

எங்களை அறிவீர்களா?

“இதென்ன கேள்வி? இரண்டாண்டு கூடவாழ்ந்த உங்களையும் தெரியாமலிருக்குமா?” என்று நீங்கள் கேட்பது காதில் விழுகிறது. எங்களைப் புதுவிதமாக அறிமுகப் படுத்த விரும்புகிறோம். 26 ஆங்கில எழுத்துக்களையும் கணித முறைப்படி குறிப்புக்களால் விளக்கியிருக்கிறோம். [விளக்கங்களை நாம் எழுத்துக்களின் ஒழுங்கில் (Alphabetical order) தரவில்லை.] விளக்கங்களுக்குக் கீழே எழுத்துக்களுக்குரிய எண்களைக் கொண்டு பெயர்களை அமைத்திருக்கிறோம். எங்கே, கண்டுபிடியுங்கள் பார்க்கலாம்!

- 1 ≡ இருசமபுய முக்கோணத்தின் சமபக்கங்கள் நீட்டப்படல்.
- 2 ≡ ஒரு வட்டத்தின் $\frac{3}{4}$ வில்லு.
- 3 ≡ ஒரு நீள்சதுரத்தின் அகலப்பக்கம் ஒன்றை நீக்கி அதன் எதிர்ப்பக்கத்தை நீட்டுதல்.
- 4 ≡ இரு நிலைக்குத்துக் கோடுகளும், அவற்றின் மையப் புள்ளிகளை இணைத்தலும்.
- 5 ≡ ஒரு நிலைக்கோடும் வட்டத்தின் இரு அரைவிற்களையும் இணைத்தல்.
- 6 ≡ புவியீர்ப்பு.
- 7 ≡ நிலைக்குத்து அச்சின் மையப்புள்ளி, அடியில்லாத துவிசமபுய முக்கோணத்தின் உச்சியில் சந்தித்தல்.
- 8 ≡ இரு கிடை அச்சுக்களும் அவற்றின் நடுப்புள்ளிகளை இணைத்தலும்.
- 9 ≡ செங்கோணம்.
- 10 ≡ விளைவு விசையை இவ்வாறு குறிக்கலாம்.
- 11 ≡ நிலைக்குத்து வரையும் ஒரு வட்டத்தின் அரைவில்லும்.
- 12 ≡ கூட்டல் அடையாளத்தின் $\frac{3}{4}$ பங்கு.
- 13 ≡ முடிவு வேகத்தை இவ்வாறு குறிக்கலாம்.
- 14 ≡ ஒரு பொருளின் நிறையை இவ்வாறு குறிக்கலாம்.
- 15 ≡ ஆரம்ப வேகத்தை இவ்வாறு குறிக்கலாம்.
- 16 ≡ இரு அரைவட்டத்தின் விற்கள் எதிர்ப்பக்கமாக ஒரு நுனியில் இணைக்கப்படல்.
- 17 ≡ கிடை அச்சை இவ்வாறு குறிக்கலாம்.
- 18 ≡ இரு கிடையான சமாந்தர வரைகளும், எதிர் மூலைகளை இணைக்கும் ஒரு குறுக்கு வெட்டியும்.
- 19 ≡ நிலைக்குத்து அச்சை இவ்வாறு குறிக்கலாம்.
- 20 ≡ இரு நிலைக்குத்து வரைகளும், அவற்றின் மேல் அந்தங்களின் இடையில் இரு சமபுய முக்கோணத்தின் தளம் தவிர்ந்த இரு புயங்களும்.
- 21 ≡ நிலைக்குத்தான நீள் வட்டம்.
- 22 ≡ ஒரு நிலைக்கோட்டுடன் ஒன்றுக் கொன்று சமாந்தரமான மூன்றுகிடைக் கோடுகள் சந்தித்தல்.
- 23 ≡ ஓர் அரைவட்டம்.
- 24 ≡ இரு நிலைக்குத்து வரைகளும், எதிர் உச்சிகளை இணைக்கும் வரையும் (ஒருசோடி)
- 25 ≡ கூட்டல் அடையாளத்தின் முக்கால்பங்குடன் கீழ்முனையில் ஒருவில் அமைத்தல்.

26 ≡ ஒரு நிலைக்குத்தான நீள்வட்டமும், அதன் கீழ்ப்பகுதியை வில்லால் வெட்டி, நீட்டலும்.

உ—ம் : 24, 1, 13, 1, 20, 1, 24, 19 ≡ NAVAMANY.

கணிதத்தேனை அளிப்போர்.

i. 10, 22, 25, 1. 16, 22, 12, 15, 7, 1, 13, 1, 9, 1, 10.

ii. 7, 16, 8, 13, 1, 24, 1, 12, 4, 1, 24.

கணிதத்தேனைப் பருகியோர்.

i. 1, 10, 8, 1, 10, 1, 16, 1, 4.

ii. 5, 1, 9, 1, 16, 15, 5, 10, 1, 20, 1, 24, 8, 1, 20.

iii. 7, 1, 9, 1, 24, 12, 4, 22, 10, 9, 22, 5, 5, 22.

iv. 20, 21, 4, 1, 20, 22, 23, 16, 1, 9, 8, 4.

v. 20, 15, 10, 15, 6, 8, 1, 4.

vi. 24, 1, 6, 1, 10, 1, 25, 1, 4.

vii. 11, 1, 10, 1, 20, 1, 9, 8, 24, 6, 1, 20.

viii. 11, 21, 24, 24, 1, 20, 11, 1, 9, 1, 20.

ix. 16, 22, 5, 1, 10, 1, 12, 24, 1, 20.

x. 16, 4, 1, 3, 3, 8.

xi. 16, 15, 11, 11, 8, 10, 1, 20, 1, 24, 8, 1, 20.

xii. 12, 4, 1, 10, 15, 20, 1, 9, 8, 24, 6, 1, 20.

xiii. 17, 1, 13, 8, 22, 10.

xiv. 1, 20, 11, 1, 9, 1, 13, 1, 24, 1, 10.

xv. 7, 1, 24, 23, 8, 1, 4.

xvi. 7, 1, 24, 1, 6, 1, 16, 1, 5, 18.

xvii. 7, 1, 16, 8, 12, 4, 1, 20, 5, 19.

xviii. 11, 21, 24, 24, 8, 1, 4.

xix. 10, 1, 20, 1, 16, 1, 20, 19.

xx. 16, 22, 9, 11, 1, 11, 8, 24, 1, 19, 1, 6, 1, 20.

xxi. 16, 11, 22, 24, 2, 22, 10.

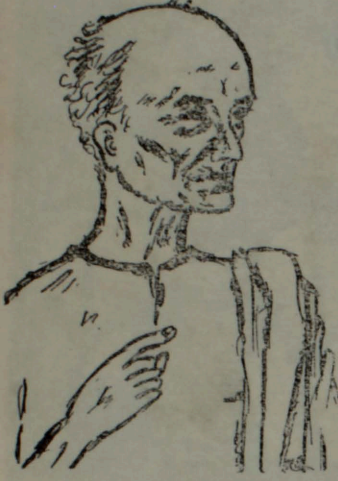
xxii. 16, 15, 5, 10, 1, 20, 1, 24, 8, 1, 20.

‘நவமணிகள்’

கணிதப்பயிற்சி இறுதியாண்டு.

மறக்க முடியாதவர்கள்

மண்வளத்தோ டிலக்கியத்தின் சுவைகமழச்
சிந்தனைகள் வாரி நல்கும்
அண்ணலைநம் இருள்போக்கும் அகல்விளக்கை
டாக்டரினை அஞ்ச விப்பாம்!

“Vaguely grasping complex wholes”—என்றால் என்ன பிள்ளை? முதலில் மைமலாய் இருக்கும். பிறகு விடியுறது போல, கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்த் தெரியவரும்.

எதையும் முதலில் முழுசாய், எட்ட இருந்து பார்க்க லேணும்—சப்பரத்தைப் பார்க்கிறதுபோல!

Knowledge என்றால் புத்தகங்களிலிருந்து பெறுவது; அதோடு அனுபவமும் சேர்ந்தால் Wisdom; அதுதான் Tennyson சொல்லுறான்;

‘Knowledge comes but wisdom lingers’ என்று!

என்ன பொன்னம்பலம், அரைப்பதத்திலே இருக்கிறாய் பிள்ளை? இந்தமுறை எப்பிடி?

பெண்: எனக்குத்தான் சேர் highest mark!

டாக்டர்: ஓ, பெரிய மரங்களைத் தறிச்சுவிட்டால் வடலிதான் பெரிசாய்த் தெரியும்!

தந்தையென அனைவரையும் நோக்குகிற

தண்ணளியால் தளர்ச்சி காணுச்

சிந்தையினால் செயற்றிறனால் அபிநயங்கள்

பிடிப்பதினால் சிறந்த மேலோன்,

படிக்கிறது இரண்டாவது விஷயம். முதலில் ஒழுக்கம் வேணும். மகனே, குருவை நினை. காலமை என்ன சாப்பாடு? மஸ்லின் ஒருமாதிரி இருக்குது!

You dont fail; you only fail to pass. ஆனால் Results வரும்வரைக்கும் கல்யாணம் சுணங்கும்.

தலைமயிரைப் பார்த்தாப் போதுமே? ...இல்லைக்கேக் கிறன்...ஒன்றைச் சேர்த்து, இன்னொன்றைச் சேர்த்து...

இப்ப mini-skirt. கொஞ்சநாள் போக minus skirt —not a bad idea! Mihilar, are you able to hear? are you here?

தமிழ்க்கவிஞன்; பலதுறையும் அளவியதோர்

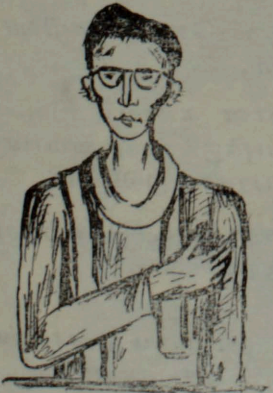
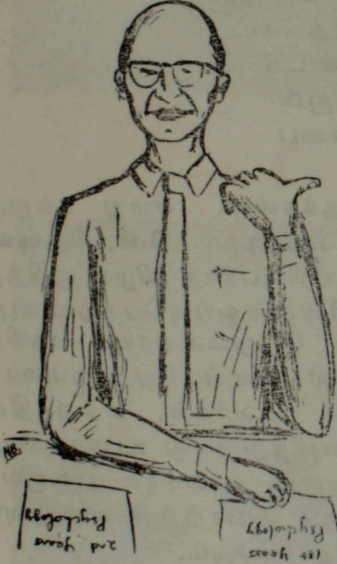
கல்விதனக் கணியாய்க் கொண்டோன்;

நமைத்தனது அன்பென்னும் கடலினிலே

மூழ்கவைத்த நல்லோன் ‘சச்சி’!

‘Essay’ எழுதுற முறை உங்களுக்குத் தெரியேல்லை; கழுதை பரதேசம் போனது போல உங்கள் கட்டுரையும் போகுது... புழுங்கல் பரவினதுபோல சொற்களைப் பரவி இருக்கிறியள்... கேட்ட விஷயத்தையும் அண்டி எழுதுங்கோ! .. நான் நடுவட்டத்துக்கை எறியச் சொல்லிக் கேக்கேல்லை; Board இலை எறி—நானல்லோ marks போடுறன்.

Free work எண்டா ஏதோ குத்தகைக்கு எடுத்த மாதிரி எழுதி முடிக்கிறியள். நான் அதிலே ஏதும் செய்யுற தெண்டா முக்கு பிரிச்ச வேலைசெய்ய வேணும்.. அதுசரி, எங்கை கையெழுத்துப் போடுறது?

Association Reports

கலாவிருத்தி மன்றம்

போஷகர் :	அதிபர்
தலைவர் :	க. உமாமகேஸ்வரன்
துணைத் தலைவர் :	செல்வி. ந. குழந்தைவேலு
செயலாளர் :	மு. மு. முகம்மது சாலிஸ்
துணைச் செயலாளர் :	செல்வி. இ. இளையதம்பி
பொருளாளர் :	வே. நாகராசா
பத்திராதிபர் :	சோ. பத்மநாதன்
கணக்காய்வாளர் :	மு. தியாகராசா

செயற் குழு

மா. ஆனந்த கோபால்	சி. அப்துல் மஜீது
செல்வி. அ. முத்துவேலு	அ. லா. பாத்தெலட்
செல்வி. நா. கந்தையா	அலெக்சாண்டர்
மு. சா. ம. மு. ஷாபி	கி. ஜேசுராஜன்
க. பழறிவேற்பிள்ளை	நா. கனகசபை

மன்றத்தின் இவ்வாண்டு நிகழ்ச்சிகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. எமது கல்லூரியின் முன்னேநாள் தமிழ் விரிவுரையாளர் செந்தமிழ்மணி, பண்டிதர். பொ. கிருஷ்ண பிள்ளை அவர்களின் சேவையைப் பாராட்டி நாமெடுத்த பிரிவுபசார விழா குறித்து நாம் பெருமையடையாதிருக்க முடியாது. தமது பதவியினின்றும் ஓய்வுபெற்ற பின்பும் — புதியதொரு தமிழ் விரிவுரையாளர் நிரந்தர நியமனம் பெறும்வரையும் — தமிழ் விரிவுரைகளாற்றி அவர் நமது கல்லூரிக்குச் செய்த சேவை அளப்பரிது. தம்மைப் பிறர் பாராட்டுவதை ஒரு சிறிதும் விருட்பாத பண்டிதர் அவர்கள், மன்றத்தின் வேண்டுகோளை மதித்துத் தமது இல்லக்கிழத்தியுடன் வருகைபுரிந்து நமது உபசாரத்தை ஏற்றுக் கொண்டமைக்கு நாம் நன்றிகூறும் கடப்பாடுடையோம். அவர்களது உருவப் படத்தைக் கல்லூரியிலே திறந்து வைக்கவும், அவர்களுக்குப் பொற்கிழி வழங்கவும் எமக்கோர் வாய்ப்புக் கிடைத்தமையை எண்ணி இதயம் பூரிக்கிறோம்.

செஞ்சொற் கவியின்பம் என்ற தலைப்பில் அரியதொரு சொற்பொழிவாற்றிய பண்டிதர் ச. இராமச்சந்திரன் அவர்கள் நமது நன்றிக்குரியவர்.

ஆண்டுதோறும் மலர்ந்து மணம் வீசும் நமது மன்ற இதழான கலாவதி இவ்வாண்டு பல புதிய அம்சங்களுடன் வெளிவருகின்றது. மலரின் சிறப்புக்குக் காரணமான இத் துணைகளையும், கட்டுரையாசிரியர்களையும், கவிஞர்களையும் பாராட்டுகிறோம்.

மன்றம் சிறப்பாக இயங்க ஊக்கமளித்த அதிபர் அவர்களுக்கும், செயற்குழுவின் ருக்கும், மன்ற உறுப்பினருக்கும் எமது இதயங்கனிந்த நன்றி.

மு. மு. முகம்மது சாலிஸ்
செயலாளர்.

THE SPORTS COUNCIL.

THE COLLEGE NON - TEACHING STAFF.

ENGLISH LITERARY ASSOCIATION

<i>Patron</i>	:	Mr. S. Kanthasamy, Principal
<i>Vice-Patron</i>	:	„ S. Magasu
<i>President</i>	:	„ S. Pathmanathan
<i>Vice-President</i>	:	Mrs. N. Balendran
<i>Hony. Secretary</i>	:	Mr. M. A. H. Caffoor
<i>Hony. Asst. Secretary</i>	:	Mrs. S. Satkunasingham
<i>Treasurer</i>	:	Mr. S. S. Balasubramaniam
<i>Auditor</i>	:	„ M. H. M. Mihlar

Committee Members

Mr. K. M. Ariaratnam
„ J. Camillus
Miss N. Nadarajah

I deem it indeed a great pleasure to submit the report of the above association for the year 1967. Our association comprising trainees of the English Faculty has been responsible for the promotion of the major part of student activity in literary and other allied fields in the campus.

Our programme during the year under review consisted of a wide variety of activities which has been, I am proud to record, of interest not only to our members but to members of other faculties also.

A lively debate set the ball rolling and gave a foretaste of things to follow. The topic for discussion was "The State should choose the medium of instruction." The proposition was led by Mr. S. Ratnam and the Opposition by Mr. D. M. S. Alwines. All participants displayed an appreciable skill in debating and the audience evinced great interest in the proceedings.

Among the public lectures organised, Mr. A. Vaidyalingam and Mr. N. Saba-

ratnam dealt with topics of current interest on Education. The former spoke on the history of education in Ceylon and the latter gave a critical analysis of the White Paper on Education. Both lectures were followed by lively discussions.

Mr. M. Sivasithamparam, Member of Parliament for Uduppiddy gave a masterly analysis of the present international situation when he addressed our association. He displayed oratorical skill of a superlative order.

We had the privilege of listening to a distinguished personality in the field of drama — Mr. Vernon Abeysekera, G. A. Jaffna. He dealt exhaustively on the latest developments in modern drama.

Mr. V. Mahalingam, member of the staff of Urumpirai Hindu College addressed us on "The constitutional safeguards for the minorities in Ceylon."

In response to numerous requests, a talk on "V. D. Epidemiology" was orga-

nised and Mr. N. Subramaniam of the General Hospital, Jaffna kindly consented to enlighten us on the subject. He analysed one of the social problems of today and emphasised the role of teachers in combating this menace.

Our association was highly honoured when Professor Ivar K. Jensen of the Glassboro University, New Jersey, U.S.A., addressed us on the "Theories of Learning". His Lecture was followed by a discussion of a very high standard.

The Oratorical Contest provided an opportunity to spotlight talents among our members. My thanks are due to all the participants and my congratulations to the winners :

1. Miss A. Saverimuthupillai
2. Mr. J. Camillus
3. „ S. Ratnam

The following films were screened during the year :

- 16 on the teaching of English as a second language
- 4 on Science
- 3 on History
- 2 on Education
- 1 on Sports

We are grateful to the following :

To the U. S. I. S. for their valuable gift of books and loan of films.

To the British Information Service for the loan films on the teaching of English as a second language.

To the Indian Information Service for a gift of books on various aspects of life in India.

Our College Librarian, Mr. Rajaratnam deserves special mention. His unstinted co-operation has been a tremendous asset to the Association. In spite of his manifold duties he has been very generous enough to stay back on several occasions after office hours to help us in our endeavours. He has been the live-wire in executing our programmes on films.

I take this opportunity to thank the Principal, the Vice-Principal and the lecturers for their assistance in the various activities of our Association.

Finally I wish to thank the President, the Vice-president, my able assistant—the Treasurer and the Electricity Minister of the College and all the members of the Association for their co-operation and active participation in all matters relating to the Association. A special word of thanks to the Senior Prefect and the Prefect and members of the First Year English Faculty for all arrangements connected with our programmes during the year.

M. A. H. Caffoor,
Hony. Secretary.

விஞ்ஞான, கணித, கைப்பணிக் கழக அறிக்கை

போஷகர்	: திரு. எஸ். கந்தசாமி (அதிபர்)
உபபோஷகர்	: திரு. கே. சிவநாதன்
தலைவர்	: ஐனாப் எம். எஸ். எம். ஷாபி.
செயலாளர்	: திரு. வி. ஆர். அன்னலிங்கம்.
பொருளாளர்	: திரு. ஆர். சாத்வீகராஜா.
இதழாசிரியர்	: திரு. ஏ. ஜே. மரியதாசன்.
நூலகர்	: திரு. எல். எல். செபரட்ணம்.
கணக்காய்வாளர்	: செல்வி ஜே. ஸ்பென்சர்.

கழகத்தின் ஆயிரத்துத் தொளாயி ரத்து அறுபத்தேழாம் ஆண்டுக்கான அறிக்கையை சமர்ப்பிப்பதில் நான் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இக்கலாசாலையில் விஞ்ஞான, கணித, கைப்பணிப் பயிற்சிபெறும் ஆசிரிய மாணவர்களை அங்கத்தவர்களாகக் கொண்டிருக்கும் எமது கழகம் மாணவர்களின் கல்வி உயர்ச்சிக்காகப் பல முயற்சிகள் எடுத்துக்கொண்டது என்பதைத் தெரிவிப்பதில் பெரிமிதமடைகிறேன்.

இவ்வருடம் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுக் கல்விமாண்கள் பலர் எமது கழக அழைப்பை ஏற்றுச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தினார்கள். பரமேஸ்வரக் கல்லூரி ஆசிரியர் திரு. பரநிருபசிங்கம் அவர்கள் “வாழ்வின் அடிப்படையறியல்” என்ற பொருளிலும், யாழ்ப்பாணத்துப் பிரபல வழக்கறிஞரில் ஒருவரான திரு. பி. ரி. ஜி. பிறிட்டோ அவர்கள் “The Picture of Universe” என்ற தலைப்பிலும், யாழ்ப்பாண இந்துக்கல்லூரி ஆசிரியர் திரு. க. பத்மநாயகம் அவர்கள் “யாழ்ப்பாணத்து வண்ணாத்திப் பூச்சிகள்” என்ற தலைப்பிலும், மகாஜனக் கல்லூரி ஆசிரியர் திரு. எஸ். பரமேஸ்வரநாதன் அவர்கள் “வானவெளி யாத்திரை” என்ற பொருளிலும் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தினர். சொற்பொழிவு ஒவ்வொன்றும் அங்கத்தவர்களின் கலந்துரையாடலுக்கு வாய்ப்பளித்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சொற்பொழிவாளர்கள் அனைவருக்கும் எங்கள் கழகம் நன்றிகூறும் கடப்பாடுடையது.

அமெரிக்க, பிரித்தானிய தூதராலயங்களிலிருந்து கல்வி சம்பந்தமான பல திரைப்படங்கள் பெறப்பட்டுக் கல்லூரியிலே திரையிடப்பட்டன. நமது அங்கத்தவர்கள் இத்திரைப்படங்களாற் பயன் அடைந்தனர் என்பதற்கு ஐயமில்லை. எங்

கள் கலாசாலை நூலகர் திரு. இராஜரத்தினம் அவர்கள் தமது கடமைநேரம் தவிர்ந்த நேரங்களில் இப்படங்களைக் காட்டுதற்கு உதவி செய்தார்கள். அவர்களின் சேவைக்குக் கழகத்தின் சார்பில் நன்றி நவில்கிறோம்.

எங்கள் கழகத்தின் கூடர் விளக்காகத் திகழும் கூடர் பத்திரிகையின் தட்டச்சுப் பிரதி நடுத்தவணையிலும், அச்சுப் பிரதி மூன்றாந் தவணையிலும் வெளியாகிக் கழகத்தின் சிறப்பை உயர்த்தியது என்பதை அனைவரும் அறிவர். கூடரிதழின் முழுப் பொறுப்பையும் ஏற்றுச் சிறப்புடன் அப்பணியைச் செய்துமுடித்த இதழாசிரியர் திரு. ஏ. ஜே. மரியதாசன் அவர்களுக்குக் கழகத்தின் சார்பில் நன்றி கூறுகின்றேன்.

கழக நூல் நிலையத்திற்காகப் பல விஞ்ஞான, கணித, கைப்பணி நூல்கள் வாங்கப்பட்டன. இதனால் வருங்கால அங்கத்தவர்கள் மிகவும் பயன் அடைவார்களென எண்ணுகிறேன். கழகத்தின் முயற்சிக்காகப் பல அறிவுரைகள் தந்துதவி ஊக்கம் அளித்த அதிபர், உபஅதிபர், விரிவுரையாளர்கள் ஆகியோருக்கு என் நன்றியைக் கூற மறப்பேனாகில், என் கடமையிலிருந்து தவறியவனாவேன்.

இறுதியாகக் கழகத்தின் வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரிந்த கழக உத்தியோகத்தர் அனைவருக்கும், கழக அங்கத்தவர்கள் யாவருக்கும், கலாசாலைச் சிரேஷ்ட மாணவ தலைவர், மாணவ தலைவர்கள் யாவருக்கும் கழகத்தின் சார்பில் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

வி. ஆர். அன்னலிங்கம்,
கௌரவ செயலாளர்;

இசை நிகழ்ச்சிகள்

செல்வி நேசபூபதி நாகலிங்கம்
திரு. செல்லத்துரை
,, ப. சின்னராசா
செல்வி ஞானம்பிகை முருகேசு
திரு. சிதம்பரநாதன் குழுவினர்

—பாட்டு
—பாட்டு
—மிருதங்கம்
—வயலின்
—நாதஸ்வரம்

விசேட தினங்களில் சமூகந்தந்து இயல்—இசை விருந்தளித்த பெரியோர்க்கு எம் நன்றி உரியது.

மன்றத்தின் செயல்முறைகளிற் கூடிய கவனங்காட்டி வழிநடாத்தும் அதிபர், போஷகர், பேராசிரியர்களுக்கும், மன்றத் தலைவர், பொருளாளர், செயற்குழுவினருக்கும், ஏனைய அங்கத்தவர்களுக்கும், எம் ஆலயப் பூசையைச் சிறப்புற நடாத்தியுதவிய திரு. மா. ஆனந்தகோபால் அவர்களுக்கும் நம் உளமார்ந்த நன்றி.

வணக்கம்.

இ. இ. அப்பாத்துரை
செயலாளர்.

இஸ்லாமிய மஜ்லிஸ் வருடாந்த அறிக்கை 1967

அளவற்ற அருளாளனும் நிகரற்ற அன்புடையோனுமாகிய அல்லாஹ்வின் திருநாமத்தைக் கொண்டு ஆரம்பிக்கின்றேன்.

பலாலி அரசினர் ஆசிரியகலாசாலை இஸ்லாமிய மஜ்லிஸின் வருடாந்த அறிக்கையைச் சமர்ப்பிப்பதில் மனம் மிக மகிழ்கின்றேன். சகல புகழும் எல்லாம்வல்ல “அல்லாஹ்”வுக்கே.

இக்கலாசாலைக்கு விசேடபயிற்சிக்கு வரும் இஸ்லாமியத் தோழர்களின் சமய, சமூக, கலாசார நிகழ்ச்சிகளில் பங்குபற்றுவதற்குத் தகுந்த குழுவை உருவாக்கும் நோக்குடன் 1962-ம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட இம் மன்றம், அந்நோக்கினை நிறைவேற்றும் பொறுப்பில் இவ்வாண்டு மிகுந்த

பிரயாசை எடுத்துள்ளதெனின் மிகையாகாது. எந்த ஒரு சமூகமோ, தாபனமோ, செயலாற்றிச் சிறப்புறவும் சேவை செய்து மதிப்புறவும் வேண்டுமாயின் அதன் அங்கத்தவர்களுக்கிடையே ஒற்றுமையும், அமைப்பு முறையில் அதிசிறந்த நிலையும் இருத்தல் அவசியம். இவ்விடயத்தில் எமது இஸ்லாமிய மஜ்லிஸ் ஒன்றுபட்டு ஒருமித்து உழைத்து ஓர் எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகின்றது என்று கூறப் பெருமைப்படுகின்றேன்.

எமது மஜ்லிஸின் அங்கத்தவர்கள் அனைவரும் சமூக சேவையில் ஈடுபடவேண்டும் என்ற நன்னோக்குக் கொண்டவர்கள் என்பதைக்கூற விரும்புகின்றேன். அச்சுவேலி சீர்திருத்தப் பாடசாலையில் இருக்கும் முஸ்லிம் மாண

வர்களுக்குச் சமய பாடம் கற்பிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டதுடன் இவ்வாண்டு குர்ஆன்கள், புத்தகங்கள், உடை போன்றவைகளையும் நன்கொடையாகக் கொடுத்துவியுள்ளோம். அத்துடன் நின்று விடாது எமது அங்கத்தவர்களுள் ஐயுப் M. S. M. M. ஷாபி, ஐயுப் M. S. M. நாஸிர் ஆகியோர் யாழ்ப்பாணப் பாடசாலைகளாலும் மற்றும் இயக்கங்களாலும் நடாத்தப்பட்ட பேச்சுப் போட்டிகள், கிறித்தவத் போட்டிகள், திருக்குர்ஆன்மனனப்போட்டிகளில் மத்தியஸ்தர்களாகக்கடமையாற்றியும், பொதுக்கூட்டங்களில் அறிவூட்டும் பேச்சுக்களை நிகழ்த்தியும் யாழ்நகரமக்களின் உள்ளத்தை வென்றிருக்கிறார்கள். முதலாம் வருட சகோதரர் ஐயுப் M. D. முஹம்மத் இலங்கை வானொலியில் அரேபியர்களுடைய வளர்ச்சியைப்பற்றிய மார்க்கத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட ஒரு சிறந்தபேச்சை நிகழ்த்தி எமது மஜ்லீசுக்கும், கலாசாலைக்கும் பெரும் புகழைப்பெற்றுக் கொடுத்துள்ளார் என்பதை மிகவும் சந்தோஷத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இனைய சகோதரர்களும் தொடர்ந்து இக்கைங்கரியத்தில் அதிகம் ஈடுபடுவர் என்று நினைப்பதில் சிறிதேனும் சந்தேகம் இல்லை.

கடந்த வருடங்களை விட இவ்வாண்டு எமது மஜ்லீஸ் பல்வேறு சமய கலாசார, சமூக விடயங்களில் அதிகம் ஈடுபட்டுள்ளது. மேலும் கலாசாலை வாசிகசாலைக்குத் திருக்குர்ஆன் மொழிப்பெயர்ப்பு இரண்டு வொல்யூம்களையும், பத்ஹுத் தய்யான் போன்ற அறிவூட்டும் புத்தகங்களையும் அன்பளிப்பாகக்கொடுத்து ஒரு மாபெரும்

குறையை நிவர்த்தி செய்துள்ளோம். இன்னும் பல புத்தகங்களை அன்பளிப்பாகக் கொடுப்பதற்கு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. நாம் ஒவ்வொருவரும் ஆளுக்கு ஒரு புத்தகப் படி வாசிகசாலைக்குக் கொடுத்துவினாலும் எமது சமய அறிவை வளர்க்கக் கூடிய புத்தகங்கள் பல சேர்ந்துவிடும். எனவே இவ்விடயத்தைச் சற்று கவனத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளுமாறு மிகவும் அன்பாய் வேண்டிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

வெள்ளிக்கிழமை பின்நேரங்களில் எமது அங்கத்தவர்களுக்கிடையே மார்க்கச் சம்பாஷணைகள் நடாத்தப்பட்டு மார்க்க அறிவை வளர்ப்பதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. முஹம்மது நபி(ஸல்) அவர்களது ஐனன தினத்தன்று மிகவும் சிறப்பான முறையில் தொழுகை அறையில் சுப்ஹான மௌலாது ஓதப்பட்டமை எம் நினைவை விட்டு என்றும் அகலாது.

கலாசாலையிலுள்ள பிற மதத்தவர்களுடன் சகோதரத்துவத்தையும், ஒற்றுமையையும், நிலைநாட்டி எல்லோரும் எம் சகோதரர்கள் என்ற எண்ணங்கொண்டு வாழவும், எம் கலாசாரத்தைக் கடைப்பிடிக்கவும், மத உணர்வு, மதநோக்குக் கொண்ட இம் மஜ்லீஸ் பெரும் பாடுபடுகின்றது. என்பதையும் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

எம் அங்கத்தவர்கள் கலாசாலை மாணவர் மன்றத்தில் பல தரப்பட்ட உத்தியோகங்களிலும், மற்றும் கலாசாலையிலுள்ள சங்கங்களில் காரியதரிசிகளாகவும் கடமையாற்றுகிறார்கள்.

என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தகுந்த வையே. கலாசாலையிலுள்ள விளையாட்டுப் பிரிவுகளாய உதைபந்து, திரிக்கட், ஹொக்கி, பாஸ்கட் பந்து ஆகியவற்றிலும் மெய் வல்லுனர். போன்ற போட்டிகளிலும் எமது அங்கத்தவர்களின் பங்கு கலாசாலைக்குப் பெரிதும் அவசியமாகவே இருக்கின்றது. இருந்தும் வருடா வருடம் எமது அங்கத்தவர் தொகைகுறைந்துகொண்டே வருவதைக்காண மிகுந்த துக்கம் அடைகின்றோம் அடுத்த ஆண்டுகளிலாவது அதிகமானவர்கள் பல்வேறு பயிற்சிகளுக்கும் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டும், என்று எல்லாம் வல்ல “அல்லாஹ்”வை வேண்டுகின்றோம்.

எமது சமுதாயத்துக்கு மாபெரும் சேவையாற்றி மறைந்த மாமேதை கலாநிதி அல்ஹாஜ். ரி. பி. ஜாயா அவர்களது அளப்பரிய சேவையைப்பற்றிய ஒரு சிறந்த சொற்பொழிவை ஐனாப் M. S. M. நாளிர் அவர்கள் அன்னவரின் ரூபகார்த்தத் தினத்தன்று கூட்டப்பட்ட விசேட காலைக் கூட்டத்தில் நிகழ்த்தினார்கள். அன்னவரின் ரூபகார்த்த தினத்தன்று நடைபெற்ற கொடி தினத்தில் கலந்து கொள்ளும் வாய்ப்பும் எமக்குக் கிட்டியது.

மஜ்லிஸ் தனது வளர்ச்சி கருதி வகுத்துக் கொண்ட திட்டங்கள் எத்தனையோ! ஆனால், அத்திட்டங்களிற் சில எதிர்பாராத சம்பவங்களினாலும், அவகாசமின்மையாலும் பிற்போடப் படவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதையிட்டு மனம் வருந்துகிறேன்.

எம்மிற் பலர் தம் பயிற்சியை முடித்துக் கொண்டு இவ்வுருட இறுதியில் வெளியேற இருக்கின்றனர். அவர்

களிடமிருந்து பொதுவாக மக்கள் சமுதாயமும், சிறப்பாக நம் சமூகஇளைஞர்களும் அவர்களின் நற்பணியைப் பெருமளவில் எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பர் என்பது கூறாமலேதெரியும். பூரண ஆசிரியர்களாக சமூகத்தினுள் நுழைந்து பணியாற்ற விருக்கும் நாம் கல்விப் பணியிலே மாத்திரமின்றி சமுதாய ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் களைந்தெறிந்து விட்டு, மக்கள் இனத்திற்கும் அதன் பரிபூரண வாழ்வுக்கும் இன்றியமையாத “சமூகசீரமைப்பு” வேலைகளிலும் எம்மை ஈடுபடுத்தி உழைக்க முன்வர வேண்டும். இதற்காக இறைவனின் கருணை என்றும் எம் மீது உண்டாவதாக.

மஜ்லிஸின் பூரண செயற்பணிக்கு உறுதுணையாயிருந்து, அவ்வப்போது ஆலோசனைகளும், அறிவுரைகளும் வாரி வழங்கி, விசேட கொண்டாட்ட தினங்களைத் தத்தமது வீடுகளில் கொண்டாடக்கூடிய வசதிகளை அளித்த—இன்னும் தன்னால் இயன்ற வரை உதவி செய்யக் காத்திருக்கும் எங்கள் அதிபர் உயர்திரு S. கந்தசாமி அவர்களுக்கும், உபஅதிபர் திரு. G. N. எட்வட் அவர்கட்கும் மற்றும் எங்களது பேராசிரியர்கட்கும் ஏனைய நண்பர்கட்கும் மஜ்லிஸ் அங்கத்தவர்கள் சார்பிலும் என் சார்பிலும் உளங்கனிந்த நன்றிக் குவியல்களைச் சமர்ப்பித்துக் கொள்கின்றேன்.

எங்களுக்குப் பல சந்தர்ப்பங்களில் பல வகையான உதவிகளைச் செய்துதவிய கலாசாலை அலுவலக, நூலக அதிகாரிகளுக்கும் நன்றி பகரவேண்டியது நம் கடமையாகும்.

மேலும், மஜ்லிஸின தம்வெற்றிக் கும் வளர்ச்சிக்கும் பல துறைகளிலும்

உழைத்த உறுப்பினர்களான சகல ஆசிரியத் தோழர்கட்கும், தலைவர் ஜனாப் M. A. H. கபூர் அவர்களுக்கும் எங்கள் 'யாழ்ப்பிறை' சிறப்பாக வெளிவர ஊக்கத்தோடு அரும்பணியாற்றி உரிய நேரத்தில் உங்கள் கரமெட்டச் செய்த பத்திராதிபர் ஜனாப் H. L. M. அமானுல்லாஹ் அவர்கட்கும், பத்திரிகைக் குழுவினருக்கும், பொருளாளர் ஜனாப் M. T. M. மர்தூக், உப-செய

லாளர் ஜனாப் A. மஜீத், உப-தலைவர் ஜனாப் M. T. M. முலாபர் ஆகியோருக்கும், ஏனைய நிர்வாகக் குழுவினருக்கும் மஜ்லிகக்காக அயராதுழைத்துள்ள அனைவருக்கும் நன்றி கூறுவதில் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

-வஸ்ஸலாம்-

M. H. M. இஸ்மாயில்
கௌரவ செயலாளர்
இஸ்லாமிய மஜ்லிஸ்

THE CATHOLIC ASSOCIATION

<i>Patron</i>	: His Lordship, the Bishop of Jaffna
<i>Vice-Patron</i>	: Mr. S. Kanthasamy, Principal
<i>Spiritual Directors</i>	: Rev. Father S. Selvarajah, Mis. Ap. Rev. Father G. T. Balasundaram, O. M. I.
<i>President</i>	: Mr. A. M. David
<i>Vice-President</i>	: Joe Benedict
<i>Hony. Secretary</i>	: A. I. Lazarus Gunanayagam
<i>Asst. Hony. Secretary</i>	: G. E. Thavapragasam
<i>Hony. Treasurer</i>	: Mrs. A. J. Emmanuel
<i>Asst. Hony. Treasurer</i>	: Miss Helen Saverian

My office demands that I should record the activities of the Association and present it to the readers of the "Kalavathy". I have great pleasure in submitting this brief report.

The traditional Novenas TO OUR LADY OF PERPETUAL SUCCOUR was held regularly. The attendance at this Novenas was not only gratifying but encouraging too. "The Holy Rosary" was recited in the month of October and the numbers present at the Rosary will bear ample testimony to the faith and devotion our members have on our lady.

Rev. Father G. T. Balasundaram spared no pains in coming over once a fortnight to give us lectures on the teaching of religion. Rev. Father S. Selvarajah our young and energetic parish Priest was ever ready to assist us and help us in fulfilling our obligations.

The Holy Mass and the social held last year was attended by all teacher trainees. It was a deviation from the normal practice of inviting only the executive members of the religious association. The College Hall was the local Chapel, the temporarily erected

alter being the place for the offering of the Holy mass. The mass was said by Rev. Father Selvarajah and an eloquent and impressive sermon was preached by Rev. Father G. T. Balasundaram on the role of the Christian Teachers. Rev. Father Bennet Constantine was at the choir ably assisted by Rev. Sisters of Atchuvely Convent and Rev. Sister Maria Lina.

Our trainees gave their full support and co-operation to the members of the S.C.M. for the Christmas Play and the Christian Carol. The goodwill and cordiality that exist between these Associations are remarkable and it is my earnest hope that this spirit of goodwill be fostered and nurtured.

There are certain items in our programme which are to take place after the submission of this report :

1. The Annual Mass and Social.
2. Participation in the Christian Carol Service and playlet.
3. A day of Re-collection.

Before I conclude my report it is my most pleasant duty to thank all Catholic trainees for their support and assistance given to me in discharging my duties as secretary of this Association. Our thanks are due to the Principal, Vice-Principal Rev. Fathers Selvarajah and Balasundaram for their ready help and assistance. I am also thankful to the members of the S.C.M., Islamic Majilis and Saiva Manavar Manram for all services rendered. This report will be incomplete if I fail to record the death of Mr. P. M. Vethanayagam and Cosmas W. D. Alwines. The members of the Association deeply mourn the demise of these two great men who had been, in their own way, contributing much towards the betterment and progress of this association. May their souls rest in peace.

May I also take this opportunity to wish all readers a Holy Christmas and a Bright New Year.

A. I. Lazarus Gunanayagam,
Hony. Secretary.

READERS!

PLEASE PATRONISE

OUR

ADVERTISERS!

STUDENT CHRISTIAN MOVEMENT

OFFICE-BEARERS 1967

<i>Staff Advisor</i>	:	Miss S. Sinnapoo
<i>President</i>	:	„ G. J. Selvanayagam
<i>Vice-President</i>	:	Mrs. T. Paramapathy
<i>Secretary</i>	:	Mr. S. O. Jeyanandan
<i>Asst. Secretary</i>	:	„ A. Arulnathan
<i>Treasurer</i>	:	Mrs. E. G. N. Amarasekara
<i>Committee Members</i>	:	Miss V. Senathirajah
		„ J. Spencer
		„ P. Rajah
		Mr. A. P. Selvanayagam

As secretary of the Student Christian Movement I deem it a privilege to present the report of the activities of the S.C.M. for the current year. Though it is an arduous task for me to record all the activities in a brief service, nevertheless I shall make an attempt. The year under review saw the continuance of the smooth working of the movement in almost every direction.

We continued to have services twice a week—on Sunday mornings and on another day of the week. One of these services is always conducted by one of us, while the other is taken by a Pastor. We are thankful to God for the services of Revds. S. Selvaratnam, Sam Alfred, I. Jesusakayam, D. Barlow, N. W. G. Sungunarajah, T. Niles, Aseervatham and Mrs. Aseervatham who have been only too ready to lead us in prayer and service whenever we requested.

Eleven members joined us this year. We welcomed them into one fold with the usual "Social."

Our members actively participated in a number of conferences held during the year. Two of our members Miss C. S.

Selvadurai and Miss G. J. Selvanayagam had the privilege of attending the S. C. M. Triennial Conference held at Poona, India.

All of us attended the special Retreat held at the Ashram, which really helped us to strengthen our faith and fellowship. The Seminar headed by Rev. Oliver Black was indeed both instructive and valuable.

The Annual Carol service and the Nativity Play were a grand success last year. The Committee which was responsible for it spared no pains, with the co-operation of the Catholics as well as the members of the other religious Associations, in making these events a success. It can be truly said if not for the untiring and unremitting guidance given by our Staff Adviser we would have been not in a position to carry out the programme so smoothly and successfully.

We were happy that we were chosen to conduct a service at the Tellipalai Church during the second term. The service in full was conducted by the

members of the S.C.M. and we thank the Divine Providence giving us this chance.

We were indeed privileged this year to have Rev. and Mrs. J. J. Trevenna who were with us to conduct a special Communion Service which was followed by a fellowship breakfast.

I will be failing in my duty if I do not record a word of thanks to our Principal, the Staff Adviser Miss S. Sinnappoo, the Vice-Principal Mr. G. N. Edward, Mr. R. E. J. A. Setukavalar, Mrs. K. Snell and the other Christian lecturers for their encouragement, help, guidance and their interest in our movement.

Finally my thanks are due to the President, Miss G. J. Selvanayagam for her able leadership, the Treasurer, Mrs. E. G. N. Amarasekera for her able accounting, the Vice-President Mrs. T. Paramapathy, the Chapel keepers Miss L. Gnanasekaram and Mrs. N. Ramachandran for the maintenance of the Chapel, the Assistant Secretary Mr. A. Arulnathan and all other members for their kind co-operation.

I wish all readers a happy Christmas and a Bright New Year.

S. O. Jeyanandan,
Hony. Secretary.

CARNIVAL OF SPORTS

<i>Patron</i>	: S. Kanthasamy Esq., Principal
<i>Senior President</i>	: V. Kandasamy Esq., Lecturer
<i>Junior President</i>	: Mr. A. M. David
<i>Sports Secretary</i>	: Mr. S. Yogachandran
<i>Treasurer</i>	: Mr. V. K. Balasubramanian

Committee members representing the first year trainees :

Mr. S. Paramsothy
,, S. Thangarajah
Mrs. A. Umapathy Sivam
Mr. V. Ganeshalingam

As the Sport Secretary the mantle falls on my shoulders to present a report of the carnival of sports activities we had during the year 1967. The year was memorable and full of vital and energetic sports activities. I take great pleasure in submitting the report to the Kalavathi.

During the year we concentrated on the following sports :

Athletics, Soccer, Volley Ball, Net Ball, Table Tennis, Basket Ball, Cricket and Hockey.

Athletics :

Captains: Mr. M. R. B. Joharan and Miss R. Eliathamby.

The Freshers' meet was held on the 12th of February 1967 under the patronage of our principal. We followed the tradition of conducting the Freshers' meet to discover talents among them. The combined faculty became champi-

ons with 97 points. J. B. Benedict, P. Nagamani, S. Thiagarajah, K. Paramsothy, S. Krishnan and Miss C. Kandiah excelled at the meet. All arrangements of the meet including the laying of tracks and officiating were done by the second year trainees and all of them helped me to make the meet a success.

The annual inter-house meet was held on 23rd July 1967 under the distinguished patronage of Mrs. R. R. Navaratnam, M. A., M. Lit. Director of Education, Northern Region. Ramanathan house became Champions with 94 points. The following excelled at the meet :

Miss. R. Eliathamby, Miss. G. J. Selvanayagam.

Miss. C. Kandiah, N. M. M. Fouzer, A. J. M. Farouk.

M. A. H. Caffoor, M. H. M. Fowzer, P. Nagamani, J. B. Benedict and N. L. M. Ameen.

The annual Dual Athletic meet between Maharagama and Palaly was the climax of the year's sports activities. It was held at Palaly on the 30th of July under the distinguished patronage of B. D. G. Fernando Esq., Principal, Maharagama Training College. Our men athletes kept pace with the men athletes of Maharagama while our women athletes were struggling to get themselves placed. Mention must be made of our fastest man and the gun beater Mirza A. Caffoor, who shattered our hopes of winning the 100 metres by being disqualified the previous year as well as this year. I wish him a good start in the athletic meets in the years to come. It was our bad luck that our star athlete Mr. N. M. M. Fouzer was indis-

posed and couldn't take part in his favourite Javeline throw. I congratulate Mr. A. J. M. Farouk, who excelled in the field events and got a place in the 100 metres. My heartiest congratulations to Miss R. Eliathamby on her getting a place in the Discus Throw. That the Palaly Training College carried away the trophy for men's relay championship, is to our credit.

Soccer

Captain : Mr. N. M. M. Fouzer.

We had an excellent captain in N. M. M. Fauzer and we had equally good soccer players studded defeat. It is worth mentioning some of the names here for their constructive and scientific play. They are N. M. M. Fouzer, A. J. M. Farouk, S. Thangarajah, N. M. Haleel and Mr. V. Ganeshalingam. As usual we defeated the Maharagama Soccer team in the annual encounter (4 goals to 2). I hope that the 1968 team too will maintain the same standard in the game.

Volley Ball

Captain : Mr. A. M. David.

The number of Volley ball matches was unusually big. We played many matches and we won many of them. We had some good spikers and lifters among the first year trainees. The annual encounter between Maharagama and Palaly was played without any remarkable performance from both the sides. Maharagama team won the match. Mr. S. Perinparajah, Mr. S. Krishnan, Mr. N. M. Haleel, Mr. M. P. Nagamani and Mr. S. Thangarajah are very promising players and if they can work hard they can win the Maharagama match next year.

Net Ball

Captain: Miss S. Arambu.

We had an able captain in Miss Arambu, who plays a fast game with brilliant and penetrating passes. The captain was ably supported by Miss R. Elyathamby, Miss G. T. Selvanayagam and Miss A. Saverimuttupillai. We played matches against Vasavilan Central College, Vembadi staff, and the Holy Family Convent.

We were able to fare no better than last year in the Annual encounter between Maharagama and Palaly. Ramanathan House became the Netball Champions. Our congratulations to the skipper and her team.

Table Tennis

Captains: Mr. Morris Alwines and Miss G. J. Selvanayagam.

The table tennis team had very good players selected both from the First years and the Second years. Mr. Morris Alwines the outstanding player and the captain of the team deserves special mention.

Basket Ball

Captain: Mr. M. H. M. Fowzer.

Although we were able to form a team we could not play a single match outside the college. In the Annual Inter-House Tournament, Ponniah House emerged champions. Inevitably the College basket ball captain Mr. M. H. M. Fowzer led the Ponniah House to victory.

Cricket

Captain: Mr. M. M. Thahir.

The cricket team had many all rounders. Our defeat at Maharagama was

due to lack of practice, and to the unusual weather that prevailed that day. Wicket-keeper, batsman and skipper Mr. M. M. Thahir maintained a steady form in all matches we played, particularly against the Army team and the Navy team. We had in Mr. Mazahir an excellent opening bat. He never scored less than 40 in any innings. Mr. M. H. M. Fowzer proved a very good pace bowler with his powerful in-swings. On the whole we had excellent cricket throughout the year.

Hockey

Captain: Mr. A. J. M. Farouk.

Hockey was organised last year in the College with some good players from Matale. Unfortunately this year we did not get many hockey players. As such hockey began to fade. We were unable to play any match against an outside team. Mr. N. M. M. Fouzer who was in the Hockey National Pool tried his level best to get a place in the National Team. Though he was unable to get a place this year I feel that his extraordinary talents at hockey deserves a place in the Ceylon team. I will be failing in my duty if I fail to mention A. J. M. Farook who means energy speed and endurance. We drew with Maharagama in the hockey match against them.

In conclusion I recall the names of the following who were the chief architects of sports and athletics this year. They are A. M. David, N. M. M. Fouzer, M. H. M. Fowzer, M. A. H. Caffoor, A. J. M. Farook, P. Nagamani, J. B. Benedict, N. M. Haleel, Miss R. Elyathamby, Miss G. J. Selvanayagam, Miss C. Kandiah, Miss. Ramasamy, and Miss A. Saverimuthupillai.

Thanks

In all my work in office as well as in the field my good friend and athletic captain Mr. M. R. B. Joharan shared half my troubles. I owe him sincere thanks. My thanks to Mr. A. M. David, who also helped a great deal. I must thank the Principal, the Vice-Principal

and the lecturers — especially Mr. V. Kanthasamy (President), Mr. A. Subramaniam and Miss N. Sinnadurai, who gave us the moral support and the necessary guidance whenever we were in need.

S. Yogachandran,
Secretary of Sports.

SENIOR PREFECT SPEAKS

To meet, to know and to part is the saddest tale of many a human heart. Every Palalian who has considered this as his "Home Sweet Home" will have to leave this happy surrounding with a heavy heart. A part of this family leave for fresh pastures on completion of their course to take up the dedicated cause before them. Trials and tribulations we may have seen but these are drops in the ocean of happiness in which we have sailed, during our stay over here. The secret of our building up our happy family was possible by the common understanding, goodwill and spirit of love that prevailed among ourselves. Difference of opinions we have had but the resultant re-unions have only strengthened the bonds of cordiality towards one another.

The various festive occasions symbolic of the different communities brought us still closer to each other and helped us to understand our brethren better. The different festivities such as Prophet Mohamed's birth day, Maha Siva-Rathri, the Christmas Carol, Annual Holy Mass and the nativity play provided an excellent opportunity for understanding

the philosophy of each others religion and appreciating them. We have had a year of hectic activities both on and off the field, and it was encouraging that every member gave his co-operation in his own way. However nothing will not have been possible if not for the untiring effort of my second year colleagues and first year friends. To every one of them I owe my gratitude. It is my most pleasant duty to thank my band of men and ladies who were ever willing to tread through fire and water under all circumstances. Special mention must be made of my Lieutenant Mr. S. O. Jeyanandan assisted by my good friend Mr. M. Paramalingam. My thanks are also due to Mrs. I. N. A. Ponniah, Mrs. N. Balendran, Mr. M. L. M. Mazahir, Mr. V. R. Annalingam, Mr. M. Rengasamy, Mr. M. Anandakopal, Mr. V. Sundaradas, Miss N. P. Rajah and all other Junior Prefects. In my capacity as the first among my members of my college cabinet I wish to record the names of Messrs. Sivasubramania Sarma, Nasir and Murugappah who have been holding office for a longer period and giving off their very best.

I will be failing in my duty if I don't mention the valuable services rendered by our young and energetic librarian Mr. P. Rajaratnam. He was always at the services of our teacher-trainees and on occasions sacrificing his time and leisure to help us in our programme in the evenings. My special thanks are due to him. I also wish to thank the office staff for their support and co-operation given to me in fulfilling my obligations. The Hostel Supdts. Mrs. R. Ramachandran assisted by Mrs. N. Subramaniam for their assistance, support and ready help given to our ladies

in particular. To them my sincere thanks are due.

To our warden Mr. K. Nadesan I owe a debt of gratitude, for all the help, guidance and goodwill shown to me in discharging my duties. Before I wind up I wish to thank the Principal, the Vice-Principal, and the learned lecturers for the trust and confidence they had in me during my stewardship and also for the singular honour in conferring this high post. To every one of them I owe my humble thanks.

A. I. Lazarus Gunanayagam,
Senior Prefect.

மலர்பற்றி ஒரு சொல்...

இவ்வாண்டு, கலாவதியைச் சிறப்பாக வெளியிட முடிந்தது குறித்துப் பெருமைப்படுகின்றோம். 'எண்ணமெலாம் நெய்யாக எம்முயிரினுள் வளர்ந்த வண்ண விளக்கு' இது. நினைத்ததெல்லாவற்றையும் செய்ய முடியாவிட்டாலும் சில புதுமைகளையாவது செய்து அதிக பக்கங்களுடன் கலாவதி வெளியிடுவது நமக்கு மகிழ்ச்சியே.

'பாமாலை'ப் பகுதி குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று. கவிதைகளுக்குச் சித்திரம் வரைந்தவர் அன்பர் அமீன். தமது பொன்னான நேரம் முழுவதையும் இப்பணிக்கென்றே செலவிட்ட அவருக்கு நன்றிசொல்ல நம் எழுத்துக்கு ஆற்றல் இல்லை.

தில்லிதொட்டுத் தென்னிலங்கை மட்டும் உள்ள அறிஞர்கள் நம் வேண்டுகோளை மதித்து, கட்டுரை — கவிதை தந்து தவினர். அவர்களது அன்புள்ளத்துக்கு நன்றி.

இப்பணியில் நமக்குத் துணைநின்ற உதவியாசிரியர்களுக்கும், ஆலோசகர் குழுவுக்கும், பொருளாளருக்கும், விளம்பரத் தந்துதவிய வணிகப் பெருமக்களுக்கும், மலரைத் திறம்பட அச்சிட்ட அர்ச். சூசைமாமுனிவர் அச்சகத்தாருக்கும், போக்குவரத்துக்குத் தம் வாகனத்தைத் தந்துதவிய திரு. ஏ. ஜே. மரியதாசனுக்கும் நம் நன்றி உரியது.

'கலாவதி' எதிர்காலத்தில் இன்னும் சிறப்பாக வருக.

— ஆசிரியர்

வர்த்தக மன்றம் ஆண்டறிக்கை — 1967

காப்பாளர் : உயர்திரு. சி. கந்தசாமி, அவர்கள் அதிபர்
 துணைக்காப்பாளர் : திரு. யோ. ந. எட்டுவெட் அவர்கள்
 தலைவர் : மு. தியாகராசா
 உபதலைவர் : பி. வில்வராசா
 செயலாளர் : சே. சிவசுப்பிரமணிய சர்மா
 உபசெயலாளர் : பொன். நாகமணி
 பொருளாளர் : செல்வி ப. நாகமணி
 பத்திராதிபர் : இ. இ. அப்பாத்துரை
 கணக்காய்வாளர் : சே. கனகேந்திரம்

செயற்குழுவினர் :

க. பழனிவேற்பிள்ளை
 ஜனப் N. S. A. காதர்
 ஜனப் சி அப்துல் மஜீத்

மு. இரெங்கசாமி
 செல்வி இ. சின்னத்துரை
 எஸ். செல்வராசா.

எமது மன்றத்தின் இவ்வருடத்திற்குரிய அறிக்கையைச் சமர்ப்பிப்பதில் பெரு மகிழ்ச்சியடைகின்றோம். எமது மன்றம் எமது இரண்டாம்வருட அங்கத்தவர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்டபோதிலும், அவர்களின் வழித்தோன்றல்களாகிய நாம், அதனைச் சிறந்தமுறையில் வளர்த்து வந்துள்ளோம். எமது மன்றம் தனது கன்னிமுயற்சியாக “வணிக தீபம்” என்னும் சஞ்சிகையைத் தமிழக, ஈழ எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களுடன் இவ்வாண்டு வெளியிட்டுள்ளது. இதனைத் திறம்பட வெளியிட்ட மன்றப் பத்திராதிபர் இ. இ. அப்பாத்துரைக்கு எம் நன்றி உரியது.

எமது மன்றம் கலாசாலை நூலகத்துக்கு வணிகம், பொருளாதாரம் சம்பந்தமான நூல்களை வழங்கியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

எமது மன்ற வளர்ச்சியில் ஊக்கம்கொண்டு உழைத்த சகல அங்கத்தவர்கட்கும் நன்றி கூறுகின்றோம். எமக்கு ஊக்கம்தந்து மன்றவளர்ச்சியில் அக்கறைகாட்டிய எம் கலாசாலை அதிபர் அவர்களுக்கும், பேராசிரியர்களுக்கும் நன்றி கூறுகின்றோம்.

எமது வர்த்தகமன்றம் வணிகத்துக்கு மேலும் அருந்தொண்டாற்றுக

சே. சிவசுப்பிரமணிய சர்மா,
 செயலாளர்.

பலாலி ஆசிரியர் கழக மாணவர் பாராளுமன்றம் — 1967

மகாதேசாதிபதி	— உயர் திரு அதிபர்
சபாநாயகர்	— திரு. க. உமாமகேஸ்வரன்
பிரதம மந்திரி	— திரு. ஏ. ஐ. எல். குணநாயகம்
	திருமதி ஐ. என். ஏ. பொன்னையா (பெண்கள்)
உப பிரதம மந்திரிகள்	— திரு. எஸ். ஓ. ஜெயானந்தன்
	திருமதி என். பாலேந்திரன் (பெண்கள்)

அமைச்சு

நிதி

அஞ்சல்

சமூகசேவை

கல்வி

சுகாதாரம்

உணவு (தாவரம்)

உணவு (மாமிசம்)

போக்குவரத்து

விவசாயம்

விளையாட்டு

மின்சாரம்

நிர்ப்பாசனம்

திருநெல்வேலிச் செயலாளர்

மந்திரிசபைச் செயலாளர்

முதலாம் தவணை

திரு. சே. சிவசுப்பிரமணிய சர்மா	திரு. சே. சிவசுப்பிரமணிய சர்மா
, , மா. ஆனந்தகோபால்	, , மா. ஆனந்தகோபால்
, , மு. சு. முருகப்பா	, , மு. சு. முருகப்பா
, , எம். எஸ். எம். நாசீர்	, , எம். எஸ். எம். நாசீர்
திருமதி. ஈ. என். எம். அமரசேகரா	திருமதி. ஈ. என். எம். அமரசேகரா
திரு. எஸ். தெய்வநாயகம்	திரு. பொ. நாகமணி
, , எம். எச். எம். இஸ்மெயில்	, , எம். எச். எம். இஸ்மெயில்
, , எஸ். சந்திரசேகரம்	, , எஸ். சந்திரசேகரம்
, , தி. பொன்னம்பலம்	, , தி. பொன்னம்பலம்
, , ஏ. எம். டேவிட்	, , ஏ. எம். டேவிட்
, , ரி. சிவலிங்கம்	, , எஸ். விவேகானந்தன்
, , கா. சுப்பிரமணியம்	, , கா. சுப்பிரமணியம்
, , மா. பரமலிங்கம்	, , மா. பரமலிங்கம்
, , எஸ். எஸ். பாலசுப்பிரமணியம்	, , எஸ். எஸ். பாலசுப்பிரமணியம்

இரண்டாம் தவணை

திரு. சே. சிவசுப்பிரமணிய சர்மா	திரு. சே. சிவசுப்பிரமணிய சர்மா
, , மா. ஆனந்தகோபால்	, , மா. ஆனந்தகோபால்
, , மு. சு. முருகப்பா	, , மு. சு. முருகப்பா
, , எம். எஸ். எம். நாசீர்	, , எம். எஸ். எம். நாசீர்
திருமதி. ஈ. என். எம். அமரசேகரா	, , ஜி. ஈ. தவப்பிரகாசம்
திரு. பொ. நாகமணி	, , எஸ். கனகசூரியம்
, , எம். எச். எம். இஸ்மெயில்	, , எஸ். ரீ. எம். முஸ்தபா
, , எஸ். சந்திரசேகரம்	, , எஸ். சந்திரசேகரம்
, , தி. பொன்னம்பலம்	, , எம். எம். முஸ்தபா
, , ஏ. எம். டேவிட்	, , ஏ. எம். டேவிட்
, , எஸ். விவேகானந்தன்	, , எஸ். விவேகானந்தன்
, , கா. சுப்பிரமணியம்	, , எஸ். தங்கராசா
, , மா. பரமலிங்கம்	, , மா. பரமலிங்கம்
, , எஸ். எஸ். பாலசுப்பிரமணியம்	, , எஸ். எஸ். பாலசுப்பிரமணியம்

Lest we Forget! . .

ENGLISH GROUP

1. Alwines, D. H. S. 11/4, Beach Road, Jaffna
2. Amaanullah, H. L. M. 188, Kurugoda, Atkurana
3. Ameen, N. L. M. New Elpitiya, Gelioya
4. Ansareem, A. H. M. New Street, Weligama
5. Ariyaratnam, K. M. Koddakadu Lane, Valvettithurai
6. Ascervatham, E. R. 30, Rasavinthoddam Road, Jaffna
7. Balasubramaniam, S. S. c/o S. Sabapathy, Vadaliadaippu, Pandateruppu
8. Batcha, M. S. A. 91, Godapola Road, Matale
9. Benedict, J. Vantharumoolai, Chenkaladi
10. Cassim, M. K. M. Parapitiya, Debathgama, Kegalle
11. Caffoor, M. A. M. Rambukpitiya, Nawalapitiya
12. David, A. M. No. 9, Racca Road, Jaffna
13. Fauzer, N. M. M. 'Farida Lodge', Gongawela Road, Matale.
14. Fauzer, M. H. M. 60, Alpitiya Road, Mawanella
15. Gunanayagam, A. I. L. 6, Mount Carmel Road, Jaffna
16. Ismail, M. H. M. 79, Galagedara Road, Katugastota
17. Jeyanandan, S. O. Div. No. 2, Kallar
18. Johoran, M. R. B. 75/10, Rattota Road, Matale
19. Mazahir, M. L. M. Bolagala Road, Palkumpura, Wereilagama
20. Mihlar, M. H. M. Kannatota
21. Murugappah, M. S. Thumpalai, Point Pedro
22. Nadesapillai, G. 'Dvaraka', 53, Guru Road, Kankesanturai
23. Nagarajah, S. Chankanai West, Pandateruppu
24. Nasir, M. S. M. 'Ruwaistan', 3⁹/₁, 2nd Canal Road, Dehiwala
25. Pathmanathan, S. Perunkulam, Chavakachcheri
26. Pathmananthavel, K. No. 1, Singing Fish Road, Batticaloa
27. Ratnam, S. Koovil, Puloly South, Point Pedro
28. Sanmugam, V. Samarabahu, Valvettithurai
29. Thahir, M. M. 15, Rest House Road, Kurunegala
30. Thiyagarajah, T. Kuppilan East, Chunnakam
31. Umamaheswarampillai, K. Viliciddy, Tellippalai
32. Varapiragasam, A. Kanpollai, Karaveddy
33. Veerasingham, S. Paddiruppu, Kaluwanchikudy
34. Yogachandiran, S. 'Kucham', Valvettithurai
35. Amarasekara, E. G. N. (Mrs.) 29, Baily Road, Nawalapitiya
36. Arunasalam, S. (Miss) Valvetti, Valvettithurai
37. Balendran, N. (Mrs.) 45/1, Vairawar Kovil Road, Vavuniya
38. Dharmalingam, D. (Miss) 20, Wyman Road, Jaffna
39. Eliyathamby, R. (Miss) Kottawatte, Valvettithurai
40. Emmanuel, H. J. (Mrs.) 81/1, College Street, Colombo—13
41. Francis, C. M. S. (Miss) 60/9, 'Nazareth House', Old Park Road, Jaffna

42. Ibrahim, B.	(Mrs.) 5, New Bullers Road, Colombo
43. Kandiah, B.	(Miss) 'Kalanithi' Nallur Road, Jaffna
44. Kumaraswamy, P.	(Miss) Imayanan, Udupiddy
45. Kumaresapasupathy, Y.	(Mrs.) Idaikadu, Atchuvely
46. Kulanthaivelu, N.	(Miss) 11, Seeniar Lane, Kaladdy, Jaffna
47. Marcelline, E.	(Miss) College Lane, Ilavalai
48. Eustace, M. T.	(Miss) Holy Family Convent, Jaffna
(Alias Sister Maria Lina)	
49. Muthuvelu, A.	(Miss) Dutch Road, Chavakachcheri
50. Paramu, K.	(Miss) Teachers Road, Sankaththanai
51. Ponnaiyah, I. N. A.	(Mrs.) Police Bungalow, Paiyagala
52. Satkunasingham, S.	(Mrs.) 33, Chapel Street, Jaffna
53. Saravanamuthu, G.	(Miss) Chulipuram East, Chulipuram
54. Selvanayagam, G. J.	(Miss) 12/1, Forest Office Lane, Chundikuli
55. Senathirajah, V.	(Miss) Arasanar Valavu, Tellippalai
56. Setukavalar, R.	(Miss) 2/A, Somasundaram Avenue, Chundikuli
57. Sivasambu, V.	(Miss) 13, Ambal Road, Nayanmarkaddu, Jaffna
58. Subramaniam, S.	(Miss) 'Sanmuga Villa' Valvettithurai
59. Subramaniam, S. (Saras)	(Miss) Atkinson Road, Vaddukoddai
60. Thomas, C.	(Mrs.) Lellopitiya Estate, Ratnapura
61. Thiruchelvam, R. M.	(Miss) 'Poompuhar', Ilavalai
62. Veluppillai, T.	(Miss) Theny Road, Point Pedro
63. Vettivelu, S.	(Miss) Thirunelveli North, Jaffna
64. Vinayagamoorthy, R.	(Mrs.) Sithawathai, Uduvil, Chunnakam
65. Vythialingam, I.	(Miss) 'Rajmine', Araly North, Vaddukoddai

SCIENCE GROUP

1. Annalingam, V. R. 240, Main Street, Wattegama	
2. Kailasapathy, S. Alvi South, Alvai	
3. Sachchithananthan, V. Sampanthar Illam, Atchuvely	
4. Sathveegarajah, R. Mudaliyar Road, Akkaraipattu	
5. Sivalingam, T. Kurumpasiddy East, Tellippallai	
6. Somasundaram, V. Karainagar	
7. Thavapragasam, G. E. 14, New Road, Koiyathoddam, Jaffna	
8. Thiruchelvam, S. A. Periyavilan, Ilavalai	
9. Yogarajah, N. Kurumpasiddy, Tellippallai	
10. Arambu, S.	(Miss) Ward No. 6, Mandaitivu
11. Cookathasan, S.	(Miss) Bungalow Lane, Mallakam
12. Cyril, L. A.	(Mrs.) 456/2, St. John's Church Lane, Jaffna
13. Kandiah, N.	(Miss) c/o, Mr. P. K. Kandiah, Araly West, Vaddukoddai

14. Kandiah, T. (Miss) Patharkerni, Karainagar
15. Sellathurai, Y. (Miss) Analaitivu
16. Sinnathamby, S. (Miss) Pulavatharai, Alaveddy North, Alaveddy
17. Thampapillai, S. (Miss) 15th Mile Post, Uduppiddy
18. Thambyaiyah, K. (Miss) 'Selvanantha Vasa', Inuvil West, Chunnakam
19. Veluppillai, I. (Miss) Station Lane, Tellippalai

MATHS GROUP

1. Ariarasah, W. 14, Swartz Lane, Jaffna
2. Balasubramaniam, T. Puthukovilady, Kokuvil
3. Kalanther Lebbe, S. Amparai Road, Div. No. 1, Sammanthurai
4. Mohamed Salih, M. Div. No. 5, Kattankudy
5. Murugiah, P. Tellippalai East, Tellippalai
6. Nagarajah, V. Meesalai North, Kodikamam
7. Paramalingam, M. Ward No. 6, Pungudutivu
8. Ponnampalam T. Araipattai Colony, Kattankudi
9. Sebaratnam, L. L. Sillalai East, Ilavalai
10. Shaffi, M. S. M. M. Zeenath, Kurunduwatte, Gintota
11. Suppiramaniam, K. Sankarathai, Vaddukoddai
12. Tharumalingam, N. Tharuma Illam, Kandarodai, Chunnakam
13. Xavier, S. F. 40, Temple Road, Jaffna
14. Ampalavanar, R. (Miss) 'Ambikai Nilayam', Karanavai Notrh, Karaveddy
15. Kandiah, T. (Miss) c/o. N. Kandiah, Teacher, Kuppilan, Chunnakam
(Thilagavathy)
16. Kanagasabai, M. (Miss) 26, Anaicoddai Road, Kokuvil West, Kokuvil
17. Kasithamby, R. (Miss) Messalai South, Meesalai
18. Ponniah, S. (Miss) Manipay West, Manipay
19. Ramasamy, S. (Miss) Karampan East, Kayts
20. Selvavinayagam, L. (Mrs.) Near Rural Courts, Point Pedro
21. Spencer, J. (Miss) 66, Brown Road, Jaffna
22. Subramaniam, I. (Miss) 612, K. K. S. Road, Jaffna.

COMMERCE GROUP

1. Appadurai, R. Ward No. 7, Nainativu
2. Abdul Cader, N. S. Keeri, Mannar
3. Balasubramaniam, V. K. 1st Mile Post, Kachcheri Road, Chavakachcheri
4. Kanagendram, S. Urumpirai South, Urumpirai
5. Mahalingam, S. Saravanai East, Velanai
6. Mendis Appu, C. 2nd Div. Karaitivu, Sallitheevu
7. Navaratnam, V. V. near Pillaiyarkovil, Meesalai
8. Palanivetpillai, K. Mandaitivu East, Mandaitivu
9. Rengasamy, M. 49, Temple Road, Bandarawela
10. Sivasubramania Sarma, S. Kanderodai, Chunnakam
11. Theivanayagam, S. Kaluthavalai, Kaluwanchikudi
12. Thiagarajah, M. Chankanai East, Chankanai

13. Kanagasabai, B.	(Miss) School Road, Mathanai, Point Pedro
14. Kandiah, U.	(Miss) 'Uma Vasa', Meesalai
15. Nagamany, P.	(Miss) Ward No. 5, Nainativu
16. Sinnathurai, R.	(Miss) Suthumalai South, Manipay

HANDICRAFT GROUP

1. Ananthagopal, M. 29, Chetty Street Lane, Nallur, Jaffna	
2. Farook, A. J. M. 185, Trincomalee Street, Matale	
3. Mariathan, A. J. 60, 3rd Cross Street, Jaffna	
4. Sandirasekaran, S. Avarankal, Puttur	
5. Thambapillai, N.	(Miss) Kollankaladdy, Tellippallai
6. Savarian, H. S.	(Miss) 45/3, Navanthurai Road, Jaffna
7. Sangarappillai, S.	(Mrs.) Sivagiri, Periya Arasadi, Chavakachcheri
8. Subramaniam, S.	(Mrs.) Madduvil North, Chavakachcheri

Our Thanks

We extend our sincere thanks and gratefulness to the following who helped us in our effort:

- Contributors of Articles
- Advertisers
- M/s. Kugan Studio, Point Pedro
- M/s. M. D. Gunasena & Co. Ltd.
- Jaffna Block Makers Ltd.
- M/s. St. Joseph's Catholic Press, Jaffna

உங்கள் திருப்தியே எங்கள் திருப்தி

அழகிய நவநாகரீகமான

“ நெடிமேட் ”

உடைகளுக்கும்

நவநாகரீகப்

பரிசளிப்புப் பொருட்களுக்கும்

சிறந்த ஸ்தாபனம்

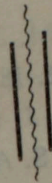
பான்ஸ் பரடைஸ்

கே. கே. எஸ். விதி — சுன்னாகம்.

“ நெடியோ ”

விற்பனை

சேவை

ஸ்ரீ கிருஷ்ண

நெடியோ வோகஸ்

சுன்னாகம்.

ராதா மணிமாக்

சந்தாதித் தைலம்

சுந்தல் உதிர்வதையும், இளநரையையும் தடுத்து கூந்தலை நீண்டதாகவும், அடர்த்தியாகவும், பளபளப்பாகவும் வளரச்செய்யும்.

தினந்தோறும் தலையில் தேய்த்து வருவதால் தலையிடி, கபால இடி, ஓயாத தும்மல், பீனிசம், கண்களிலிருந்து நீர்வடிதல், நித்திரையின்மை முதலிய சிரநேத்திர நோய்களைக் குணப்படுத்தும். அநேக விலையுயர்ந்த மூலிகைகளைச் சேர்த்துத் தயாரிக்கப்பட்ட ஓர் ஒப்பற்ற சுந்தல் தைலம்.

எங்கும் கிடைக்கும்

தயாரிப்பாளர்கள் :

ராதா பெர்பியூமரி அன் ராதா புறடகஸ்
(Radha Perfumery & Radha Products)

விநியோகஸ்தர்கள் :

எஸ். சுப்பிரமணியம் அன் கொம்பனி

53, கே. கே. எஸ். ரோட்,
பெரியகடை,
யாழ்ப்பாணம்.

250019

“ பாஸேந்திரா பில்லிங் ”
160, செட்டியார்தெரு,
கொழும்பு — 11.

போன் : 541.

Residence : 7068.

ARCHIVES

University of Jaffna

250019

Library

SRI ANANDA BAKERY

for

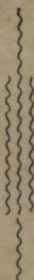
BREAD, BISCUITS, CAKES

and .

OTHER DELICIOUS SWEETS

Distributors of

**WIMALA BABYLAND
BISCUITS**

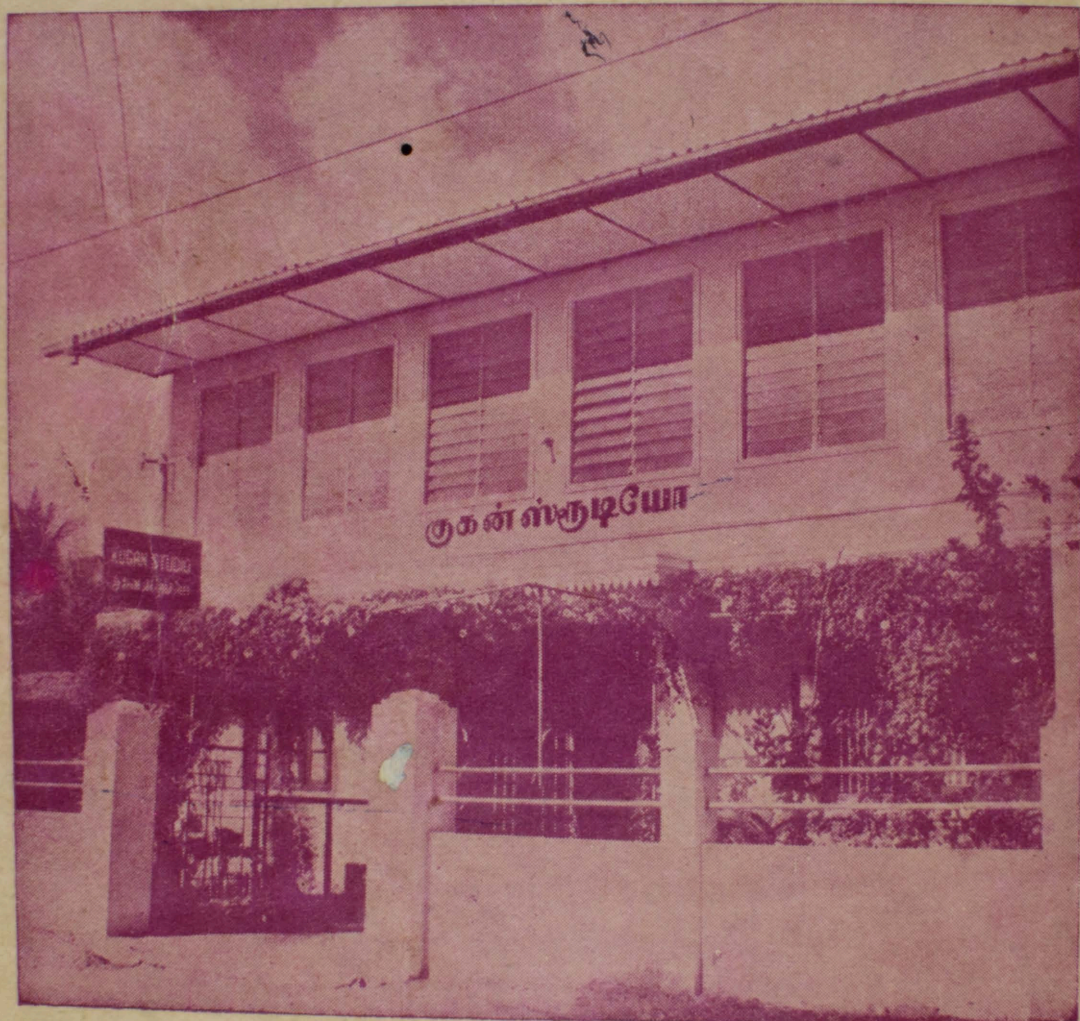

K. K. S. ROAD,
TELLIPPALAI

Branch :

KANKESANTURAI.

அழகான பின்னணிக் காட்சிகளுடன்
நவீனமுறையில் கவர்ச்சிமிக்க
படம் பிடிக்கச் சிறந்த இடம்
KUGAN STUDIO, PT. PEDRO

குகன் ஸ்டுடியோ,

பருத்தித்துறை.

தொலைபேசி எண் : 524